

ДЖЕЙМС ПАТЕРСЪН УЧИЛИЩЕТО СВЪРШИ ЗАВИНАГИ

Част 2 от „Максимум Райд“

Превод от английски: Александър Маринов, 2014

chitanka.info

На всички, които разпространяват насладата от четенето.

ДО ЧИТАТЕЛИТЕ:

Идеята за „Максимум Райд“ идва от две по-стари мои книги — „Когато вятърът задуха“ и „Къща край езерото“, в които също се появява героиня на име Макс, която избягва от доста страховитото Училище. Но приликите свършват до тук. Макс и останалите от бандата от „Максимум Райд“ нямат нищо общо с Макс и децата, описвани в предишните ми две книги. Също така, Франи и Кит не участват тук. Все пак се надявам приключението да ви хареса.

ЧАСТ ПЪРВА
БЕЗ РОДИТЕЛИ, БЕЗ УЧИЛИЩЕ, БЕЗ
ПРАВИЛА

1

Да се носиш, да пикираш, да се рееш, да се стрелкаш шеметно по някое течение — няма по-хубаво нещо от това. Бяхме абсолютно сами на километри разстояние в необятния простор на ясното синьо небе. Искате адреналинът ви да се покачи? Тогава свийте криле и полетете надолу като снаряд — цял километър и половина... И после: *пляс!* Разперете криле и се впийте във въздушното течение като питбул, без да пускате, сякаш от това зависи животът ви. Господи, *няма* по-хубаво, по-забавно, по-вълнуващо преживяване!

Вярно, ние бяхме банда сбъркани мутанти, при това ни преследваха, обаче умението ни да летим, човече... Неслучайно хората си мечтаят за това още от древността.

— Мили Боже! — възкликна Газопровода и посочи пред себе си. — НЛО!

Преброих наум до десет. Там, където сочеше, нямаше нищо. Както обикновено.

— Беше смешно първите петдесет пъти, Гази — казах му. — Вече се изтърка.

Той се изкикоти на няколко маха с криле от мен. Хуморът на едно осемгодишно хлапе не може да се сравни с нищо.

— Макс? Колко ни остава до Вашингтон? — приближи се Ръч до мен.

Изглеждаше уморена — бяхме прекарали дълъг и труден ден. Всъщност *поредният* дълъг и труден ден от цяла поредица дълги и трудни дни. Ако изобщо някога се случеше да прекарам спокоен и приятен ден, вероятно бих откачила.

— Още час? Час и половина? — предположих.

Ръч замълча. Хвърлих един поглед на останалите от ятото. Зъба, Иги и аз поддържахме скоростта, но все пак бяхме доста поиздръжливи, омбре! Разбира се, и по-малките бяха жилави, особено в сравнение с изнежените дечица на немутантите, но дори и те щяха да се изтощат в един момент.

Нека опиша ситуацията, в случай, че някой се присъединява едва сега. Ние сме шестима — шестгодишната Ейнджъл, Газопровода — на осем, Иги, който е на четиринайсет и е сляп, Ръч — на единайсет, Зъба и аз (Макс) — и двамата на четиринайсет. Преди време избягахме от лабораторията, където ни бяха отгледали и бяхме получили криле и още куп разнородни способности. Оттам ни искат обратно — отчаяно. Но ние няма да се върнем. Никога.

Преместих Тото в другата си ръка с благодарност, че не тежеше повече от девет килограма. Той се поразмърда, после се сгуши в мен и продължи да спи. Вятърът рошеше черната му козина. Исках ли куче? Не. Нуждаех ли се от куче? Отново не. Бяхме шест хлапета в непрекъснато бягство за живота си, без да знаем кога и с какво ще се нахраним. Можехме ли да си позволим да храним и куче? Познайте: *не*.

Зъба се плъзна плавно до мен.

— Добре ли си?

Крилете му бяха тъмни и почти беззвучни като самия него.

— За какво точно питаш? — Можеше да се интересува за главоболието ми, за чипа в ръката ми, за *постоянния Глас в главата ми*, за заздравяващата ми огнестрелна рана... — Бъди по-конкретен.

— След смъртта на Ари.

Дъхът заседна в гърлото ми. Само Зъба можеше да подходи толкова прямо към темата. Само той ме познаваше толкова добре, за да си позволи подобно нещо.

Докато се опитвахме да се измъкнем от Института в Ню Йорк, се бяха появили Заличители и Бели престилки — съвсем логично. За да не вземем случайно да се разминем без премеждия. Ако вече не знаете, Заличителите са подобни на вълци създания, които ни следват неотклонно по петите, откакто избягахме от лабораторията — или Училището, както я наричаме. Един от тях се казваше Ари. Бях се сбила с него — не за първи път, — но внезапно, без предупреждение, се озовах седнала на гърдите му, втречена в безжизнените му очи и неестествено извития му врат.

Това се случи преди двайсет и четири часа.

— Беше въпрос на живот или смърт — каза Зъба спокойно. — Радвам се, че избра живота.

Въздъгнах тежко. За Заличителите да убият някого беше лесна работа — правеха го преспокойно, така че с тях човек трябваше да се държи по същия начин. С Ари обаче положението беше друго. Бях го разпознала — помнех го като малко дете в Училището. Познавахме се.

Освен това, да не забравяме и последния вик на баща му Джеб, който отекна след мен из тунелите под Ню Йорк:

„Уби собствения си брат!“

Ясно ми беше, че Джеб е долен лъжец и манипулатор, така че нищо чудно просто да се опитваше да ме измами. Мъката при вида на мъртвия му син обаче ми се бе сторила искрена. И въпреки че мразех и презирах Джеб, все пак чувствах огромна тежест в гърдите си.

Трябваше да го направиш, Макс. Все още действаш в името на общото благо. И не трябва да позволяваш нещо да ти попречи. Нищо не бива да те спира да изпълниш мисията си и да спасиш света.

Стиснах здраво зъби и си поех дъх през тях.

По дяволите, Глас, още малко и ще изръсиш, че покрай сухото изгаря и суровото.

Въздъгнах. Ами да — чувам Глас в главата си. Имам предвид друг глас освен собствения си. Убедена съм, че ако отворите речника на „откачалка“, ще видите моя снимка. Поредната забавна характеристика на това да си сбъркан мутант, дете птица.

— Искаш ли аз да го понося? — попита Ейнджъл и посочи кучето в ръцете ми.

— Не, няма проблем — отговорих.

Тото тежеше почти наполовина колкото нея — не знам как беше издържала да го носи толкова време.

— Сетих се — казах с усмивка. — Зъба може да го поеме.

С един-два по-силни удара на крилете се издигнах над Зъба и замахвах в синхрон с него.

— Ето — казах и му подадох Тото. — Печелиш кученце!

По размери и вид Тото наподобяваше скоч териер. Отначало се размърда, но бързо се намести в прегръдките на Зъба и го близна леко. Наложих се да се ухапя по бузата, за да не се разсмея на изражението му.

Ускорих и застанах начело на ятото. Вълнението засенчи умората и мрачния спомен за случилото се — пътувахме към нови територии и може би най-сетне дори щяхме да намерим родителите си. За пореден път се бяхме измъкнали от Заличителите и от Белите престилки — досегашните ни „гледачи“. Бяхме всички заедно, нямаше пострадали.

За кратко се почувствах свободна и силна, сякаш ме чакаше ново начало, без уловки. *Щяхме да намерим родителите си — усещах го.*

Чувствах... Замислих се какво точно.

Чувствах се оптимистично. Въпреки всичко.

Оптимизмът е надценен, Макс — каза Гласът. — По-добре е да се изправиш лице в лице с реалността.

Зачудих се дали Гласът вътре в мен можеше да види отегченото ми изражение.

Беше се смрачило преди няколко часа. Досега трябваше да е чул нещо. Заличителят тъпчеше ядно по малката полянка, когато радиостанцията в ухото му внезапно изпраця и той потръпна. Притисна слушалката и се съсредоточи.

Чутото го накара да се усмихне — въпреки че се чувстваше като парцал и въпреки непримиримата ярост, която го изгаряше отвътре.

Един от хората му видя изражението на лицето му и даде знак на останалите да замълчат. Заличителят кимна, каза „Ясно!“ в микрофона, изключи предавателя си и огледа отряда си.

— Имаме координатите — каза и не успя да потисне импулса си да потрие доволно ръце. — Насочили са се на юг-югоизток и са минали над Филадельфия преди трийсет минути. Директорът беше прав — отиват във Вашингтон.

— Надеждна ли е информацията? — попита един от Заличителите.

— От първа ръка е — отговори той и започна проверката на екипировката. Разкърши рамене, сгърчи лице и глътна едно болкоуспокояващо хапче.

— Чия ръка? — попита друг Заличител, изправи се и намести пред окото си уред за нощно виждане.

— Да кажем, че информацията е от вътрешен източник — отговори водачът на Заличителите с радост в гласа.

Той почувства как пулсът му се ускорява от нетърпение, а пръстите го засърбяват при мисълта, че скоро ще се сключат около шията на някое дете птица. След това започна *преобразяването*, впил поглед в ръцете си.

Не след дълго по нежната човешка кожа изби груба козина, а от върховете на пръстите му се подадоха остри нокти. Отначало преобразяването беше болезнено — в неговите стволни клетки вълчата ДНК беше присадена по-грубо, отколкото при останалите Заличители. Така че имаше над какво да поработи — беше се наложило да премине през труден и болезнен период на адаптация.

Той обаче не се оплакваше. Търпението си заслужаваше заради мига, в който щеше да стисне Макс в лапите си и да я удуши. Представяше си изненадата на лицето ѝ, опитите ѝ да се съпротивлява. Щеше да гледа как пламъчето в красивите ѝ кафяви очи постепенно угасва. А тя щеше да престане да се мисли за толкова печена. И да се държи с него със снизхождение или още по-лошо — с *презрение*. Той не означаваше нищо за нея — просто защото не беше сбъркан мутант като тях. Макс се интересуваше само от проклетото ято. Собственият му баща Джеб също.

Но щом Макс умреше, това щеше да се промени.

Той, Ари, щеше да стане единственият син. *Беше се върнал от света на мъртвите, за да го постигне.*

На смрачаване вече бяхме прекосили Пенсилвания и под нас се виеше тънката ивица океан между Ню Джърси и Делауеър.

— Вижте, деца, урок по география на открито! — викна Зъба с престорено вълнение.

Не бяхме ходили на училище и дължахме повечето си знания на телевизията и на интернет. О, в последно време и на скромния всезнайко в главата ми — Гласа.

Скоро щяхме да се озовем над Вашингтон. За момента планът ми за действие стигаше до тук. Тази вечер възнамерявах да мисля само за храна и подслон. Утре щях да намеря време да проуча информацията, която бяхме открили в Института. Проникването в тамошните компютри беше страхотна тръпка. На екрана се бяха появили безброй документи с информация за истинските ни родители. Бях успяла да разпечатам част от тях, преди да се наложи да се ометем.

Кой знае — утре по това време можеше да стоим на прага на нечий дом, на крачка от запознанството с родителите на някой от нас, изгубили ги преди толкова време. При тази мисъл просто настръгнах.

Огледах се инстинктивно на триста и шейсет градуса. Чувствах умора... Всички чувствахме умора. Затова и отчаяният ми стон при вида на необичайния тъмен облак, понесъл се към нас, беше напълно искрен.

— Зъб! Какво е това? Зад нас, на десет часа^[1].

Той вдигна вежди и се обърна.

— Движи се твърде бързо за буреносен облак. Твърде малък и тих е за ескадра хеликоптери. Обектите са твърде едри за птици... — Погледна ме. — Предавам се. Какво е?

— Неприятности — казах мрачно. — Ейнджъл, дръпни се от пътя им! Банда, пригответе се! Имаме си компания!

Обърнахме посоката на полета си, за да посрещнем *каквото и да беше* това срещу нас. Приближаваше се доста бързо.

— Летящи маймуни? — предположи Газопровода. — Като в „Магьосникът от Оз“?

В този миг ме озари прозрение.

— Не — отсякох. — По-лошо. *Летящи Заличители.*

[1] Според метод за ориентиране на базата на циферблата на часовник. — Бел.прев. ↑

Да. Летящи Заличители. Заличители с криле — това беше страховито нововъведение в профила на враговете ни. Полувълци полухора, а сега и полуптици? Подобна кръстоска не вещаеше нищо добро. При това сега се носеха към нас с около сто и трийсет километра в час.

— Заличители версия 6.5 — каза Зъба.

Разделете се, Макс. Мисли триизмерно — обади се Гласът ми.

— Разделете се! — наредих аз. — Ръч! Гази! На девет часа! Ейнджъл, нагоре! Бързо! Иги и Зъба — по фланговете ми, отдолу! Зъб, пусни кучето!

— Не-е-е, Зъб! — изпищя Ейнджъл.

Прегрупирахме се, а Заличителите забавиха ход. Огромните им криле махаха тежко във въздуха. Вече бе настъпил почти плътен мрак — беше безлунна вечер, а под нас нямаше селище, чиито светлини да ни помогнат. Все пак успях да различа острите им кучешки зъби и ухилените им превъзбудени лица. *Бяха тръгнали на лов — искаха да се забавляват!*

Започва се — помислих си и усетих как адреналинът накара пулса ми да се ускори. Хвърлих се към най-едрия от тях, залюлях крака и ги забих в гърдите му. Той залитна назад, но се окопоти и се хвърли към мен с разперени във въздуха нокти.

Отскочих. Ноктите му минаха на косъм от лицето ми. Тъкмо се обърнах и косматият му юмрук се стовари мощно върху главата ми.

Паднах рязко около три метра, след което отново полетях нагоре в атака.

С периферното си зрение видях как Зъба плясва с ръце косматите уши на Заличителя пред себе си. Онзи изрева, стисна глава в ръце и полетя надолу. Зъба беше сложил Тото в *раницата си*. Той се дръпна настрани за миг, а аз заех мястото му и нанесох мощен страничен ритник в челюстта на Заличителя насреща. После го хванах за едната ръка и я извих рязко зад гърба му. Във въздуха беше по-трудно, но все пак чух изпукване. Заличителят нададе крясък, загуби контрол и се

килна настрани. Все пак успя да овладее крилете си и тронаво се отдалечи с отпусната ръка.

Над мен поредният Заличител замахна към Ръч, но тя му се изплъзна.

Макс? Размерът не е всичко — каза Гласът.

Ясно! Заличителите бяха по-едри и по-тежки, а размахът на крилете им беше близо два пъти по-голям от нашия. Във въздуха обаче това не беше преимущество.

Задъхана, се наведох, за да избегна черната кубинка на Заличителя, който се опита да ме изрита странично. Ритникът все пак уцели ребрата ми, но не много силно. Стрелнах се напред и засипах противника си със серия силни удари. Щом главата му се отметна встрани, побързах да се дръпна извън обсега му.

В сравнение със Заличителите бяхме пъргави малки зли осички, докато те бяха тромави, бавни, непохватни летящи крави.

Други двама се спуснаха към мен, но аз полетях нагоре като стрела и ги оставих да се сблъскат един с друг.

С усмивка проследих как Гази се завърта около оста си подобно на изстребител и в движение фрасва един Заличител в челюстта. Онзи обаче го удари силно в бедрото. Гази се сви, но не пропусна да блъсне ръката му встрани със здрав ритник.

Колко ли бяха? Не можех да преценя — наоколо цареше пълен хаос. Десетима?

Ръч — предупреди ме Гласът и на мига чух писъка ѝ.

Един Заличител я беше стиснал здраво в ръцете си и се канеше да забиے зъби в шията ѝ. Спуснах се отгоре му тъкмо когато те докоснаха кожата ѝ. Обвих врата му с ръка, дръпнах с всички сили и той се задави и се закашля. Хванах китката си с другата ръка и продължих да стягам хватката, докато накрая той не пусна *Ръч*.

— Изчезвай! — казах и тя се отдалечи, кашляйки.

Заличителят в ръцете ми все още се съпротивляваше, но вече губеше сили.

— Май е по-добре да разкараш приятелчетата си отук — изръмжах в ухото му. — Иначе здраво ще сритаме косматите ви задници.

— А сега ще паднеш — разнесе се спокойният глас на Ейнджъл.

Обърнах се. Беше се втреничила съсредоточено в един объркан и сякаш парализиран Заличител. Ейнджъл премести поглед върху тъмната вода под нас. В очите на Заличителя проблесна страх, крилете му се свиха и той се понесе надолу като камък.

— Започваш да ме плашиш, да знаеш — казах ѝ аз.

Не се шегувах. Да накараш Заличител да полети към земята *само с няколко думи...* Майчице.

Сега Иги — каза Гласът. Притекох се на помощ, тъй като той беше влязъл в ожесточена ръкопашна схватка с поредния Заличител.

— Иг! — извиках точно когато сграбчи врага за ризата.

— Макс, пази се! — отвърна ми той, пусна ризата и се стрелна шеметно надолу.

Едва успях да помисля „Олеле!“, когато малката бомба, която беше пхнал под ризата на Заличителя, избухна. В гърдите му зейна грозна дупка и той с писък полетя към земята.

Как така Иги винаги успяваше незабелязано да помъкне със себе си неизчерпаемите си запаси от експлозиви? Нямах никаква идея.

— Мръсен... крилат... гардероб... — ръмжеше Зъба и сипеше удар след удар върху Заличителя срещу себе си. — Пред теб... сме... същински... балерини.

Поеми дълбоко дъх, Макс — посъветва ме Гласът.

Подчиних се, без да се противя.

В същия миг ударът в гърба между крилете ми изкара въздуха. С оставащия ми кислород успях да направя лупинг с корема навън и се опитах да вдишам пак.

Завъртях се, събрах крака и ги забих мощно в лицето на Заличителя. И замръзнах потресена... *Ари!*

Той се отдръпна назад, а аз тромаво се понесох встрани задъхана. В никакъв случай не трябваше да губя съзнание. *Ари?! Та той бе мъртъв... бях го убила. Нали?*

Ари се спусна към Зъба. Предупредих го с вик, но Заличителят успя да замахне и да разпори якето му отстрани.

Изтеглих се назад запъхтяна и прецених ситуацията. Останалите Заличители отстъпваха. При удара на един от тях в повърхността на океана под нас проблесна бяла точка. Обзалагам се, че доста го беше заболяло.

Останал сам срещу всички ни, Ари се огледа, след което също отстъпи към останалите от отряда си.

Ние шестимата предпазливо се прегрупирахме, докато той се отдалечаваше. Огромните му криле поддържаха тежкото му тяло във въздуха с мощни махове. Отрядът му го заобиколи — подобно на ято огромни, космати и уродливи врани.

— Пак ще се видим! — изрева той.

Определено беше неговият глас.

— Братче, в днешно време не можеш дори да убиеш някого като хората — обади се Зъба.

Останахме на място няколко минути, за да се уверим, че няма да последва ново нападение. Прецених, че за момента сме в безопасност, и се заех да огледам пораженията. Зъба летеше странно и беше притиснал ръка към тялото си, но щом забеляза, че го гледам, отсече:

— Добре съм.

— Ейнджъл? Гази? Ръч? Как сте? — попитах.

— Кракът ме боли, но не е сериозно — рече Газопровода.

— Аз съм добре — обади се Ейнджъл. — Тото и Селесте също.

Селесте беше името на малкото плюшено мече, облечено като ангелче, което Ейнджъл беше... получила, да речем, в един магазин за играчки в Ню Йорк.

— И аз съм добре — докладва Ръч, макар че звучеше изтощена.

— Носът ми... — рече Иги, притиснал ноздра, за да спре кървенето. — Не мисля, че е сериозно.

— Ами, добре — заключих аз. — Вече сме близо до Вашингтон, а в големия град ще е по-лесно да се скрием. Да тръгваме ли?

Останалите кимнаха и с плавна елегантна дъга отново поехме в избраната посока.

— Добре де... Какви бяха тези летящи Заличители? — каза Иги след няколко минути.

— Предполагам, че са нов прототип — отвърнах, — но са пълен провал. Едва смогваха да се задържат във въздуха, камо ли едновременно с това да водят битка.

— Все едно току-що се бяха научили да летят — поде Ръч. — На фона на мишеловите може да сме тромави, обаче в сравнение със Заличителите сме същински аеропоети.

Усмяхнах се на това описание и безмълвно огледах и своите рани и охлузвания.

— Летяха лошо — съгласи се Ейнджъл. — Плюс това мислите им не бяха обичайните неща от типа на: „Да убием мутантите“. Повтаряха си единствено: „Не спирай да махаш!“.

При опита ѝ да наподоби плътния и дрезгав глас на Заличителите избухнах в смях.

— Успя ли да разбереш нещо друго, Ейнджъл? — попитах.

— Имаш предвид освен появата на мъртвия Ари? — озадачи се Гази.

— Да.

Попаднах в топло въздушно течение и се оставих да ме носи около минута, наслаждавайки се на усещането за пълно блаженство.

— Ами, никой не ми звучеше познато — рече Ейнджъл след кратък размисъл.

Наличието на шестгодишен четец на мисли беше преимущество. На моменти ми се щеше способностите на Ейнджъл да са целенасочени, или да се появяват в нужния ни момент — това щеше да ѝ позволи да ни предупреждава за предстоящите появи на Заличителите. Понякога обаче тя направо ме плашеше. Беше започнала да контролира хора с ума си — не само Заличителите. Не бях убедена, че ще успее да разбере, когато прекрачи линията, дяляща я от... *вещерството*, да речем.

След малко осъзнах, че Зъба не е до мен. Огледах се. Беше по-надолу от нас и на около шест метра по-назад. Мълчеше, което не беше необичайно за него, но ми направи впечатление, че лети тежко и неравномерно. Лицето му беше преbledняло и той стискаше плътно устни.

Изостанах и се спуснах на неговото ниво.

— Какво става? — казах загрижено.

По принцип не се трогваше от прояви на загриженост, но момичето трябва да се пробва.

— Нищо — отвърна ми той, но дори тази кратка думичка беше изречена с усилие и мъка. Тоест лъжеше през зъби.

— Зъб... — започнах, когато съзрях притиснатата му към тялото ръка. Беше потъмняла от нещо.

Кръв.

— Ръката ти!

— Не е ръката — смотолехи той, очите му се затвориха и тялото му се понесе бързо към земята.

Наистина бързо.

— Иги! — изпищях ужасено. *Не и Зъба. Моля се, дано да се оправя.* — Ела!

Двамата с Иги се спуснахме под Зъба и го подехме. Тялото му беше отпуснато, очите — затворени. Внезапно дъхът заседна в гърлото ми.

— Да кацнем и да видим какво му е! — казах на Иги.

Той кимна.

Размахавме криле към тясната камениста крайбрежна ивица на тъмния океан и се приземихме тромаво с отпуснатото тяло на Зъба помежду ни. С помощта на по-малките го отнесохме до едно по-равно място с пясък.

Спри кървенето — обади се Гласът.

— Какво му е? — попита Ръч и падна на колене до него.

Огледах го. Якето и ризата му бяха просмукани с кръв и по тъмната тъкан проблясваха капки. Опитах се да запазя самообладание.

— Да проверим какво му има — казах спокойно и пъргаво разкопчах ризата му.

Платът, както и кожата на Зъба под него, бяха разкъсани. Ари беше успял да извърши тази... гадост.

При вида на пораженията Ръч се сепна ужасено. Погледнах я.

— Ръч, тримата с Гази и Ейнджъл разкъсайте някоя риза или нещо друго. Трябват ни ленти плат за превръзки.

Тя не отлепяше очи от него.

— *Ръч!* — казах по-твърдо и тя се опомни.

— Да, добре. Хайде, елате. Аз имам една резервна риза... имам и нож...

Тримата малчугани се отдалечиха, а чувствителните пръсти на Иги запърхаха като пеперуди по кожата на Зъба.

— Това изглежда наистина зле. *Наистина зле* — каза той глухо. — Колко кръв е загубил?

— Много — отговорих мрачно. Петното стигаше чак до дънките му.

— Драскотина — рече Зъба замаяно и опита да повдигне клепачи.

— Ш-ш-шт! — изшътках аз. — Защо не ни каза, че си ранен?

Спри кървенето — повтори Гласът.

— Как? — извиках отчаяно.

— Какво „как“? — попита Иги, а аз тръснах глава нетърпеливо.

Притисни раната — продължи Гласът, — *сложи превръзката отгоре и я натисни с две ръце. И вдигни краката му по-нагоре, Макс.*

— Иги — казах, — вдигни краката му. Готови ли сте с превръзките?

Газопровода ми подаде няколко парчета плат. Начаса ги сгънах като компрес. Сложих го върху раната на стомаха му с мисълта, че все едно се опитвам да запуша пробойна в язовирна стена с малкото си пръстче, но нямах друг избор. Натиснах компреса с две ръце, старайки се да го правя равномерно.

Пясъкът край тялото му беше започнал да потъмнява от кръвта.

— Някой идва — каза Ейнджъл.

Заличители? Вдигнах очи. Някакъв мъж тичаше по брега. Почти беше съмнало и чайките вече кръжаха над водата с крясъци.

Мъжът ни видя и забави ход. Изглеждаше съвсем обикновено, но външният вид можеше да бъде подвеждащ, както и беше в повечето случаи.

— Деца, добре ли сте? — попита той. — Какво правите тук толкова рано?

Видя Зъба, вдигна вежди, след което проумя от какво беше тъмното влажно петно и на лицето му се изписа страх.

Преди да кажа каквото и да било, извади телефона си и набра 911^[1].

[1] Телефонът за спешни случаи в САЩ. — Бел.прев. ↑

Погледнах Зъба, а после и изопнатото лице на Иги. За секунда осъзнах, че бяхме принудени да отстъпим — раната на Зъба беше твърде сериозна. Имахме нужда от чужда помощ. Цялото ми същество искаше да вдигне Зъба, да събере ятото и да се изнесе оттук, далеч от непознатите, лекарите и болниците. Но направех ли го, той щеше да умре.

— Макс? — Газопровода звучеше уплашено.

Протяжният вой на линейка в далечината се приближаваше към нас.

— Ръч? — занареждах бързо. — Вземи Гази и Ейнджъл и намерете къде да се скриете. Ние ще идем в болницата. Останете в района — ще се върна при първа възможност. Бързо! Линейката ще пристигне всеки момент.

— Не — възпротиви се Газопровода, втренчен в Зъба.

Изгледах го.

— Какво каза?

— Не — повтори той с упорство. — Няма да ви оставим.

— *Моля?* — отвърнах със стоманен глас.

Кръвта на Зъба беше напоила компреса и се процеждаше между пръстите ми.

— Казах да се махате оттук. — Постарах се тонът ми да бъде леден.

— *Не* — потрети Газопровода. — Не ме интересува какво ще стане — няма да се разделяме повече.

— Точно така — каза Ръч и скръсти ръце пред мършавото си тяло.

До нея Ейнджъл също кимна. Дори Тото, седнал на пясъка в краката ѝ, като че поклати глава утвърдително.

Отворих уста, но от нея не излезе нито звук. Бях смаяна — никога досега не бяха отказвали да се подчинят на изрична заповед.

Идеше ми да им се разкреця, но вече беше късно — двама парамедици^[1] тичаха по пясъка с носилка в ръце. Мигащите светлини

на линейката обогряха лицата ни в розови ивици.

— Говерю — казах твърдо на тайния език, който бяхме измислили още докато бяхме в лабораторията. Използвахме го в изключително спешни случаи, когато не искахме никой друг да ни разбере. — Алей. Тодо устедес. Егуей.

— Не — отговори Газопровода, а долната му устна потрепери. — Нехачу.

— Какво се е случило тук?

Един от парамедиците коленичи до Зъба и извади стетоскопа си.

— Произшествие — казах, гледайки свирепо Гази, Ръч и Ейнджъл.

С неохота вдигнах ръце от подгизналия компрес. Лицето на Зъба беше бледо и безжизнено.

— Произшествие? — повтори лекарят и се втренчи в раната. — Какво произшествие? С бясна мечка?

— Горе-долу — отвърнах напрегнато.

Другият парамедик светна с фенерчето си в очите на Зъба. Дадох си сметка, че беше в пълно безсъзнание. Страхът от риска, който поемахме, нарасна — не само щяхме да попаднем в болница, което беше достатъчно да побърка всички ни. Можеше да се окаже, че е било напразно.

Защото Зъба можеше и да умре.

[1] Парамедик — специално обучен специалист за оказване на първа медицинска помощ. В САЩ линейките разполагат с парамедици. — Бел.прев. ↑

Усещането в линейката беше като в клетка на колела.

Миризмата на антисептик вътре ми върна кошмарните спомени от Училището и стомахът ми се сви. Возех се отзад, стиснала студената ръка на Зъба, в която вече беше вкарана банка физиологичен разтвор. Не можех да кажа нищо на останалите, не и пред парамедиците, а и така или иначе бях твърде разстроена, уплашена и ядосана, че да измъдря нещо смислено.

Добре ли е Зъба? — попитах Гласа наум. Не че някога беше отговарял кратко и ясно на конкретен въпрос, по дяволите. И сега не изневери на традицията.

— Ох, настъпи фибриляция — рече единият парамедик притеснено и посочи преносимия електрокардиограф, който отчиташе „туп-туп-туп“ много бързо. — Пригответи дефибрилатора.

— Не! — викнах аз и стреснах всички.

Парамедикът застина изненадан с дефибрилатора в ръце.

— Сърцето му *винаги* бие така. *Винаги* е толкова бързо. За него това е *нормално*.

Не знам дали щеше да прибегне до дефибрилатора въпреки предупреждението ми, но така или иначе в този миг влетяхме пред спешния вход на болницата и настана пълен хаос.

Появиха се санитарии с количка на колела, а парамедиците трескаво описаха състоянието на Зъба на една сестра. След това го качиха в количката и го подкараха нанякъде — по коридора, а после през една врата.

Понечих да го последвам, но една сестра ме спря.

— Нека първо да го прегледат лекарите — каза тя и вдигна папката в ръцете си. — Вие можете да ми дадете малко информация. Как се казва? Вашият приятел ли е?

— Казва се... Ник — излъгах притеснено. — Ник... хм... Райд. Брат ми е.

Сестрата измери с поглед русата ми коса и светлата кожа. Очевидно ме сравняваше наум със Зъба — който беше с черна коса,

тъмни очи и смугла кожа.

— На всички ни е брат — обади се Ръч объркано.

Сестрата се обърна към Ръч, която беше чернокожа, а после и към останалите. Бяхме напълно различни един от друг, с изключение на Газопровода и Ейнджъл, единствените двама с кръвна връзка помежду си.

— Осиновени сме — казах. — Родителите ни са... мисионери.

Браво! — похвалих сама себе си наум. — *Отлично! Мисионери!*

— В момента ги няма. За кратко. На... мисия са. Аз отговарям за останалите.

Един лекар в зелена престилка се втурна към нас.

— Госпожице? — каза и погледна първо мен, а после и останалите. — Бихте ли дошли с мен? Веднага?

— Дали вече е видял крилето? — измърмори Иги едва чуто.

Потупах го два пъти отгоре по ръката. Това значеше: *Ти отговаряш, докато се върна.* Той кимна, а аз последвах лекаря по коридора. Чувствах се все едно ме водят на смърт.

Забързан напред, лекарят ме огледа, сякаш бях експонат в зоопарка. Бях свикнала, но сърцето ми се сви.

Най-големите ми страхове бяха на път да се сбъднат. Почти можех да усетя решетката на клетката за куче, която се затваряше все по-плътно около мен. Проклети Заличители! Мразех ги! Неотменно се появяваха и съсипваха всичко.

Трябва да уважаваш врага си, Макс — каза Гласът. — Никога не ги подценявай. В мига, в който го направиш, ще те смачкат. Трябва да бъдеш съобразителна. Уважавай уменията им, дори и те да не уважават твоите.

Преглътнах. *Щом казваш.*

Минахме през една тежка двойна врата и се озовахме в малка и доста зловеща стая, облицована с плочки. Зъба лежеше на една носилка на колела.

Беше покрит с тръбички: една влизаше в гърлото му, а от ръцете му се подаваха още няколко. Закрих уста с ръка. Не бях глезна, но откъслечните болезнени спомени за експериментите, които бяха правили с нас в Училището, връхлетяха съзнанието ми. Искаше ми се Гласът да продължи да говори, да каже нещо тъпо, за да му се ядосам, и това да прогони спомените.

Край Зъба стояха лекарка и медицинска сестра. Бяха срязали ризата и якето му и ги бяха махнали. Ужасяващите зеещи рани от нокти отстрани на тялото му все още кървяха.

След като ме доведе до тук, лекарят като че загуби ума и дума.

— Ще... ще се оправи ли? — попитах аз.

Едва не се задавих. Не можех да си представя живота без Зъба.

— Не знаем — каза лекарят с угрижено изражение.

Лекарката го посочи.

— Добре ли го познавате?

— Това е брат ми.

— И вие ли сте... *като* него? — попита тя.

— Да.

Стиснах зъби и впих поглед в Зъба. Усетих как мускулите ми се стягат, а по вените ми плъзна нова доза нежелан сковаваш поток адреналин. *Първо блъскам медицинската сестра в коленете с тази количка...*

— Значи ще ни бъдете от полза — каза първият лекар с облекчение, — тъй като нямаме представа какво да правим. Да започнем с пулса.

Погледнах електрокардиографа. Сигналите бяха бързи и непостоянни.

— Трябва да бъде по-гладък — казах — и по-бърз.

Щракнах няколко пъти с пръсти, за да им покажа какво имам предвид.

— Може ли...? — попита лекарят и вдигна стетоскопа към мен.

Кимнах с неохота.

Той преслуша сърцето ми, а на лицето му се изписа пълно удивление.

После сложи слушалката на няколко места на корема ми.

— Защо чувам *дишането* и тук? — попита.

— Имаме въздушни мехури — обясних тихо със стегнато гърло и стиснах ръце в юмруци. — Имаме бели дробове, но и по-малки от тях въздушни мехури. Стомахът ни също е различен. И костите. И кръвта. Ами... всъщност всичко.

— И имате... *криле*? — попита лекарката тихо.

Кимнах.

— Вие сте хибрид между човек и птица — констатира лекарят.

— Може и така да се каже — отвърнах сковано. Другият вариант беше „сбъркана мутантка“. — Но предпочитам да ме наричате птицо-американка^[1].

Погледнах медицинската сестра. Имаше уплашен вид, който подсказваше, че би предпочела да бъде където и да е било, но не и тук. *Напълно* я разбирах.

Лекарката заговори делово:

— Включихме му една банка физиологичен разтвор, за да преодолее шока, но се нуждае и от кръв.

— Не бива да му преливате чове... обикновена кръв — казах. Всички научни познания, които бях прихванала през годините на

анализи и експерименти, изведнъж изплуваха в съзнанието ми. — Червените ни кръвни телца имат ядро.

Като птичите.

Лекарката кимна.

— Пригответе се за даряване на кръв — каза ми тя отсечено.

[1] Avian American (от англ.). — Макс се шегува с установения принцип цветнокожите жители на САЩ да се наричат афроамериканци или азиатски американци. — Бел.прев. ↑

Двайсет минути по-късно бях с литър по-лека и ми се виеше свят като на пиян щраус. Не беше редно да давам толкова много кръв, но Зъба се нуждаеше от повече дори и от това количество, така че направих всичко възможно. Бяха го вкарали в операционната.

Запътих се по коридора към чакалнята. Там беше пълно с хора, но не и с деца птици.

Забързано обиколих помещението в случай, че се бяха скрили под столовете или нещо подобно. *Ятото го нямаше.*

Със замаяна глава проверих един коридор, след това друг. Чувствах се отпаднала, гадеше ми се и имаше сериозна опасност всеки момент да припадна от страх, че съм ги изгубила.

— Тук са — каза ми ниска чернокоса медицинска сестра.

Загледах я, а тя ми подаде малка пластмасова бутилка с ябълков сок и кексче.

— Изяжте това — заръча ми. — Ще Ви помогне за виенето на свят. Вашите... братя и сестри са в седми кабинет — посочи надолу по коридора.

— Благодаря — смотолевих аз, несигурна дали го заслужаваше.

Отворих дебелия врата на седми кабинет, без да почукам. Четири чифта притеснени детско-птичи очи се възряха в мен. От облекчението — макар и временно — коленете ми омекнаха.

— Ти трябва да си Макс — чу се глас.

Стомахът ми се сви. *О, не* — помислих си при вида на тъмносивия костюм, късата военна прическа и почти невидимата слушалка в ухото. *Заличител?* Новите партиди ставаха все по-неразличими. Очите на мъжа не грееха с типичния животински блясък, но не възнамерявах да свалям гарда.

— Заповядай, седни — обади се друг глас.

Бяха трима — двама мъже и една жена, с „правителствено“ излъчване. Бяха насядали около работната маса от изкуствено дърво.

Иги, Ръч, Гази и Ейнджъл също седяха на масата, а пред тях имаше пластмасови подноси с храна. Осъзнах, че не я бяха докоснали, въпреки че вероятно вече умираха от глад. Предпазливостта им ме изпълни с гордост и за малко очите ми да плувнат в сълзи.

— Кой сте вие? — попитах.

Удивих се колко спокойно и равно звучеше гласът ми. Точка за мен.

— От Федералното бюро за разследване сме — каза единият мъж и ми подаде визитната си картичка. Беше както трябва — с отпечатан герб и прочее. Не че това имаше някакво значение. — И сме на ваша страна. Научихме, че сте се натъкнали на затруднение, и дойдохме да проверим имате ли нужда от помощ.

Колко *искрено* звучеше само.

— Много мило! — казах и побързах да седна, преди да припадна. — Но нима всички тук, в болницата, не са *се натъкнали на затруднение*? Съмнявам се, че ФБР обръща внимание на всеки поотделно. Така че кажете какво искате от нас.

Единият от агентите потисна мазната си усмивка. Тримата се спогледаха за кратко. Първият — според картичката се казваше Дийн Микелсън — се усмихна унило.

— Знаем, че сте преживели доста, Макс. И съжаляваме за това, че... Ник е пострадал. В безизходица сте, но ние можем да ви помогнем.

Бях много уморена, а трябваше да помисля. Ятото не ме изпускаше от очи. От мястото си долавях аромата на топлата закуска пред тях.

— Ейнджъл — казах, — дай на Тото малко храна — да проверим дали ще му стане нещо. Ако оцелее, може да се нахраните.

Тото сякаш знаеше името си — подскочи на стола до Ейнджъл и завъртя опашка. Тя се поколеба — не искаше да рискува.

— Ето — каза агентката, изправи се и изяде една хапка от бърканите яйца на Ейнджъл.

Другите двама последваха примера ѝ и опитаха храната от останалите три подноса. Един по-млад агент донесе пети поднос за мен. Опитаха и моята храна, след което оставиха подноса на масата.

— Така добре ли е? — попита един от тях.

Заизучавахме ги с интерес в очакване внезапно да стиснат гърла и да се строполят бездиханни на пода.

Е, не се случи.

— Добре, време за манджа, банда — казах и ятото се нахвърли върху храната с настървението на... хм, Заличители.

Гази приключи първи — просто беше всмукнал съдържанието на подноса си.

— Може ли още два подноса, моля? — попита.

Смаян, Дийн кимна и излезе да даде заповедта.

— И как възнамерявате да ни помогнете? — казах между хапките. — Откъде разбрахте, че сме тук?

— Ще отговорим на всичките ти въпроси — рече другият агент, — но и ти ще трябва да отговориш на няколко наши. Решихме, че ще е по-удобно да поговорим с вас един по един — по-лесно ще ви е да се съсредоточите. Ако сте приключили с храната, може да се преместим тук.

Той отвори вратата зад себе си, която водеше до по-широка конферентна зала. Наоколо се суетяха още няколко агенти. Щом ни видяха, те млъкнаха и се втренчиха в нас.

— Няма да се разделяме — казах.

— Няма. Просто ще седнете на отделни маси — каза жената. — Всички ще сте в едно помещение, виж.

Изстенах наум. Кога бяхме спали за последно? Нима бягството ни от Института по тунелите на канализацията под Ню Йорк се беше случило едва преди два дни? Зъба беше в операционната, един Бог знаеше на какви хора се бяхме натъкнали, а на всичкото отгоре не виждах изход. Не и без да изоставим Зъба. Кое то беше недопустимо.

С въздишка бутнах встрани опразнения си поднос и кимнах на останалите.

Нека разпитът да започне.

— Как се казваш, пиленце?

— Ариел — отвърна Ейнджъл.

— Добре, Ариел. Познаваш ли човек на име Джеб Бачълдър?

Агентката вдигна пред себе си една снимка. Ейнджъл я разгледа.

Познатото лице на Джеб на хартията я смути.

— Не — каза тя.

— Хм... добре... Би ли ми казала каква ти е Макс?

— Сестра. Заради мисионерите. Те са ни родители.

— Ясно, разбирам. А откъде имаш това кученце?

— Намерих го в парка.

Ейнджъл се разшава на място и погледна към Макс. И помисли:
Добре, стига толкова въпроси. Готови сме.

Агентката срещу нея замълча и се взря с недоумение в бележките, които си водеше.

— Ъ-ъ... Струва ми се, че толкова въпроси стигат засега — обяви тя с объркано изражение. — Готови сме.

— Благодаря.

Ейнджъл се изхлузи от стола, щракна с пръсти на Тото и той изприпка след нея.

— Как се пише това? — попита агентът.

— Капитан, като капитан на кораб — обясни Газопровода. — И след него Терор. Не е трудно — Т-Е-Р-О-Р.

— Казваш се Капитан Терор?

— Точно така — отвърна Газопровода и се размърда на стола си.

Погледна Макс, която говореше тихичко с агента пред себе си. —
Вярно ли сте от ФБР?

За миг на лицето на агента се появи усмивка.

— Да. На колко години си?

— На осем. А ти?

Агентът го изгледа учудено.

— Ами... Хм... Доста си висок за осемгодишен, а?

— Аха. Всички сме доста високи. И слаби. И имаме голям апетит. Когато има какво да ядем.

— Да, ясно. Слушай... Капитан, някога да си виждал нещо такова?

Агентът вдигна пред себе си неясна черно-бяла снимка на полупреобразил се Заличител.

— Майчице, не — рече Газопровода и опули сините си очи. — Какво е *това*?

Агентът сякаш онемя.

— И не виждаш?

— Аха — отговори Иги с едва прикрита досада.

— По рождение ли?

— Не.

— Как загуби зрението си... хм... Джеф, нали така?

— Да — Джеф. Ами, погледнах в слънцето, право в него. Както непрекъснато ни повтарят да не правим. Де да бях по-послушен.

— А после изядох примерно три чийзбургера, които бяха страхотни, вярвате ли ми? Или пък онези, пържените пайове! С ябълка! Просто върхът са. Опитвали ли сте ги? — Ръч изгледа обнадеждено жената срещу себе си.

— Не мисля. Би ли ми продиктувала името си буква по буква, миличка?

— Аха. К-Р-И-С-Т-А-Л. Хубаво име е. Харесва ми. Вие как се казвате?

— Сара. Сара Маколи.

— Ами, и това име не е лошо. Мечтали ли сте си името ви да е друго? Аз понякога си мечтая да имам някакво по-яко име. Разбирате ли? Примерно Клеопатра. Или Мари-Софи-Тереза. Знаете ли, че кралицата на Англия има някъде, примерно, шест имена? Казва се Елизабет Александра Мери. А фамилното ѝ име е Уиндзор. Обаче нали е известна, достатъчно е да се подпише просто като „Елизабет К.“ и

всички се сещат за кого става дума. Ще ми се и аз да стана известна някой ден. Тогава ще се подписвам просто „Кристал“.

Агентката замълча за миг, след което явно се опомни и попита:

— Чувала ли си за място, наречено „Училището“? Мислим, че се намира в Калифорния. Била ли си в Калифорния?

Ръч се взря замислено в тавана.

— В Калифорния? При сърфистите, кинозвездите и земетресенията? Не. Ама ми се ходи. Хубаво ли е там?

И погледна агентката с големите си невинни кафяви очи.

— Наричай ме агент Микелсън — каза ми с усмивка той. — А аз как да се обръщам към теб? Макс умалително ли е? Максин?

— Не, Дийн. Просто Макс.

Той премигна и отново погледна записките си.

— Ясно. Макс, мисля, че и на двама ни е ясно, че родителите ви не са мисионери.

Ококорих се насреща му.

— Не са ли? За Бога, не им го казвайте. Това ще ги съсипе. Убедени са, че служат на Господ Бог.

Дийн ме изгледа сякаш... знам ли, все едно бях хамстер, който се опитва да му прегризе гърлото. Приложи друга тактика.

— Макс, издирваме мъж на име Джеб Бачълдър. Имаш ли някаква идея къде би могъл да се намира?

Показа ми снимка на Джеб и сърцето ми се сви. За секунда се подвоумих — да предам този лъжлив предател на ФБР, което беше забавният вариант, или да си затварям устата и да не издавам нищо важно, което беше разумният вариант.

Поклатих глава извинително.

— Никога не съм го виждала.

— Някога била ли си в Колорадо?

Повдигнах вежди.

— Това някой от онези квадратните щати в средата на страната ли е?

Дийн си пое дълбоко въздух.

Хвърлих бърз поглед наоколо. Ейнджъл беше седнала на пода до вратата и гризеше моето кексче, като даваше и на Тото. Агентите на

Иги и на Ръч се съветваха, скрити зад една папка, а те двамата се бяха изтегнали в столовете си. Ръч се оглеждаше любознателно. Надявах се да запамятава възможните пътища за бягство. Газопровода се изправи, изчурулика едно бодро „чао“ на своя агент и отиде при Ейнджъл.

— Макс, искаме да ви помогнем — каза Дийн тихо. — Но и вие трябва да помогнете на нас. Така е честно.

Изгледах го. Това беше най-развеселяващото нещо, което бях чувала в последните няколко седмици.

— Майтапиш се, нали? *Моля те*, не ми казвай, че най-сериозният мотив, който имаш, е „така е честно“. Животът не е *честен*, Дийн.

Стегнах се, наведох се напред към безизразното лице на агента и казах твърдо:

— Нищо не е честно. *Нищо*. Това е най-тъпото нещо, което съм чувала. Да ви помогнем, защото *така е честно*. По-добре опитай с нещо такова: „Ако не ми помогнеш, ще изтръгна гръбнака ти и ще те пребия с него“. На това *може* и да реагирам. *Може би*.

Дийн стисна зъби и на бузите му се появиха две розови петънца. Стори ми се, че го е яд повече на самия него, отколкото на мен.

— Макс... — започна той напрегнато, но го прекъснаха.

— Благодаря ти, Дийн — каза женски глас. — Аз ще поема оттук.

Дийн се изпъна с безизразно лице. Новопоявилата се му се усмихна любезно и зачака. Беше руса — не можех да преценя на каква възраст. Имаше професионалната рутина и излъчване на водеща на новините в някой сериозен канал. И всъщност беше хубава.

Дийн събра документите си, кимна ми и отиде да говори с един от другите агенти. Новата жена седна срещу мен, закри уста с шепя и ми прошепна:

— Всички са доста надути.

Това беше толкова неочаквано, че просто се ухилих насреща ѝ.

Тя протегна ръка през масата, за да се здрависаме.

— Името ми е Ан Уокър — представи се. — За да отговоря на въпроса ти, да, и аз съм от Тях. Аз съм човекът, на когото се обаждат, когато нещата излязат от контрол.

— В момента извън контрол ли са? — попитах учтиво.

Тя се изсмя.

— О, да — рече с отегчение. — Мисля, че когато от някоя болница ни се обадят с вестта, че при тях са постъпили две, а вероятно и цели шест досега неизвестни форми на живот с рекомбинантна ДНК, една от които е тежко ранена, спокойно можем да кажем, че нещата са излезли от контрол. И още как.

— Аха — отговорих аз. — Брей, звучи като че сме доста важни.

Ъгълчето на устата ѝ трепна.

— Така е. Изненадана ли си? Никой ли не ти е казвал, че сте важни?

Джеб. Името му блокира сетивата ми и изключих, за да не се разпищя, както подобаваше на откачената рекомбинантна форма на живот, каквато бях. Навремето Джеб ме караше да се чувствам важна. Умна, силна, способна, специална, важна... каквото се сетите. Напоследък обаче основното чувство, с което го свързвах, беше ослепителен гняв поради потресаващото предателство, което беше извършил.

— Вижте — казах спокойно. — В безизходица сме. Знам го, вие също го знаете. Един от ят... от братята ми е ранен и се нуждаем от помощ. Просто ми кажете какво трябва да направя, за да я получим, след което ще се разделим по живо, по здраво.

Хвърлих един бърз поглед на ятото. Бяха се скупчили заедно, дъвчеха сандвичи и ме наблюдаваха. Гази бодро ми показа сандвича, който ми бяха запазили.

При вида на съчувственото изражение на Ан стиснах зъби. Тя се наведе през масата, така че никой да не я чуе:

— Макс, няма да те баламосвам. — Думите ѝ отново ме изненадаха. — Както ти ни баламосваш, че родителите ви са мисионери. И двете знаем, че не е така. Както знаем и че ФБР няма навика да помага на хората просто защото са мили и добри. Ето какво е положението: чували сме за вас. В средите ни от години се въртят слухове за тайна лаборатория, която произвежда жизнеспособни рекомбинантни форми на живот. Те обаче така и не бяха потвърдени и хората взеха да ги смятат за някакви градски легенди. Ненужно е да уточнявам, че при първото съмнение, че може и да са верни, назначихме хора, които да откриват и събират информацията, слуховете или подозренията за вас. За теб и за твоето семейство.

Само да чуеше за Заличителите...

Ан си пое дъх и се отпусна назад в стола си, без да сваля очи от мен.

— Както виждаш, важни сте за нас. Искаме да научим всичко за вас. *По-важното* обаче е, че ако слуховете са верни, може би сигурността на цялата страна е заложена на карта — ако така нареченото ти семейство попадне в неправилните ръце. Не осъзнавате собствените си сили.

Изчака да осмисля казаното, след което се усмихна уморено.

— Предлагам ти сделка. Ти ни даваш възможност да научим повече за вас — без никаква болка и интервенции, — а ние осигуряваме най-доброто медицинско обслужване за Ник и безопасен подслон за останалите. Ще си починете, ще съберете сили, Ник ще се оправя, след което сами ще решите какво да правите по-нататък.

Почувствах се като гладна мишка пред огромна буца сирене.

Която беше поставена точно в средата на голям капан — колкото за една Макс.

Изписах на лицето си израз на учтива незаинтересованост.

— И се очаква да повярвам в искреността ви, защото...

— Много бих се радвала да можех да ти дам някаква гаранция,

Макс — каза Ан, — но не мога. Не мога да ти кажа нищо, на което да повярваш. Помисли сама — сви рамене. — Писмен договор? Моята честна дума? Искреното уверение на шефа на ФБР?

И двете се изсмяхме. Ама че шегобийци бяха тези агенти.

— Просто... нямаш особено голям избор, Макс. Не и в момента. Съжалявам.

Втренчих се в масата и се замислих. Ужасяващото беше, че тя беше права. Държеше ни в ръцете си заради критичното състояние на Зъба. Най-доброто, което можех да сторя, беше да приема предложението ѝ да ни подслонят и да се погрижат за него, да проявя търпение и да измисля план за бягство по-късно. Излях поток ругатни наум, след което вдигнах очи.

— Да речем, че приема. Къде е този подслон, който предлагате?

Тя ме погледна. Ако желанието ми да съдействам я беше изненадало, го прикри добре.

— Вкъщи — каза.

Зъба излезе от операционната почти цели два часа по-късно. Чаках отпред, а нервите ми бяха опънати като струна.

Появи се лекарят, с когото бях говорила по-рано. Все още беше в зелените си одеяния. Идеше ми да го сграбча за яката, да го запратя в стената и да изтръгна отговорите на някои въпроси. Но се опитвах да надвия тази част от себе си.

— А, да. Ти беше Макс, нали?

— Да. Макс.

Зачаках напрегнато. Ако се беше случило непоправимото, щях да измъкна останалите и щяхме да се опитаме да избягаме.

— Брат ти Ник... На няколко пъти стана доста напечено. Преляхме му няколко банки кръвозаместител и успяхме да закрепим кръвното му налягане в безопасни граници.

Единствено свиването и отпускането на юмруците ми помагаше да остана на място и да се съсредоточа върху думите му.

— Прескочихме инфаркта — продължи той. — Успяхме да зашием раните и да спрем кръвотечението. Засегнатата беше една от главните артерии, както и един... от въздушните му мехури.

— Какво е състоянието му в момента?

Наложих си да успокоя дишането си и да овладея импулса си да полетя нанякъде. В моя случай — *буквално*.

— Стабилизиран е — каза лекарят с уморено, но смаяно изражение. — Ако всичко е наред, ще се оправи. Трябва да кротува около три седмици.

Тоест вероятно шест дни, предвид изумителните ни способности да оздравяваме и да се възстановяваме изключително бързо.

По дяволите. Шест дни бяха доста време.

— Може ли да го видя?

— След като излезе от реанимацията — отвърна лекарят. — Може би след около четиридесет минути. Надявах се да ми обясниш някои физиологични особености. Забелязах, че...

— Благодаря Ви, докторе — обади се Ан Уокър зад мен.

— Искаше ми се да разбера... — продължи лекарят, гледайки мен.

— Съжалявам — прекъсна го Ан. — Децата са уморени и трябва да си починат. Някой от колегите ми ще отговори на въпросите ви.

— Извинявай, но колегите ти не знаят нищо за нас — напомних на Ан през стиснати зъби.

Лекарят изглеждаше ядосан, но кимна и се отдалечи по коридора. Ан ми се усмихна.

— Стараем се да не вдигаме много шум около вас — каза тя. — Докато не се уверим, че сте добре. Но новините за Ник са страхотни.

Отидохме в чакалнята. Щом ме видяха, останалите от ятото скочиха на крака. Усмигнах им се и вдигнах палец нагоре. Ръч изчурулика радостно, плеснаха ръце с Гази, а Ейнджъл се спусна към мен и ме прегърна. Вдигнах я във въздуха и я стиснах здраво в обятията си.

— Ще се оправи — казах.

— Може ли да го видим? — попита Иги.

— Иг, съжалявам, че ще те разочаровам, обаче ти си сляп. — От облекчение ме беше прихванало чувство за хумор. — След малко обаче може да идеш да го послушаш как диша и дори да поговориш с него... *може би.*

Иги ме озари със смесицата от смръщване и усмивка, която владееше до съвършенство.

— Здравейте — обади се Ан.

Бях забравила, че е точно зад гърба ми.

— Макс може би ви е разказала за мен. Казвам се Ан Уокър, от ФБР. Обясни ли ви за споразумението, което сключихме?

Хитър ход — дори и да не бях, тя току-що потвърди, че спогодбата ни вече е факт.

— Да — отвърна Ейнджъл и я измери с поглед. — Ще поживеем у вас известно време. За кратко.

— Точно така — кимна Ан и ѝ се усмихна.

— Тото също — реши да се застрахова Ейнджъл.

— Тото?

— Кучето ми.

Тя посочи под стола. Тото се беше свил на кълбо, сложил кротко глава на предните си лапи.

— Как ви пуснаха тук с кучето? — удиви се Ан.

Не ми се щеше да навлизаме в такива подробности.

— Така! Значи, щом Зз... Ник се пооправи, ще идем да живеем в къщата на Ан, за да си отпочинем и да му позволим да се възстанови изцяло. Съгласни ли сте?

Останалите закимаха с различни дози ентузиазъм.

— „Зник“? — измърмори Иги подигравателно.

Не му обърнах внимание.

— Всъщност Ник се нуждае поне от седмица, за да се подобри — каза Ан. — Така че ние може да идем вкъщи още днес, а той ще се присъедини, когато е готов.

Гази премигна. Ръч повдигна вежди.

— Не — каза на Ан. — Не съм се съгласявала на подобно нещо. Няма да оставим Ник тук сам.

— Пълно е с лекари и медицински сестри, а пред вратата му ще пазят двама агенти. Денонощно — обеща Ан.

Скръстих ръце на гърдите си.

— Не. Заличителите ще изядат агентите ви вместо закуска.

Ан не се засмя на шегата ми. Нищо чудно, предвид че вероятно нямаше никаква представа за какво говоря.

— Ще се чувствате по-добре вкъщи — каза тя. — Далеч по-добре ще ви е.

— Но не и за Ник — отсякох.

— Но... Не можем да го местим — каза тя. — Нима мислите да останете при него в стаята?

— Момичетата да легнат на леглото — каза Гази. — Ние с Иги ще спим на пода.

— Извинявай, драго сексистче — повдигнах вежди аз. — Какво ще кажеш двамата най-дребни от групата да легнат на леглото — просто защото ще се *съберат* на него. Тоест вие с Ейнджъл.

— Да — присъедини се и Ръч и присви очи. — Какво? Прекалено съм лигава, за да спя на земята ли?

Гази нахлузи инатливото си изражение, затова прекосих стаята преди да започне да спори. Бяха настанили Зъба в двойна стая, но другото легло беше празно. Двамата най-малки членове на ятото щяха да спят на него, а останалите щяхме да се настаним както дойде.

— Разбира се, Ваше Височество разполага с цяло легло само за себе си — казах на Зъба.

— Точно така — отвърна той замаяно. — Защото отстрани в тялото на Наше Височество зее дупка.

Все още имаше мъртвешки вид — изключително блед и отпаднал. Не можеше да яде, затова го хранеха венозно? Иги беше дарил още половин литър кръв, който беше помогнал сериозно.

— Припомням ти, че те зашиха — казах аз. — В момента нямаш никакви дупки.

— Кога ще ме изпишат?

— Казаха след седмица.

— Тоест утре? — попита той.

— И аз така мисля.

— Слушай, Зник, може ли да сменя канала? — попита Иги. — Дават мач.

— Разбира се, *Зиги* — отвърна Зъба.

Легнахме си рано, смачкани и копнеещи за сън предвид събитията от последните двайсет и четири часа. Към девет часа останалите вече спяха непробудно. Агентите изнамериха отнякъде постелки за йога, които вършеха работа. Особено ако човек е свикнал

да спи на земята в пещери или по бетонните подове в тунелите на метрото.

Опитах се да успокоя ума си в настъпилата тишина. *Глас? Някакви належачи забележки, които да искаш да споделиш, преди да откъртя?*

Реши да останеш със Зъба.

Очевидно — отвърнах наум. Думите на Гази на плажа... Малкият всезнайко беше прав. Не биваше да позволявам пак да се разделяме, дори и да изглеждаше по-безопасно. Справяхме се най-добре, когато бяхме заедно. Цялото семейство, заедно на едно място.

Семейството е много важно — каза Гласът. — *Мисля, че ти ми го каза веднъж.*

Да — помислих си. — *И затова мисля да потърсим родителите си веднага, щом излезем оттук.*

Поех си дълбоко въздух и опитах да се отпусна. Бях напълно изтощена, но мозъкът ми работеше с пълна пара. Щом затворех очи, през съзнанието ми започваха да препускат най-различни образи — взривяващи се сгради, облак под формата на гъба, патици, омазани с нефт, планини боклук, ядрени електроцентрали. Кошмари от действителността.

Затова се надигнах и отворих очи. Резултатът не се промени особено. Беше започнало да ми прилошава по-рано, но не го бях споделила с останалите. Имах главоболие — не от онова, подобното на експлозия, при което ми се струваше, че някой размазва мозъка ми по стените на черепа, а обикновено. За щастие, експлозивните главоболия бяха далеч по-малко и далеч по-нарядко отпреди. Хипотезата ми беше, че бяха вследствие на опитите на мозъка ми да сподели работното си място с невъзпитания неканен гост — моят Глас. Във всеки случай бях много доволна, че главоболието напоследък си бе взело отпуск.

В момента усещах друго. Беше ми горещо. Кожата ми гореше. Имах чувството, че в системата ми има прекалено много адреналин и той ме изнервя непоносимо.

Дали Заличителите следяха чипа в ръката ми? Бяхме го видели на рентгеновата снимка, която ми направи доктор Мартинес в кабинета си преди толкова много време. Как така винаги успяваха да ни намерят? Вечният въпрос.

Загледах се в Тото, заспал на леглото при Ейнджъл и Гази. Беше по гръб, вирнал лапи във въздуха. Той имаше ли чип? Дали в момента следяха и него?

Уф... Беше ми горещо, бях изнервена и не се чувствах добре. Идеше ми да се просна в някоя пряспа, да се наям със сняг и да натъркам кожата си с него. Представих си, че отварям прозореца и политам в прохладния нощен въздух. И че се връщам при доктор Мартинес и дъщеря ѝ Ела, единствените приятели, които имах сред хората. Доктор Мартинес щеше да знае как да постъпи. Сърцето ми биеше ужасно бързо — имах чувството, че някой барабани с палки отвътре по гръдния ми кош.

Изправих се и тихо прекрачих през спящите по пода тела до умивалника в единия край на стаята. Пуснах студената вода, оставих я да облее ръцете ми, а после се наведох и наплисках лицето си няколко пъти. Това ме освежи и се размечтах за студен душ. *Дано не се разболея* — примолих се. — *Не мога да го допусна. Не мога да заразя Зъба.*

Загубих представа от колко време стоях на умивалника под освежаващата струя на водата. Накрая реших, че може би вече ще успея да заспя и се изправих, за да подсуша лицето си.

И едва не изпицях.

Завъртях се, но в стаята цареше покой. Пак заковах очи в огледалото и го видях отново — Заличител.

Премигнах бързо. Какво, *по дяволите*, ставаше? Заличителят в огледалото също премигна бързо.

Заличителят бях аз.

На мига челото и шията ми плувнаха в студена пот.

Преглътнах и Макс-Заличителката в огледалото направи същото.

Отворих уста. Вътре имаше дълги и остри кучешки зъби. Когато ги докоснах с пръст обаче, ми се сториха малки, равни, нормални. Опипах лицето си — кожата ми беше гладка, въпреки че в огледалото вече бях напълно преобразена.

Как се бях почувствала? Беше ми станало горещо, а сърцето ми се беше разтупало. Боже. Какво ставаше? Дали това не беше някакво ново умение, както Ейнджъл можеше да чете мисли, Гази — да имитира всякакви гласове, Иги — да разпознава хората, като опипва отпечатъците на пръстите им? *Нима току-що се бях сдобила с уменията да се превръщам в Заличител, в нашия смъртен враг?*

Прилоша ми от ужас и отвращение. Огледах се крадешком наоколо, за да се уверя, че никой не ме беше видял в това състояние. А всъщност нямах никаква представа какво биха видели останалите, ако се бяха събудили. Чувствах се нормално. Но изглеждах като Заличител. Миловиден, русоляв, *пекинезест* Заличител.

Уважавай и почитай врага си — обади се Гласът ми. — Винаги. Опознай приятелите си добре, враговете си — още по-добре.

О, стига — примолих се наум. — Моля те, дано това е някакъв ужасяващ урок, а не е действителност. Кълна се, кълна се, кълна се да опозная враговете си по-добре. Само да се махне тази муцуна.

Най-голямата ти сила е най-голямата ти слабост, Макс.

Втренчих се в огледалото. Какво?!

Омразата ти към Заличителите ти дава сили да се бориш до смърт. Тя обаче те заслепява и ти пречи да видиш нещата в мащаб: тях, себе си, всичко останало в живота си.

Хм. Може ли да помисля над това и да поговорим после, а?

Ох. Свих се и притиснах пръсти към слепоочията си с надеждата да прогоня болката. Опипах лицето си за последно, за да се уверя, че кожата ми наистина беше гладка, и заставах до леглото на Зъба.

Той дишаше, потънал в сън. Изглеждаше по-добре — не беше като мумия. Щеше да се оправи. Опитах се да изкарам цялата си болка и страх с една въздишка и се свих на постелката си до Ръч. Затворих очи, макар че се съмнявах сънят да ме споходи.

Лежах притихнала в мрака. Единствено равномерното спокойно дишане на моето спящо ято ми вдъхваше сили.

— Не разбирам — каза лекарят, втренчен в раната на Зъба.

Ами, това е — помислих си. — С рекомбинантната ДНК е така.

Когато дойде да смени превръзките на Зъба тази сутрин, лекарят установи, че раните му са почти заздравели и на мястото им са останали само розови белези.

— Това значи ли, че мога да си тръгна? — рече Зъба и се опита да седне.

Беше се ободрил и приличаше повече на себе си, което изпълни сърцето ми с радост. Толкова се бях уплашила какво щях да правя без него.

— Чакайте! — вдигна ръка Ан Уокър. — Далеч не си готов да се местиш или да си тръгваш. Моля те, Ник, лягай да си почиваш.

Зъба я измери спокойно с поглед. Подсмихнах се пренебрежително. Тя си мислеше, че аз отказвам да съдействам. Е, само Зъба да се пооправеше...

— Ник, виждам, че си по-добре — продължи Ан. — Защо не кажеш на братята и сестрите си да дойдат с мен? Поканих всички ви да прекарате известно време у дома, за да си отпочинете и да възстановите силите си — усмихна се леко. — Макс отказва да тръгне без теб. Безспорно ти е ясно, че е безсмислено да стоят и да се мъчат тук. И без това ще се присъединиш към нас след не повече от седмица.

Зъба просто я гледаше и чакаше.

Облегнах се на стената и скръстих ръце.

— Е? Какво ще кажеш, Ник?

Всъщност вече го бях осведомила за положението рано същата сутрин. Не за друго, а защото станахме в шест — сестрата беше завладяна от неустойим импулс да измери температурата на Зъба *точно в този момент*.

Той ми хвърли един поглед, а аз изкривих уста.

— Каквото каже Макс — отвърна той равно. — Тя е водачът.

Ухилих се. Никога нямаше да ми омръзне да го чувам.

Ан се обърна към мен.

— Няма да оставя Ник — казах с престорено съжаление.

— Щом всички оставате, може би бих могъл да прегледам... — започна лекарят.

Ан се обърна към него, сякаш забравила, че беше с нас.

— Благодаря ви, докторе — каза. — Оценявам помощта ви.

Намек, че е време да ни остави. Не му стана приятно, но все пак си тръгна.

— Възстановяваме се доста бързо — обясних на Ан.

Предишната вечер Зъба изглеждаше зле. Същото важеше и за мен — спомних си ужасяващия Заличител в огледалото. На сутринта обаче си бях аз, а Зъба определено заприличваше все повече на себе си.

Той се надигна в леглото.

— Какво трябва да направя, за да ми донесат някаква храна?

— Все още си на интравенозно хранване — заяви Ан. — Лекарите смятат, че не е добра идея да ядеш твърда...

Зъба впи в нея присвитите си очи и гласът ѝ заглъхна.

— Запазихме ти един поднос — намесих се аз.

Когато санитарят ни донесе закуската, запазихме от всичко за Зъба.

Ан понечи да каже нещо, но си замълча. Умен ход от нейна страна, признавам.

Подадох подноса на Зъба и той започна да се храни бързо и целенасочено.

— Трябва да се махна оттук — каза с пълна уста. — Побърквам се дори само от миризмата.

Разбрах го прекрасно. Всички бяхме реагирали така — и най-лекият полъх на антисептик, болница, научна лаборатория навяваше спомени за дългогодишните ни страдания.

Погледнах Ан.

— Мисля, че З... Ник е готов да тръгваме.

Тя ме прикова с очи и явно започна да премисля ситуацията.

— Добре — каза най-сетне, а аз едва прикрих изненадата си. — Само да оправя документацията. До вкъщи имаме час и половина път с кола. Живее в Северна Вирджиния. Съгласни?

— Да.

И излезе. Огледах ятото.

— Не знам какво ни чака, банда, но си дръжете очите отворени и винаги бъдете нащрек. — Обърнах се към Зъба. — Сигурен ли си, че можеш да се движиш?

Той повдигна рамене. Отново ми се стори отпаднал. Остави подноса до себе си.

— Разбира се.

Отпусна се обратно в леглото и затвори очи.

— Все пак Зник е Супермен — обади се Иги.

— Млъквай, Джеф — казах, но се усмихнах.

Поставих пръстите му на лицето си, за да усети.

— Брей, във Вирджиния било доста хубаво — казах на Газопровода, а той се ухили.

Вярно беше. Заобикаляха ни меки заоблени хълмове. По тях имаше километри гори, чиито дървета бяха обагрени в огнените краски на есента и се редуваха с развълнуваните зелени пасища, по някои от които дори пасяха коне. Беше страхотно.

Огромният джип на Ан успя да побере всички ни, а Зъба дори можеше да се изтегне през по-голямата част от пътя. Следях го — при всяко друсване стискаше зъби, но не се оплакваше.

Аз обаче имах проблем — заливаха ме същите съчетани със сърцебиене горещи вълни като миналата нощ. Дишах насечено и бях толкова изнервена, че имах чувството, че по цялото ми тяло пълзят насекоми.

Както седеше в скута ми, загледан през прозореца, Тото обърна черните си лъскави очи към мен, стана демонстративно, прескочи Зъба и се настани в Ейнджъл, сякаш ми казваше: „Не искам в теб, ако си толкова топла“.

— Майчице, вижте само — обади се Ръч и посочи през прозореца. — Чисто бял кон. Като ангел е. Какви са тези колела от слама?

— Бали сено — обясни Ан от предната седалка. — Навиват ги така, вместо да ги събират на купи.

— Толкова е красиво — продължи Ръч и взе да подскача на седалката до Ан. — Хълмовете са страхотни. Какво е това дърво с широките листа? Което е в най-различни цветове?

— Клен — отвърна Ан. — Той е сред най-пъстрите.

— Как изглежда къщата ти? — попита Ръч. — Бяла, с колони отпред? Като Тара? Гледала ли си филма?

— „Отнесени от вихъра“ — потвърди Ан. — Опасявам се, че къщата ми далеч не е като Тара^[5]. Живея в стара ферма, но поне имам двеста декара земя около къщата. Ще имате достатъчно място за игри. Почти стигнахме.

Двайсет минути по-късно Ан спря пред един портал и натисна копчето на някакво устройство. Портите от ковано желязо се отвориха и влязохме.

Зад нас порталът се затвори. Сетивата ми на мига минаха в режим на предварителна тревога.

Докато стигнем до самата къща мина почти цяла минута. Покритата с натрошени мидени черупки алея се виеше под красиви дървета, които събираха короните си над главите ни. Над колата плавно се сипеха червени и жълти листа.

— Е, пристигнахме — каза Ан и направи завой. — Надявам се да ви хареса.

Погледнахме през прозорците на колата. Къщата на Ан беше като картина. В долната част стените бяха от обли речни камъни, а нагоре бяха облицовани с дъски. Почти цялата фасада беше оброчена с широка покрита веранда. Дворът бе заобиколен от големи храсти, по някои от които все още висяха увехналите цветове на хортензия.

— Отзад има езеро — каза Ан и спря на паркинга пред къщата. — Доста е плитко. Вероятно все още е топло и става за плуване — поне следобед. Хайде, слизайте.

Изсипахме се от колата. Беше приятно отново да сме на открито.

— Тук мирише различно — каза Ръч и сбърчи нос. — Страхотно е.

Къщата беше на върха на нисък хълм. По склоновете му имаше просторни поляни и овощна градина. Клоните на дърветата бяха отрупани с ябълки. Наоколо се носеха птичи песни. Нямаше и помен от бучащ трафик, миризма на асфалт, човешка глъчка.

Ан отвори входната врата.

— Защо стоите там? — засмя се тя. — Няма ли да видите стаите си?

Кимнах и Ейнджъл и Ръч тръгнаха към къщата, следвани от Гази.

Иги остана до мен.

— Как изглежда? — попита тихо.

— Като в рая, Джеф — каза Зъба.

[5] Тара — името на имението, в което се развива действието в споменатия роман на Маргарет Мичъл и едноименния филм по него.

— Бел.прев. [↑](#)

Грубата кора на дървото се връзваше в бедрата му, но Ари не ѝ обръщаше внимание. В сравнение с болката от присаждането на огромните криле на раменете му това беше като детска игра. Мисълта го накара да се ухили. Всъщност всичко, което правеше, беше детска игра — нали беше на седем години. Идния април щеше да стане на осем. Не че имаше значение. Нямаше да получи подаръци, нито торта. Баща му вероятно нямаше дори да си спомни.

Той отново вдигна бинокъла пред очите си и стисна челюсти. Пернатите мутанти слязоха от колата. Вече беше огледал терена и беше надникнал в къщата през прозорците. Бяха се уредили с уютна бърлога — поне за известно време.

Не беше честно. Нямаше думи, които да опишат колко нечестно беше. Ари стисна клона в ръката си и го отчупи. В кожата му се заби дълга и тънка треска.

Погледна я и зачака сигналът за болка мудро да стигне до мозъка му. Около треската се събра яркочервена кръв. Ари я хвана и я издърпа, преди мозъкът му изобщо да осъзнае, че е ранен.

Защо беше тук, качен на дървото, недалеч от лагера на отряда, зяпнал онези мутирала нещастници през бинокъла? Трябваше да е на земята. Да потупа Макс по рамото и да забие юмрук в лицето ѝ, когато тя се обърне.

Но не. Вместо това тя щеше да се нанесе в лъскавата къща, убедена, че няма равна, че е по-печена от всички, особено от него.

Единственият хубав спомен от последните двайсет и четири часа беше изражението ѝ, когато установи, че той е жив. Беше шокирана. Шокирана и ужасена, спомни си Ари със задоволство. Искаше тя да изглежда така всеки път, когато го видеше.

Хубаво. Получи малко мир и спокойствие, Максимум — помисли той язвително, — но часът ти приближава. Аз те чакам. Винаги ще те чакам.

Омразата изпълни цялото му същество, стомахът му се сви и той усети, че започва да се преобразява. Костите на лицето се издължиха, а

раменете се прегърбиха.

Грубата козина покри ръцете му със светкавична бързина, а от върховете на пръстите му се подадоха остри нокти. Жадуваше да издере с тях лицето ѝ, това съвършено лице...

Яростта изригна и го задави. Всичко около него притъмня и без да мисли, той впи зъби в собствената си ръка. Стисна здраво челюсти и зачака да усети физическата болка. Накрая седна задъхан, с обагрена с кръв уста и изтръпнала от болка ръка. Ах. Сега беше по-добре.

**ЧАСТ ВТОРА
РАЙ ИЛИ ЗАТВОР?**

Познайте колко спални имаше скромната селска къщурка на Ан. Седем! Една за нея и по една за всяко дете птица. Познайте колко бани имаше. Пет! Пет бани в една-единствена къща!

— Макс! — Газопровода потропа по вратата на моята стая.

Отворих. Косата ми все още беше мокра от дългия и невероятно горещ душ.

— Може ли да изляза навън? — попита той.

— Уха! Бях забравила какъв цвят е кожата ти — казах аз. — Почти бях приела, че естественият ти цвят е мърлявото.

Той ми се ухили.

— То беше за камуфлаж. Може ли да изляза?

— Да, хайде да излезем всички, тъкмо ще помогнем на Иги да се ориентира.

— Какво е това? Хангар за самолет? — попита Ръч.

Групичка дървета ни бяха попречили да видим голямата червена сграда от къщата. По време на огледа си се бяхме натъкнали на какво ли не.

— Това е обор — обясни Зъба.

Държах го под око. При първите признаци на умора щях да го изпратя обратно в къщата.

— Обор с животни? — попита Ейнджъл развълнувано.

Внезапно Тото залая, сякаш беше доловил някаква миризма.

— Явно, че да — отвърнах и го взех в ръце. — Слушай, ей! Стига лая! Ще изплашиш някого.

Тото като че се смръщи, но спря да лае — поне докато беше в ръцете ми.

— Конят най-отсам се казва Шугър — каза Ан и се приближи.

След като ни беше показала стаите и основните неща в къщата, ни пусна да се разхождаме на воля наоколо.

Наредихме се на прага на обора и вперихме очи в Шугър — светлосив кон, който ни разглеждаше с интерес.

— Прекрасен е — прошепна Ръч.

— Огромен е — вметна Газопровода.

— Голям е, но е кротък — каза Ан, извади морков от една кутия, подаде го на Ръч и кимна към коня. — Хайде. Обича моркови. Подай му го на разтворената си длан.

Ръч предпазливо пристъпи напред и подаде моркова. Можеше да пукне ребрата на човек с един добре премерен ритник, но пред коня едва не се разтрепери.

Шугър пое моркова нежно с устни и захрупа доволно.

Ръч се обърна към мен с грейнало лице. В гърлото ми заседна буца. Напомняхме типичните градски деца на излет в някоя ферма по някаква социална програма. Заобикаляха ни прекрасни пейзажи, въздухът беше свеж, имаше животни и...

— Имате още половин час — каза Ан и пое обратно към къщата. — Ще вечеряме в шест.

И, както щях да кажа, *обилна храна*. Беше невероятно.

Къде тогава беше уловката? Бях *сигурна*, че има такава.

— О, да! — възкликна Газопровода при вида на езерото. — Само да видите как ще се бухна вътре!

Езерото на Ан беше с размерите на футболен стадион, с тесен каменист бряг, обрамчен с папури и лилиуми.

Загледах се във водата подозрително в очакване от дълбините да изскочи местното чудовище, подобно на онова в Лох Нес. Добре де, може да ме обявите за непоправима параноичка, но тази идилия започваше да става подозрително зловеща. Например стаята ми беше съвършена. *Съвършена!* Макар че какво разбирах аз от съвършенство? Досега не бях виждала нищо съвършено в живота си.

И така, оглеждах идиличното езеро с присвити очи. Това поредното проклето изпитание ли беше?

— Сега нямаме време, Гази — казах и овладях нарастващата си тревога. — Но утре може да дойдем да поплуваме.

— Тук е просто прекрасно — обяви Ръч и се загледа в райските полегати хълмове, тайнствената сумрачна овощна градина, езерото (справка за подозренията — по-горе), малкото поточе, което се вливаше в него и *наистина* ромонеше тихо. — Сякаш сме в Райската градина.

— Да, но не забравяй как приключиха нещата *там* — промърморих едва чуто.

— Вижте, има още животни — посочи Ейнджъл.

Без съмнение чистички, породисти, вчесани, пухкави животинки, затворени в тапицирани с плюш ограждения.

— Добре, на връщане към къщата ще минем да ги видим. Не знам за вас, но аз умирам от глад.

Зъба беше леко пребледнял. След вечеря трябваше да го накарам да си отпочине в някой от удобните до блаженство фотьойли край до болка уютната камина.

— *Овце!* — изписка Ейнджъл при вида на кафявите вълнени топки.

— Ан май е голяма любителка на животните? — каза ми Зъба и тръгнахме след Ейнджъл. — Конне, овце, кози, кокошки, прасета...

— Да — съгласих се. — Интересно какво ще вечеряме.

Той ме озари с една от редките си усмивки. Почувствах се все едно е изгряло слънце. Усетих как бузите ми поруменяват и избързах напред.

— Вижте, прасета — рече Газопровода оживено. — Ела, Иг.

Взе ръката на Иги и я сложи зад ушите на малко кафеникаво прасенце. Иги го почеса, а то започна да грухти блажено.

— Прасетата са такива щастливци! — възкликна Газопровода, а аз си наложих да прогоня мисълта за бекон от главата си. — Никой не им се кара, че са мръсни или че живеят в кочина.

— Да, защото са *прасета* — подчертах аз.

В този миг Тото скочи от ръцете ми и ме одраска.

— Ей! — викнах.

До нас се беше приближило голямо черно-бяло куче, подобно на овчарка. Тото изпъна предните си лапи и залая. Другото куче му отвърна.

— Тото! — викнах аз и плеснах с ръце. — Стига! Дворът е негов. Ейнджъл!

Ейнджъл дотича и хвана Тото за нашийника.

— Откъде е този нашийник? — попитах.

— Хайде, Тото, успокой се — каза Ейнджъл и го погали по главата.

Той спря да лае, поклати глава раздражено и рече:

— Глупак!

Премигнах смаяно и зяпнах насреща му. След което видях Гази, който крачеше разсеяно наоколо и си свирукаше. Твърдо решена да не му правя удоволствието да се връзвам на поредната му звукова имитация, не реагирах.

— Хайде, банда — обявих. — Да хапнем!

— Добре, да видим с какво разполагаме — прошепнах аз.

Шестимата се бяхме събрали в „моята“ стая и бяхме разстлали на леглото ми документите, които бяхме взели от Института в Ню Йорк. Когато намерихме файловете в компютъра и ги разпечатахме, част от информацията можеше да се чете. Сега тези листове липсваха и ни оставаха само онези, изписани с редове цифров шифър. Къде бяха изчезнали останалите? Не знаех. Дали това не беше поредното изпитание?

И така, дивяхме се пред водопада от цифри. От време на време се натъквахме на смислени думи. Някои от тях касаеха *нас*, нашите имена. Тук-там по страниците имаше информация за родителите ни.

— Какво ще кажете всеки да вземе по две страници и да ги изчете внимателно — предложих. — Да видим какво ще разберем. Отваряйте си очите за познати числа или някаква логика в подредбата.

— Добър план — каза Иги. — Но не и за мен.

— Аз ще ти прочета числата — каза Зъба.

Иги кимна. Раздадох листата. Зъба започна да чете тихичко на Иги, който кимаше съсредоточено от време на време.

Взех двете си страници в ръце и седнах на бюрото. В следващия час изпробвахме всички основни техники за разшифроване, които знаехме. Опитите ни да намерим логика или система се увенчаха с провал. Нада^[6].

След още час отпуснах глава.

— Това е невъзможно — казах, на прага да се разкрещя от безсилие. — Шифърът вероятно е компютъризиран. Тоест нямаме шансове да го разгадаем.

— Нали всичко е изпитание? — попита Газопровода с уморено изражение на детското си лице.

Беше почти десет часа. Трябваше да ги сложа да лягат.

— Джеб не ти ли беше казал, че всичко е изпитание — в Училището, когато отидохме да спасим Ейнджъл? Това не значи ли, че има все някакъв начин да разгадаем шифъра?

— И на мен ми мина през ума — съгласих се. — Именно затова е просто влудяващо. Опитах всичко, което ми хрумва. Така че явно това изпитание не е за мен.

На вратата се почука. Ан я откряна и надникна през пролуката.

— Ехо, как сте? — каза тя с усмивка. — Не ви ли се спи? Кристал, няма ли да си лягаш вече?

— Да — каза Ръч. — Смачкана съм.

Гази ме погледна. Кимнах.

— Да — каза той на Ан. — Тъкмо се канехме да лягаме.

— Чудесно — каза тя бодро. — Имате ли нужда от нещо? Преди лягане?

— Не, всичко е наред — каза Ейнджъл и излезе при Ан.

Изчезнаха по коридора. Чух гласа на Ан:

— Ариел, какво ще кажеш да пуснем Тото навън за малко?

— Добре — прие Ейнджъл.

Останах наред стаята с някакво неприятно усещане. Усещане, че някой друг се грижи за моето ято.

[6] Nada (от исп.) — нищо. — Бел.прев. ↑

Започва поредният ден в почивна станция „Агент“!

За начало: вкусна закуска, приготвена от мен и Иги. Наложил се, защото още на първата сутрин тук установихме, че според неомъжената Ан Уокър приличната закуска се изчерпва с една вафла с ядки и спортна напитка с вкус на портокал.

Което би било така, ако ги бяхме намерили в някой контейнер или ги бяхме задигнали от някой супермаркет. Но сега се намирахме в имение със седем спални, хладилник, фризер и какви ли не прибори. И тук не беше достатъчно.

Затова ги заменихме с обилни количества бъркани яйца, бекон, препечени филийки и прочее — за всички.

Следва: необичайни домашни правила. Ан повери на всеки отговорността да поддържа стаята си в такъв ред и чистота, сякаш ни очакваше фотосесия. Онова, което ме подразни, бе, че ятото всъщност я послуша.

Навремето, когато имахме дом, бях ли ги молила хиляди пъти да си чистят стаите? Да. Бяха ли го правили? Не. Сега обаче изведнъж се оказаха шампиони по оправяне на легла и подреждане на обувки, при това заради някаква *непозната*. Ама че неблагодарници.

Следва: разгривка на свежия въздух навън. Летене, борба, игри, плуване, езда.

Обяд. Ан беше свела изящното изкуство на сандвича до точна наука.

Следобедна почивка, игри. От време на време Ан привикваше някой от нас и ни разпитваше, като ни караше да ѝ покажем какво можем. Обожаваше да ни гледа как летим — от което се чувствахме като някакво природно чудо и се стрелкахме под облаците с още по-голяма наслада.

Можеше да ни наблюдава с часове през бинокъла си, а удивеното ѝ щастливо изражение се забелязваше от половин километър.

Вечеря. Въпреки че определено се стараеше, Ан беше човек, свикнал да си набавя основните хранителни вещества от пакети по

една порция полуфабрикати, които претопляше в микровълновата. След първия ден отиде на пазар и се върна с петнайсет торби провизии и готварска книга. Резултатът беше спорен.

И все пак храната беше топла, приготвена от някого специално за нас, така че според мен всичко беше страхотно.

След първата вечер се опитах да изпреваря Ан и първа да сложа останалите да си легнат. Беше ми неприятно, че го прави тя — заемаше моята роля. Все пак водачът бях аз. Скоро Ан и уютната ѝ къща щяха да останат само в спомените ни. Както беше станало с Джеб. И с доктор Мартинес и Ела. Всичко в живота ни беше временно.

Една вечер, около две седмици след като се бяхме настанили там, лежах в леглото си и слушах любимия си, най-любимия си певец, Лиам Руни. *Лиам, Лиам, ти си моето вдъхновение*. По-малките вече спяха. На вратата ми се почука тихичко.

— Да?

Зъба влезе.

— Какво има?

— Виж.

Подаде ми няколко от зашифрованите листа от Института, след което сложи на скута ми дебела книга, подвързана със спирала, и я отвори.

— Направо щях да се побъркам, докато се ровех по страниците. Но внезапно цифрите ми заприличаха на географски координати.

Сепнах се — на мига, щом го изрече, прозрях, че има шанс да е прав.

— Намерих този подробен атлас на улиците на Вашингтон в колата на Ан — каза. — Виж, всяка страница е номерирана, всяка карта също, както и отделните ѝ квадранти. Погледни цифрите до името на Гази. Двайсет и седем, осем, Г, девет. Значи страница дваайсет и седем, която представлява един участък от града. Виждаш ли?

— Да — прошепнах.

— Участъкът е разделен на дванайсет по-малки карти. Отиваме на карта осем. — Той разгърна страниците. — Представлява увеличение на предишната карта. Намираме колонка Г и я засичаме с ред девети. — Пръстът му следваше думите му по картата. — И попадаме на доста точно местоположение.

Погледнах го.

— Боже! — възкликнах. — Опита ли и с другите?

Кимна.

— Шифърът до името на Ръч — същата работа. Води до истинско място на картата.

— Ти си гениален — казах.

Стори ми се, че вдигна рамене срамежливо, макар че знаех, че срамежливостта не е присъщо за него качество.

— Нали Ръч беше почти сигурна, че е открила родителите си в Аризона? — добавих.

Той пак вдигна рамене.

— Не знам. Вярно, жената, която видяхме, беше чернокожа, но не бих казал, че си бяха лика-прилика. Според теб струва ли си да проверим хипотезата ми?

— Абсолютно — рекох и стъпих на пода. — Останалите спят ли?

— Да, включително и командир Ан.

— Добре. Само минута да се облека.

— Хм-м — изсумтях аз.

Зъба облегна атласа на противопожарния кран пред нас, притисна го с коляно и извади зашифрованата страница. Светнах му с джобното фенерче. Той свери координатите отново и ми ги показа. Сверх табелите с имената на улиците на пресечката.

— Не, прав си — казах. — Тук е. Ако са географски координати, това трябва да е мястото.

Сградата срещу нас беше далеч от представите ни за уютна къщурка с бяла дървена оградка, някогашен дом на родителите на мило бебче, което луди учени щяха да превърнат в мутант — дете птица. Не. *Беше пицария.*

От тази страна на улицата имаше автомивка, банка, пицария и химическо чистене. От другата — парк. Нямахме къщи и блокове, никакви жилищни сгради.

— Ама че тъпо — каза Зъба.

— Съгласна съм с това становище — потвърдих и пресякох улицата. — Може тук да е имало жилищен блок, но да са го съборили.

Застанахме пред тъмното заведение и надникнахме вътре. На стената висеше черно-бяла снимка на няколко души пред лъскава, понова на вид версия на заведението. Под снимката имаше надпис: „Тук сме от 1954 година“.

— До тук с тази хипотеза — каза Зъба.

— Държиш ли ти да изругаеш този път, или може и аз? — попитах.

— Давай — отвърна Зъба и прибра страницата в джоба си.

— Ами, *мамка му* — казах. — Нищо, да опитаме следващото място. Току-виж извадим късмет.

И действително, имахме поне някакъв късмет — на следващия адрес имаше жилищна сграда.

За съжаление, беше изоставен блок в изпаднал квартал, населяван от доста мрачни елементи, много от които въртяха тъмните си дела точно в момента — в два часа през нощта.

— Хайде да проверим все пак — казах и се скрих в сенките.

Бяхме кацнали на насмоления покрив на съседната сграда. Половинчасовото наблюдение показа, че в изтърбушената полусрутена постройка живееха поне двама души — а вероятно и повече.

Двайсет минути след като вторият тип беше излязъл и не се беше върнал, се изправих.

— Готов ли си?

— Готов — каза Зъба.

Скочихме на съседния покрив.

— Избери си най-противното ти място — прошепнах на Зъба. — Канализацията на Ню Йорк или изоставеният блок, пълен с наркомани?

Зъба се замисли и тихо прекоси помещението, като избягваше да се появява в светлите зони, осветени от луната през зеещите прозорци.

— Все пак избирам канализацията на Ню Йорк — прошепна ми в отговор.

Започнахме от втория етаж надолу — отваряхме вратите, проверявахме камините, почуквахме стените за тайни укрития.

Два часа по-късно потърках чело с мръсната си ръка.

— Нищичко. Да му се не види!

— Да — прошепна Зъба. — Да проверим и този килер и да се изнасяме.

Кимнах и отворих дрешника в коридора. Беше празен. Мазилката по стените се беше оронила и отдолу прозираха летвите.

Тъкмо да затворя вратата, когато тънка светла ивица в стената привлече погледа ми. Насочих фенерчето, повдигнах вежди и се наведох. Зад една от летвите беше напъхано нещо.

— Какво има? — попита Зъба тихо.

— Сигурна съм, че не е важно — прошепнах. — Но все пак да видим...

Измъкнах с нокти парче хартия, широко около десет сантиметра. Обърнах го и затаих дъх.

Беше снимка.

Докато Зъба надничаше през рамото ми, осветих снимката. Изобразяваше жена, прегърнала бебе. Пухкаво, розово, синеоко бебе... Точно умалено копие на Газопровода — барабар със зализания перчем.

— Да ме вземат мътните — прошепнах.

Внезапно пред входната врата спряха нечии тежки стъпки.

— Върнаха се — каза Зъба. — Натам!

Завъртяхме се и се втурнахме нагоре по стълбите. Лунните лъчи, нахлули през прозорците обаче, хвърлиха сенките ни надолу.

Входната врата се хлопна и някой изрева:

— Ей!

Зад нас проехтяха тежки и тромави стъпки. Някой като че удари стената с бухалка — чухме плътен удар и звука на пукаща се мазилка.

— Това чака главата ти! — извика мъжки глас. — Ще те пипнем!

В края на стълбите се понесох надясно по пътя, по който бяхме дошли. Подминах няколко врати, когато осъзнах, че Зъба не беше с мен. Заковах на място и го видях в другия край на коридора.

Направих му знак, но той тъкмо тръгна към мен, когато двамата наркомани се изсипаха в коридора помежду ни.

Единият тупкаше зловец и глухо в дланта си с бухалката. Другият държеше парче счупена бутилка.

— Решили сте да се намърдате в нашето гнезденце, а? — изграчи единият.

Да се намърдаме във вашето гнезденце? Моля?

Спряха за миг, а на лицата им грейнаха усмивки. Ужасяващо.

— Момиче е, брато! — удиви се единият.

Този с бутилката в ръка извади от колана си страховит нож и го завъртя така, че да проблесне на лунната светлина.

Зъб? Хайде, няма ли да предприемеш нещо? Крайно време е — помислих напрегнато. — Къде си, Зъб?

— Не ме интересува чия мацка си — каза единият. — За следващия час ще си *нашата* мацка.

Бяха изключително противни, а разкривените им усмивки показваха дупките между зъбите им.

— Извинявайте — казах рязко, — но това не е ли малко сексистко?

Това не ги спря.

— *Момчета, Господ не ви харесва* — пропя Зъба зад тях.

Моля-я-я-я? — удивих се наум.

— К'во? — казаха те и се обърнаха.

В същия момент Зъба разпери огромните си криле и сложи фенерчето под брадичката си, за да подчертае скулите и очите си. Ченето ми увисна — изглеждаше като Ангела на смъртта.

Тъмните му криле се простираха почти до тавана. Той ги раздвижи нагоре-надолу и произнесе със зловещ, плътен глас:

— Господ не харесва лошите хора.

— Ама к'во ста'а тука? — измрънка единият наркоман пискливо.

Беше изкривил уста, а очите му щяха да изскочат от орбитите.

— Дрогата ме хвана.

— И аз го виждам — каза другият. — И двамата ни е хванала.

Аз също разтворих криле и станах убийствено внушителна. Хм, това беше забавно.

— Това беше изпитание — рекох с възможно най-призрачния си глас. — И трябва да ви кажа, че и двамата се провалихте.

Негодниците застинаха, а на лицата им се изписаха ужас и удивление.

Зъба изръмжа:

— *Гр-р-р-р-р!*

Пристъпи напред и размаха леко криле — същински демон на възмездието. Едва сдържах смеха си.

— *Гр-р-р-р!* — изръмжах и аз и също размахах криле.

— А-а-а-а!

Двамата писнаха в хор и заотстъпваха панически. За лош късмет се намираха точно до стълбището и полетяха гротескно надолу, като се опитваха да се хванат един за друг. Изтъркаляха се два етажа по-надолу като чували с картофи, а писъците им не секнаха през целия път.

Двамата със Зъба плеснахме ръце една в друга и се ометохме начаса.

И изведнъж в главата ми проехтя Гласът.

Радвам се, че се забавляваш, Максимум. Междувременно светът изгаря.

На вниманието на света и на цивилизацията като цяло: за мен изобретяването на горещия душ е безспорен триумф.

С неохота спрях водата, излязох от кабината и се увих в личната си кърпа. От друга страна, цивилизацията си имаше и някои чудатости: човек трябваше да реши косата си, да сменя дрехите си всеки ден... не бях свикнала с тези подробности.

Но се стараех.

Иги почука на вратата:

— Макс? Може ли да вляза? Трябва да си измия зъбите.

— Не — по хавлия съм — отговорих аз.

— Аз съм *сляп* — каза той нетърпеливо.

— Вярно? Шегуваш се! Сигурен ли си?

Взех гребена си и избърсах парата в средата на огледалото. И изпицях. Макс-Заличителката се беше завърнала.

— Много смешно — каза Иги. — Не се бави много. Колкото и да се пудриш, няма да постигнеш кой знае какво.

Останах бездиханна дълго след като стъпките му се отдалечиха по коридора.

Преглътнах сухо и докоснах бузата си с треперещи пръсти. Кожата беше гладка. В огледалото се виждаше космата лапа с криви нокти, която чешеше муцуната ми.

— Как е възможно това? — прошепнах ужасено.

Макс-Заличителката ми се ухили.

— Не сме толкова различни — каза тя. — Всичко е свързано. Аз съм част от теб. Ти си част от мен. Можем да сме полезни една на друга.

— Ти не си част от мен — прошепнах. — Никога няма да стана като теб.

— Макс, Макс — рече Макс-Заличителката утешително. — Та ти вече си като мен.

Обърнах гръб на огледалото и излетях от банята. Втурнах се в стаята си и затворих вратата, преди някой да ме види.

Седнах разтреперана на леглото и заопипвах лицето си, за да се уверя, че все още съм аз.

— Май окончателно и напълно полудях — промърморих.

Тихото почукване на вратата на стаята ми ме накара да подскоча — мускулите ми се бяха стегнали от страх. Сигурно беше Иги.

— Излязох от банята — обадох се с леко разтреперан глас.

— Да — обади се Зъба. — Досетих се, предвид че гласът ти идва от стаята.

— Какво искаш?

— Може ли да вляза?

— Не!

Разбира се, вратата се отвори и той се облегна на рамката ѝ. Видя преbledнялата ми кожа и страха и тревогата в широко отворените ми очи. Трескаво опипах лицето си и огледах ръцете си. Все още бяха покрити с обикновена кожа.

Една от тъмните му вежди се вдигна, той влезе и затвори врата.

— Какво става? — попита.

— Не знам — прошепнах. — Има ми нещо, но не знам какво точно.

Той застина на място за миг, след което седна до мен на леглото и нежно преметна ръка през раменете ми. Бях се свила, увита в мократа кърпа. Чувствах се ужасно — не се бях плашила толкова в... последните дни.

— Ще се справиш.

— *Ти* пък откъде знаеш?

— Аз знам всичко, както често ти напомням.

Бях твърде зле, за да се усмихна.

— Слушай — продължи той, — каквото и да става, ще се справим. Както винаги досега.

Преглътнах. Изгарях от желание да му разкажа за Макс-Заличителката, но ме беше страх и срам.

— Зъб, ами ако се променя? Ако се превърна в нещо... ужасно? Тогавя как ще постъпиш?

Той замълча и закова очи в мен.

Поех дълбоко въздух.

— Ако се превърна в Заличител? — казах по-решително. — Как ще постъпиш тогава? Ще защитиш ли останалите?

Задържа погледа си на мен доста дълго. Разбираше какво го питам. Превърнех ли се в Заличител, неговата задача беше да ме убие.

Сведе очи към краката си, после ги вдигна към мен.

— Да. Ще направя каквото трябва.

Въздъгнах с облекчение и промълвих:

— Благодаря ти.

Той се изправи и ме стисна за рамото.

— Ще се справиш — повтори, наведе се и ме целуна леко по челото. — Обещавам.

И излезе. Бях по-объркана отвсякога.

— Бомба! — извика Газопровода точно над главата ми.

Погледнах го стреснато. Летеше ниско над езерото.

Прибра криле, сви се на топка и полетя с кикот към повърхността. Бухна се във водата и около него се надигна кръг от големи вълни.

След малко русата му глава се показа с огромна усмивка на лицето.

— Видя ли? — изграчи. — Това е върховно! Пак ще го направя!

— Добре — казах с усмивка. — Само да не се удариш.

— Или *мен!* — викна Ръч, докато Газопровода излизаше от водата. — Внимавай къде скачаш! Едва не се стовари върху мен!

— Извинявай — отвърна той.

Радвах се, че двамата с Ръч не бяха позволили на разочарованието да ги победи. Със Зъба им бяхме казали за безплодното издирване на родителите ни в града. Поредната лъжлива следа.

Написах нова команда и закрих екрана с ръка, за да виждам. О, да — до личното ни езеро имаше безжичен интернет. Бях придърпала един дървен шезлонг, бях заела лаптопа на Ан и си бях сипала чаша свежа лимонада. Знаем, тежък живот, но... какво да се прави.

Резултатите от търсенето излязоха на екрана. Прегледах ги и вдигнах вежди.

В последните четири месеца в района на столицата бяха изчезнали десет деца. Дали бяха отвлечени от Белите престилки за база за експериментите им? Трудно ми беше да си представя през какво минаваха семействата им. Какво ли беше станало, когато ние бяхме изчезнали? Нали и нашите родители се бяха разтревожили? Нали им липсвахме?

Хм-м... Интересна мисъл. Написах нова дума в полето на Гугъл.

Главата на Ейнджъл изскочи над водата.

— Макс!

Беше прекарала вътре около десет минути. Въпреки че знаех за уменията ѝ да диша под водата, все още се налагаше да впрегна цялата си воля, за да не скоча след нея, когато се задържеше отдолу.

— Кажи, миличка?

— Как най-лесно се хваща риба?

Замислих се.

— Предполагам, зависи от вида риба — подех.

— Не, не. Как най-лесно се хваща риба? — настоя тя.

Хм.

— Не знам — казах несигурно.

— Като накараш някого да ти я подхвърли!

Тя избухна в смях, аз изпъшках, а Тото до мен се изкиска и каза:

— Смешно.

Завъртях очи и се огледах за Гази Имитатора.

Хм... Само дето Гази беше на петнайсет метра във въздуха, устремен за поредната си бомба във водата.

Тото изприпка нанякъде и взе да души за зайци. Обърнах се към нея.

— Ейнджъл?

— Да? — погледна ме тя с невинните си сини очи.

Чувствах се доста глупаво, но...

— Да не би... Тото да може... хм... да говори?

— Аха — каза тя нехайно, докато цедеше водата от косата си.

Втренчих се в нея.

— *Той говори.* Тото говори, а ти не си ми казала?

— Ами... — Ейнджъл се огледа за него, видя, че е далеч, и снижи глас. — Не му го казвай, но всъщност е доста скучен.

Останах поразена, със зяпнала уста. Затворих я, преди някоя муха да влети вътре, и потърсих малкото кученце с поглед между папура и кремове.

— Тото! — викнах.

Той вирна бодро глава и с готовност дотича при мен, изплезил розовото си езиче.

— Тото? — казах, щом се приближи. — Можеш ли да говориш?

Той се просна на тревата леко задъхан.

— Да. И какво?

Божичко! С откачените мутанти вече бях свикнала, но говорещо куче?!

— Защо не си го споменал досега? — попитах.

— Е, не е като да съм лъгал — отвърна Тото и се почеса зад ухото със задната си лапа. — Между нас казано, и на мен не ми е лесно да свикна с мисълта за летящи деца.

Същата нощ, докато лежах будна в „моего“ легло, втрещена в петната лунна светлина по „моите“ стени, чух вратата да се открява почти безшумно.

— Макс? — Шепотът на Ейнджъл беше почти недоловим.

Надигнах се.

— Кажи, мъниче?

— Не мога да заспя. Може ли да изляза да полетя? — попита тя.

Погледнах часовника. Почти полунощ. В къщата беше спокойно и тихо. С изключение на тихите стъпки в коридора.

Газопровода надникна през вратата.

— Макс? Не мога да заспя.

— Добре, облечете се. Грехота е да не се насладим на простора около къщата.

В крайна сметка излязохме всички, заедно с Тото.

— Обожавам да летя! — каза той и скочи в ръцете на Иги. — Само да не ме изпуснеш!

Беше върховно. Наоколо почти нямаше осветление, нямаше и самолети, а засега — и Заличители.

Прохладният свеж въздух беше около четири градуса и в гърдите ни сякаш се вливаше течен кислород. Понесох се в широки кръгове: улавях въздушните течения, отпусках се на тях и се усещах почти безтегловна. Именно в такива моменти се чувствах най-спокойна и нормална. Бях нормална част от този свят, част, която имаше своето място в него.

Ти имаш своето място, Макс — обади се Гласът. — Част си от всичко и всичко е част от теб. Животът те носи към целостта. Колкото повече се съпротивляваш, толкова по-болезнено ще бъде. Остави се да те носи и по-лесно ще постигнеш целостта.

Повдигнах вежди. Това звучеше като от лепенка върху бронята на кола.

Остави се на течението, Макс — каза Гласът. — Съедини се с него.

Тъй като нямах абсолютно никаква представа за какво течение говори, реших за момента да се оставя на въздушното и да му се наслажда.

— Вижте, прилепи! — каза Ръч.

Вдигнах поглед и видях стотици, ако не и хиляди пърхащи прилепи. Движеха се на тласъци между дърветата — странни, малки черни кавички на фона на тъмнолилавото небе. Бяхме летели с мишелови, но не и с прилепи.

— Те са бозайници като нас самите — казах аз.

По-близки ли ни бяха, отколкото птиците? Със сигурност не и по предпочитаната си храна — насекомите.

— Болят ме ушите — оплака се Тото.

— От ехолокацията^[7] е — обясни Иги. — Удивително е! Сега тихо, опитвам се да се съсредоточа.

Тото изпуфтя и се укроти.

Трите с Ръч и Ейнджъл допряхме върховете на крилата си и се завъртяхме в кръг подобно на пернати витла на перка.

Гази изскочи отнякъде и тупна Ръч по гърба с крило.

— Ти гониш! — извика той и се стрелна напред.

Зъба беше доста нависоко — изкачваше се в стръмна спирала, правеше завои, упражняваше техниките, които беше научил от мишеловите на запад. Виждаше се само когато минаваше пред луната.

Внезапно почувствах вече познатата гореща вълна да залива тялото ми и лицето ми пламна. Задъхах се, а от притока на адреналин сърцето ми заблъска лудо. Бързо вдигнах ръка към лицето си с надеждата, че няма да се превърна в Заличител точно сега пред всички.

И внезапно се понесох като ракета през небето. Косата ми се вееше бясно зад мен, а очите ми сълзяха от вятъра. Движех се невероятно бързо, а почти не усещах крилете си да мърдат. *Боже, какво става?* — помислих си. Земята под мен се размаза.

С ятото можехме без проблем да поддържаме постоянна скорост от сто и трийсет километра в час, а при нужда можех да ускоря до сто и деветдесет. При пикиране достигахме до двеста и деветдесет.

В момента обаче се движех далеч по-бързо от това. Сама, като стрела.

Беше просто *върхът*.

В гърдите ми се надигна някаква дива радост, но смехът ми беше беззвучен — оставаше далеч зад мен, докато се носех през нощта. Накрая се опомних и усетих, че забавям ход.

Дори не се бях задъхала. Отново се разсмях, обърнах се и се насочих обратно към дома на Ан. Прецених, че бях изминала около... *петдесет километра*.

Заварих ятото на същото място. Видях ги далеч преди те да видят мен.

Забавих полет и се присъединих към тях. Пет лица ме изгледаха смаяно. Шест, ако броим и Тото.

Газопровода проговори първи.

— Имаш турбодвигател — отбеляза той тихо.

— Искам *ти* да ме носиш — каза Тото и се опита да се измъкне от Иги.

Засмях се, протегнах ръце, той скочи в тях и ме близна развълнувано по шията. Не държах да го прави, но няма значение.

— Какво стана, Макс? — каза Ейнджъл с ококорени очи.

— Мисля, че току-що се сдобих с ново умение — отговорих и се ухилих широко.

[7] Ехолокация — изпращане на сигнали с различна честота и приемане на отразената вълна. Прилепите генерират ултразвук, който варира между 14 000 до 100 000 Hz, което е доста над прага на човешкото чуване. — Бел.ред. ↑

На! Фрас. Ти! Фрас. Макс! Фрас.

Значи Макс можеше да лети със скоростта на светлината, така ли? Ари изръмжа, хвърли се отново напред и заби тоягата бо^[8] в гърба на противника си. Тежката пръчка беше по-висока от него и имаше дебелина колкото китката му. Звукът от удара с нея беше глух и смразяващ.

Другият Заличител падна на постелката и остана неподвижен, като стенеше тихо.

— Следващият! — изръмжа Ари.

Поредният член на отряда се преобрази и скочи в кръга при него, вдигнал своето бо в готовност. Ари премина в режим на атака. Ръцете му изтръпнаха от вибриращата от ударите тежка тояга.

Беше видял Макс да прелита с над триста и двайсет километра в час. На лицето ѝ беше изписана радост, а косата ѝ се развяваше зад нея като ореол.

Джеб продължаваше с подаръците за ятото. А какво беше дал на него? Неестествени, болезнени и тромави криле. Ари си беше мислел, че мечтае да може да лети, за да заприлича повече на ятото. Но да присадиш криле на тялото на Заличител нямаше нищо общо с онова, което имаха те. В гърлото на Ари заседна изгаряща жлъч и той с рев стовари своето бо върху главата на другия Заличител.

Ето така щеше да направи с Макс. Тя беше на четиринайсет, той — едва на седем, но вече беше три пъти по-голям от нея. Мускулите му бяха огромни и имаше силата — както и природата — на вълк.

Джеб беше казал, че е необходимо. И че той трябва да му повярва. И докъде го беше довело това? До огромните криле, които единствено го измъчваха. А Макс продължаваше да му се надсмива. Е, тези дни бяха към края си.

Скоро той щеше да бъде златното момче, а Макс щеше да е просто далечен спомен за провалил се експеримент.

По-висшестоящите го бяха одобрили.

Решението беше взето.

— Следващата жертва!

[8] Бо — японско оръжие — права дървена тояга с дължина около 1,80 м. — Бел.прев. ↑

Първите два адреса във Вашингтон не се бяха оказали успешни, но хипотезата за географските координати на Зъба беше единственото, за което можехме да се хванем. И все пак на втория адрес *намерихме* снимка на Газопровода. Така де, бях почти убедена, че беше Гази. Може би пък не беше пълен провал.

Така или иначе, трябваше да проверим още два адреса. Все още нямахме никаква информация за мен, нито пък за родителите ми. Опитвах се да не обръщам внимание на това.

— Чакай, Тото! — казах, докато обличах новото си яке.

Имаше големи скрити прорези за крилето. Интересно откъде го беше намерила Ан. В „Птицо-детска мода“? Тото упорито се опитваше да се напъха в ръцете ми, притеснен да не го забравим.

— Тото? Може би е по-добре да останеш вкъщи — казах и вдигнах ципа на якето. — Нали се сещаш, да пазиш къщата.

Той застина и се втренчи в мен.

— Доста гадно от твоя страна — каза той.

Ейнджъл се приближи, прегърна го и му рече утешително:

— Предлага го, защото си страшно свиреп, чуваш изключително добре, а и имаш такива остри зъби.

Вътрешно завъртях очи.

— Да. Не защото си куче или нещо такова.

Тото седна и доби онзи инатлив вид, който по принцип беше типичен за Гази.

— Искам да дойда.

Зъба ми се ухили зад гърба му. Въздъхнах тежко и се троснах ядосано:

— Хубаво.

Той скочи в ръцете ми и ме близна по бузата. Трябваше да поговоря с него за този навик.

След пет минути вече бяхме във въздуха и летяхме към Вашингтон.

— Е, Ейнджъл? — обърнах се към нея.

Тя се носеше в нощното небе на белите си криле. Макар че бяха с размах от два метра и четиридесет сантиметра, напомняха крилетата на гълъб.

— Да си долавяла нещо от мислите на Ан? Каквото и да било?

— Всъщност не. — Ейнджъл се замисли. — Успях да разбера само, че наистина работи за ФБР. Държи на нас и иска да сме щастливи. И мисли, че момчетата са мърльовци.

— Аз съм *сляп* — каза Иги раздражено. — Очаква се да не мога да чистя.

— Разбира се, нали си инвалид — казах със сарказъм. — Все пак не можеш нито да правиш бомби, нито да готвиш, а и никога не си печелил на „Монополи“. И изобщо не можеш да познаеш кой кой е само с едно докосване на кожата или перата.

Гази се изхили, а Иги повдигна вежди. Обърнах се отново към Ейнджъл.

— Нещо друго?

— Има нещо, което не ни казва — продължи Ейнджъл колебливо. — Но не знам какво е. Дори и в собствения й ум не е много ясно. Но е нещо, което предстои да се случи.

Наострих всичките си сетива.

— Какво точно? Кани се да ни предаде на Белите престилки?

— Не мисля, че дори знае кои са Белите престилки — каза Ейнджъл. — Не знам дали е нещо лошо. Може да е друго... например да иска да ни заведе на цирк.

— Това ще дойде малко в повече — измърмори Зъба.

— Хм. Добре — рекох. — Знам, че се отпуснахте и се чувствате добре тук. Но не трябва да приспиваме бдителността си, нали?

— Става — отвърна Ейнджъл.

— Студено ми е — обади се Тото.

Присвих очи, а Ейнджъл ми се усмихна.

— Нали имаш козина? — отбелязах.

— Да, но тук е студено.

Стиснах зъби, разкопчах якето, пъхнах Тото вътре и се направих, че не забелязвам подхилкването на момчетата. Тото подаде глава от пазвата ми и рече доволно:

— Така е по-добре.

— Ей! Първият адрес е тук долу — посочи Зъба. — Да действаме!

— Сигурно баща ѝ е бил бръснар? — предположи Ръч.

Погледнах към Зъба. Този адрес беше най-близо до неговото име — мястото, където допускахме, че може би беше живяла майка му. Мислехме, че е била самотна майка, под двайсетгодишна, която дала Зъба за осиновяване. Както при първите два адреса, и тук ударихме на камък — бръснарски салон, сгъстен до бизнес сграда.

Зъба вдигна рамене незаинтересовано. Аз обаче го познавах добре и не ми убягна как стегна челюст.

— Съжалявам — казах му меко.

Той ме погледна и само за миг в очите му проблесна нещо. След това отново стана безизразен.

— Няма значение. И без това не очаквах да открием кой знае какво — рече той. — Вероятно ще бъде загуба на време, но все пак да проверим ли и последния адрес?

— Да — каза Иги.

Това бяха координатите до неговото име.

— Хайде, да тръгваме — нареди Зъба и излетя, без да се обръща да провери дали го следваме.

— Доста се натъжи — прошепна ми Ейнджъл, щом Ръч и Гази скочиха във въздуха.

— Знам, миличка — отвърнах ѝ шепнешком аз.

— Мен не ме интересува откъде съм — каза Ейнджъл чистосърдечно и ме погледна в очите. — Откъдето и да съм дошла, не искам да се връщам там. Не и ако и вие не можете да дойдете.

Целунах я по челото.

— Ще мислим за това, когато му дойде времето. Ако изобщо се стигне дотам — отговорих. — Засега нека просто настигнем останалите.

— Чакайте — обади се Тото и притича до един противопожарен кран. — Пиш пауза.

— Над магазините има ли жилища? — попита Иги.

Емоциите се четяха на лицето му.

— Не — въздъхнах аз.

Зашифрованият адрес на Иги се беше оказал азиатски магазин за хранителни стоки — един от цяла редица магазини.

— А на отсрещния тротоар? — попита Иги.

— Автокъща — отговорих. — Съжалявам, Иг.

— Аз съм виновен, банда — обади се Зъба. — Реших, че съм разгадал шифъра, но очевидно дълбоко съм се излъгал.

— Е, ако си се заблудил — поде Ръч, — значи няма смисъл да се разочароваме, нали? Това просто значи, че още не знаем истината.

— Да, точно така, Ръч — казах аз, благодарна, че го приемаше толкова бодро.

— Ама че тъпотия! — изкрещя Иги внезапно.

Гласът му отекна по стъклените витрини. Той замахна към стълба пред себе си и го уцели точно. Присви тяло и по олющената кожа на кокалчетата му изби кръв.

— Съжалявам, Иг... — започнах аз.

— Не ме интересува, че съжаляваш! — развика ми се той. — Всички съжаляват! Това няма никакво значение! Важното е да разберем откъде идваме!

Отдалечи се ядосано, като подритваше камъчетата на паркинга.

— Просто не издържам вече! — изкрещя отново, размаха ръце и се насочи обратно към нас. — Имам нужда от отговори! Не може безкрайно да скитосваме от място на място, непрекъснато да бягаме, непрекъснато някой да ни преследва...

Гласът му заглъхна. Изгледахме го ужасени. Иги почти никога не плачеше.

Приблжих се и се опитах да го прегърна, но той ме отблъсна.

— *Всички* искаме отговори, Иги — казах му. — И понякога не знаем кои сме. Обаче... не трябва да се разделяме. Няма да се откажем да търсим родителите ти, заклевам се.

— При вас е друго — каза Иги по-тихо, но с горчивина. — Нямата представа какво ми е. Да, все се шегувам, че съм слепецът в групата, обаче не си давате сметка, че всяко преместване, всеки път, за мен значи да започна отначало, от нулата. На вас ви е толкова полесно. Дори и когато се загубите, сте далеч по-добре от мен — загубен или не.

Иги никога досега не беше признавал, че го е страх или че е уязвим.

— Ние сме твоите очи, Иги — каза Газопровода с плах, притеснен глас. — Нямах нужда от очи, когато сме с теб.

— Да, но вие няма да сте *винаги* с мен! — подхвана той и гласът му отново прерасна във вик. — Какво ще стане, ако ви убият? Много ясно, че имам нужда от очи, глупак такъв! *Помня* какво е да виждаш! Знам какво е! Но вече не виждам и никога няма да прогледна. И един ден ще изгубя и вас, всички вас. И когато това стане, че изгубя и... себе си.

Лицето му се изкриви от гняв. Той се наведе, вдигна парче бетон, засили се и го запрати към витрината на един магазин. Стъклото се пръсна и алармата се разпищя на мига.

— Опа — смотолеви той.

— Да се омитаме — каза Зъба.

Ейнджъл, Газопровода и Ръч излетяха. Тото скочи в ръцете ми. Пъхнах го в якето си.

— Не — каза Иги, а аз застинах на място.

— Моля? Хайде, Иги — казах. — Не чуваш ли алармата?

— Чувам. Не съм и *глух* — отвърна той язвително. — Не ми пука! Нека да ме намерят и да ме заловят. Няма значение. Нищо няма значение.

За мой ужас той просто седна на тротоара. Воят на полицейските сирени вече се приближаваше.

— Иги, да *тръгваме!* *Ставай!* — каза Зъба.

— Дай ми поне една причина — каза Иги и отпусна глава в ръцете си.

Подхвърлих Тото на Зъба. Кучето изквича стреснато, но той го улови.

— Вие тръгвайте — заповядах.

Зъба се издигна във въздуха, но закръжи наблизно с останалите от ятото. Сирените звучаха още по-близо.

Наведох се.

— Слушай, Иги — рекох напрегнато. — Съжалявам за тази вечер. Знам колко си разочарован. Всички сме разочаровани. Съжалявам, че не виждаш. Помня времето, когато виждаше. Не мога да си представя какво е да загубиш зрението си. Съжалявам, че сме мутанти, деца птици. Съжалявам, че не знаем кои са родителите ни. Съжалявам, че по петите ни непрекъснато има Заличители и други хора, които искат да ни убият. Обаче ако си мислиш, че ще ти позволя да ни изоставиш, се лъжеш. Вярно, ти си сляп откачен мутант, но си *моят* сляп откачен мутант и ще тръгнеш с мен *веднага*, ще тръгнеш с всички *нас*, и то *веднага*, иначе така ще те наричам, че няма да можеш да си седнеш на задника поне една седмица!

Иги вдигна глава. По проблясъците светлина предположих, че полицията ще пристигне всеки момент.

— Иги, *нуждая* се от теб — казах трескаво. — И те *обичам*. Имам нужда от *всички* ви, и от петимата — само така самата аз се чувствам цяла. Така че ставай, преди да те убия.

Той се изправи.

— Е, щом поставяш така нещата...

Хванах го за ръка, изтичахме зад магазините, понесохме се във въздуха и се насочихме към сенките. Издигнахме се високо, а под нас две полицейски коли влетяха на паркинга.

Обърнахме се и полетяхме към къщата на Ан. Внимавах връхчетата на крилете ми да докосват тези на Иги при всеки мах.

— *Ние* сме семейството ти — казах му. — И винаги ще бъдем семейството ти.

— Знам.

Той подсмръкна и изтри слепите си очи с ръкав.

— Хайде да полетим *бързо*! — обади се Тото.

— Какво е *това*? — казах, без да мисля. — Имам предвид, че изглежда добре. Мирише добре... — Седнах на масата и подадох чинията си. — Броколи? Чудно!

Ан изсипа щедра доза яхниесто подобие в чинията ми. Успях да различа грах, може би морков и нещо кафеникаво — вероятно от месен произход.

Взех вилицата и се усмихнах възпитано.

— Благодаря ти, че си ни приготвила вечеря, Ан — казах и боднах в чинията.

— Моля — отвърна тя суховато. — Поне се получи доста. Все още се уча.

— Няма проблем — казах с пълна уста и размахвах вилица във въздуха. — Много е вкусно.

Зъба сложи чинията на Иги пред него и тропна по масата до вилицата му. Иги безпогрешно я намери и започна да се храни. Наблюдавах го от миналата нощ, но днес се държеше нормално. Поне не беше взривил и подпалил нищо, което беше добър знак.

Ометохме всичко от чиниите си. Плюс допълнителното. Твърде често ни се беше случвало да стоим гладни, че да имаме претенции.

Накрая, за да затвърди имиджа си на американска домакиня, Ан извади ябълков пай.

— *Обожавам ябълков пай!* — рече Ръч въодушевено.

— Нали има още един? — попита Гази предпазливо, като делеше парчетата наум.

Ан извади още един.

— Както ви казах, уча се.

Гази вдигна победоносно юмрук.

— Браво!

— Трябва да поговорим, деца — каза Ан, докато разпределяше пая. — Нещо като семеен съвет.

Останах безизразна, но вътрешно се зачудих за чие семейство точно говореше.

— Справяте се чудесно тук — продължи тя и седна на стола си.
— Свикнахте по-бързо и от най-смелите ми очаквания. Признавам, че и на мен ми е изключително приятно да съм с вас.

Обзе ме някакво лошо предчувствие. *Дано не каже нещо ужасно.* Например, че иска да ни осинови. Нямах и идея как щях да постъпя в подобна ситуация.

— Мисля, че е време да преминем към следващата стъпка — рече тя и ни огледа.

Моля те, недей, недей, недей...

— Така че ви записах на училище.

Моля-я-я?!

Зъба избухна в смях и изтърси:

— Ха-ха, за момент наистина ти повярвахме.

— Не се шегувам, Ник — каза Ан тихо. — Наблизо има много добро училище. Ще бъдете в пълна безопасност. Ще се запознаете с деца на вашата възраст, ще си общувате с тях. А и трябва да признаете, че образованието ви е, меко казано, повърхностно за годините ви.

Или твърдо казано просто липсва — помислих си аз.

— Училище? — каза Ръч. — Имаш предвид училище?

Думата определено навяваше спомени.

— Истинско училище, където трябва да бъдем с други деца? — угрижи се Ейнджъл.

— Майчице мила — промърмори Тото под масата.

— Тръгвате в понеделник — отсече Ан и взе да събира празните чинии. — Утре ще взема униформите ви.

Униформи?

Безмълвно избутах стола от масата и с тежки стъпки стигнах до задната врата. Отворих я и се втурнах надолу по стъпалата. Затичах се и разперих криле. Вятърът ги изпълни, поде перата ми и с няколко плавни маха се понесох във въздуха, над овощната градина и над обора. Щом се издигнах достатъчно, пуснах гнева си на воля. Вдишах дълбоко, опитах се да си спомня как да полетя наистина бързо — и почти на мига го постигнах. Крилете ми се движеха като че от само себе си.

Да видим колко бързо мога да се разкарам оттук — помислих си мрачно и увеличих скоростта.

Бягството никога не помага — рече Гласът в главата ми.

— Да, обаче *полетът* помага — много!

Когато се върнах, Зъба ме чакаше до отворения прозорец. Подаде ми чаша вода, а аз я изпих на един дъх.

— Доста се забави — рече. — Докъде ходи? Ботсуана?

Усмихнах се сухо.

— Останах само минута, после трябваше да се връщам. Поздрави от Африка.

— Колко бързо летиш според теб?

— Над триста — отговорих. — Триста и трийсет? И четиридесет?

Той кимна.

— Тук всичко наред ли е?

Тръгнах по коридора към стаята си и се събух в движение. Къщата беше тъмна и притихнала. Часовникът ми показваше един и трийсет.

— Да. Успях да вкарам Гази във ваната, после Тото падна вътре. Ейнджъл внуши на Ръч да промени решението си коя книга да чете, а аз ѝ се скарах.

Измерих го с поглед.

— Изглежда, си овладял положението.

— Справих се.

Седнах на леглото, без да знам какво да кажа. Зъба седна до мен.

— Не ти ли се прииска просто да не спираш? — попита. — Да не спираш и никога да не се върнеш?

Поех си въздух разтреперано.

— Да — прошепнах.

— Ан никога няма да заеме мястото ти, Макс — каза Зъба, вперил тъмните си очи в мен.

Повдигнах рамене, без да го поглеждам.

— Тя е просто... междинна станция — каза. Изглежда, напоследък се чувстваше по... ами, по-спокоен с мен. — Просто си почиваме, храним се, забавляваме се, след което ще планираме следващия си ход. Малките го знаят. Вярно, приятно им е, че не трябва да бягат и да спят по мрачни тунели. И че всяка вечер си лягат в едно и също легло. На мен също ми е приятно. И на теб. Ан се държи добре с тях — с нас — и това им харесва. Не ни се случва често да можем да си починем. Затова просто се наслаждават на мига, Макс. Ако не беше така, щеше да значи, че са толкова увредени, че не могат да бъдат спасени. От никого.

— Знам — прошепнах.

— Но знаят кой им спасява кожата всеки път — вече безброй пъти. Кой ги храни, облича и прогонва кошмарите им. Джеб може и да ни изкара от клетките, но *ти* си човекът, който *опази* свободата ни, Макс.

ЧАСТ ТРЕТА
ОТНОВО В УЧИЛИЩЕ (НОРМАЛНО
ТАКОВА)

Нали се сещате за развълнуваните деца на първия учебен ден? Издокарани, с нова кутия за обяд и прочее? Е, те са пълни глупаци.

— Може ли да бягаме от час? — попита Иги, докато бъркаше яйцата в тигана.

— Струва ми се, че няма да им се понрави особено — отговорих аз и пуснах още хляб в тостера. — Сигурна съм, че ще звъннат на Ан.

— Приличам на барби-ученичка — проплака Ръч на влизане в кухнята, но щом видя моята униформа, си отдъхна. — Всъщност *ти* приличаш на барби-ученичка. Аз съм просто нейната *приятелка*.

Изгледах я злобно.

Крилете ни се прибираха доста плътно на гърба и въпреки това малко напомняхме семейство олимпийски шампиони по плуване.

Появи се и Ейнджъл. Беше много сладка с плисирана поличка и бяла ризка, но тя си беше сладка по принцип. Сипа си яйца и бекон в чинията, разчупи една препечена филия и я сложи на масата.

Тото скочи на една табуретка и започна да яде — почти като истинско куче.

— Бау! — каза и се изхили сам на себе си.

— Ейнджъл?

Подадох ѝ чаша кафе и снижих глас:

— Без номера с учителите, *компренде*^[9]?

Тя вдигна невинните си очи.

— Ясно... — каза и ухапа парче бекон.

Зачаках, без да откъсвам поглед от нея.

— Така де, освен ако не е съвсем наложително — довърши.

— Ейнджъл, моля те — казах и клекнах до нея. — Не трябва по никакъв начин да се набиваме на очи или да се различаваме от другите, разбираш ли? Трябва да играем по техните правила.

Изправих се и огледах и останалите.

— Това се отнася за всички ни — казах тихо. — Трябва да се впишем в средата, банда. И да не им даваме поводи за нездрав интерес. Закимаха, но не с еднакво въодушевление.

— Еха! Всички вече сте будни — удиви се Ан, щом влезе. Огледа конвейера за храна и ятото, което я поглъщаше, и се усмихна тъжно. — Определено е по-добре от замразени гофрети. Благодаря, Джеф. О, Джеф, забравих да ти кажа — двамата с Ник сте в един клас. Така ще ти е по-лесно да свикнеш.

Лицето на Иги почервения.

— Може ли и Тото да дойде? — попита Ейнджъл.

Ан оправи якичката ѝ.

— Не.

Отиде до шкафа и извади една чаша.

— Ще се оправя. Ще ида да гоня патиците или нещо подобно — прошепна Тото, а Ейнджъл го потупа по главата.

— Тези униформи изобщо не са хубави — каза Ръч.

— Знам. За щастие, ще сте заобиколени от цяла тълпа деца в нехубави униформи — отвърна Ан и повдигна вежди. — Ариел, това кафе ли е?

— Аха — каза Ейнджъл и отпи смело. — Малко енергия за първия учебен час.

Усетих пронизващия поглед на черните очи на Тото. С въздишка му забърках кафе с мляко и две бучки захар в една купа и той замляска доволно.

Ан се поколеба дали си струва да подхваща този спор, но накрая явно се отказа.

— Добре — рече и остави чашата си в умивалника. — Отивам да докарам колата отпред. Облечете си якетата — навън е хладно.

[9] Comprendre (от исп.). — Ясно ли е? (буквално „разбираш ли?“). — Бел.прев. ↑

Пътят до училището беше кратък и мълчалив — точно както си представях возенето в катафалка.

Стигнахме до сградата и осъзнах, че я бяхме виждали от въздуха. Изглеждаше като голяма частна къща, изградена от кремав камък. Една от стените беше обрасла с бръшлян, а околният парк явно беше поверен на някакъв градинар с ОКР^[10] — беше изключително чисто.

Ан наближи мястото за слизане.

— Е, деца — каза тя. — Очакват ви. Документите са оправени.

Погледна ни, седнали напрегнато на задната седалка. Стомахът ми се беше свил до болка и бях притиснала крилете към гърба си толкова силно, че и те боляха.

— Знам, че ви се струва страшно — продължи тя грижовно, — но всичко ще бъде наред. Моля ви, просто опитайте. А следобед съм ви подготвила изненада вкъщи. Запомнихте ли как да се приберете?

Кимнах. Бях се стегнала като плътно навита пружина. Защо не през Бермудите например?

— На около десет минути *пеша* е — наблегна Ан. — Хайде, тръгвайте!

Спря до бордюра и се изсипахме от колата. Поех дълбоко въздух и огледах бедните леминги^[11], които се бутеха вътре през голямата двойна врата.

— Хайде — каза лемингът Макс.

Хванах Ръч и Ейнджъл за ръка и влязохме в училището.

[10] ОКР — обесивно-компулсивно разстройство, психическо заболяване, свързано с маниакално натрапчиви идеи. В случая, очевидно за почистване. — Бел.прев. ↑

[11] Леминг — вид северен гризач, чиито огромни стада символизируют безсъзнателната маса. — Бел.прев. ↑

— Готово, пристигнаха — каза Ари в микрофона на яката си.

Фокусира бинокъла си „Цайс“^[12], но ообразните мутанти се бяха скрили от погледа му в сградата.

Налагаше се да включи термичния сензор, една от любимите му играчки. Сложи уреда на главата си и намести очулярите пред очите си. Във вътрешността на училището течаха реки от червено — топлите детски тела пълпеха по всички коридори.

— Ето ги — прошепна той при вида на шест оранжевеещи силуета, които се открояваха на общия червен фон, и се ухили.

Децата птици имаха по-висока температура от хората, а и от Заличителите. Лесно се забелязваха.

— Искаш ли да видиш?

Ари свали уреда и го подаде на човека до себе си. Момичето го сложи, оправи косата си под ремъците и каза:

— Браво! Видя ли какви тъпи униформи? Майчице! Нали не трябва и аз да нося такава?

— Може да се наложи. Как ти се струват нашите изроди? — попита Ари.

Тя продължаваше да ги гледа. Накрая сви рамене и кичурите коса се размърдаха.

— Не подозират нищо. Разбира се, ние сме едва в началото. В самото начало.

Ари се ухили и каза с оголени кучешки зъби:

— Началото на *края*.

Тя се усмихна.

Плеснаха ръце една в друга и звукът проехтя като пушечен изстрел из тихата гора.

— Да. Чака ни голямо забавление — каза Макс II и лапна една дъвка. — Всичко ще стане *двойно* по-интересно.

[12] „Карл Цайс“ — престижна немска компания за оптични уреди. — Бел.прев. ↑

Прецених, че осезаемото отсъствие на миризма на антисептик е леко обнадеждаващо. И интериорът на това училище изобщо не беше като в Училището, някогашния ни затвор.

— Зефир, така ли е?

Жената в костюм от туид с вид на учителка се усмихна неуверено. Беше се представила като госпожица Кюлбар.

— Да? — обади се Гази. — Това съм аз.

Усмивката на учителката грейна.

— Зефир, ти си при мен — каза и протегна ръка. — Ела, миличък.

Кимнах отсечено на Гази и той тръгна с жената. Знаеше какво да прави — да запамети маршрутите за бягство, да прецени колко души има около себе си, колко големи са, каква е вероятността да се сбият. Получеше ли сигнала, щеше да изскочи през прозореца и да се омете оттук за не повече от четири секунди.

— Поне вече не е Капитан Терор — промърморих на Зъба.

— Да, *Зефир* е убийствено подобрение — отвърна той.

— Ник? И Джеф? Аз съм госпожа Чийтъм. Добре дошли в нашето училище. Елате, ще ви заведе в стаята на вашия клас — изчурулика друга учителка.

Потупах Иги два пъти по опакото на ръката. Натъжено проследих как двамата със Зъба се отдалечават по коридора. Други учители отведоха и Ейнджъл и Ръч, докато накрая не останах сама. Опитах се да потисна неумолимия инстинкт да се махна оттук.

Учителите ми се виждаха свестни. Определено не даваха вид на потенциални Заличители — бяха твърде възрастни и не достатъчно мускулести. Заличителите рядко доживяваха до над пет-шест години, така че, когато не бяха преобразени, изглеждаха като двайсетинагодишни модели.

— Макс? Аз съм госпожица Зигердал. Ти си в моя клас.

Изглеждаше що-годе поносимо. Безвредна? Вероятно. Надали можеше да скрие много оръжия под полата или пуловера си.

Някак изтръгнах една усмивка, на която тя отвърна. И така, учебният ден започна.

— Някой помни ли как се казва тази област?

Ейнджъл вдигна ръка. Реши, че е време да се направи на умна.

— Да, Ариел?

— Това е Юкатан. Част е от Мексико.

— Много добре. Знаеш ли нещо за Юкатан? — попита госпожица Соловски.

— Там е Канкун, популярно туристическо място — отговори Ейнджъл. — Има и руини от майте. Близо е до Белиз. Пристанищата са най-близките до САЩ, така че е удобно за трафикантите на наркотици — превозват ги от Южна Америка и ги вкарват в Тексас, Луизиана и Флорида през пристанищата.

Учителката премигна. Отвори уста, после я затвори.

— Ъ-ъ, да — каза неуверено, отстъпи към окачената на дъската карта на света и прочисти гърло. — Да поговорим за руините на майте.

— Тифани.

— Тифани? — учителката я изгледа объркано. — Доколкото разбрах, името ти е Кристал.

— Аха. Тифани-Кристал. — Ръч написа тире във въздуха с пръст.

— Добре, Тифани-Кристал. В часа по езиково изкуство в момента се занимаваме с употребата на думи в интегралната медийна среда — учителката посочи списъка с думи на дъската отпред. — Тези ги разгледахме миналата седмица. Тази сутрин ще направим тест, за да изберем думите за тази седмица и да решим над какво да се съсредоточим.

— Ами хубаво — каза Ръч одобрително и махна с ръка. — Давайте! Ама да знаете, че правописът ми е пълно говно.

— Знаеш ли къде е речникът?

Зъба се обърна към момичето, което го беше заговорило.

— Какво?

— Това тук са справочните материали — обясни тя и посочи. — В свободното си време за самоподготовка можем да си пишем домашните в този край. Ако имаш нужда да провериш нещо, компютрите и справочните материали са тук.

— А-а. Добре. Благодаря.

— Няма защо.

Момичето преглътна и се приближи. Беше по-ниска от Макс, с дълга тъмночервена коса. Очите ѝ бяха искрящо зелени, а по носа си имаше лунички.

— Аз съм Лиса — каза. — Ти си Ник, нали?

Какво искаше тази? Изгледа я.

— А-ха — рече предпазливо.

— Радвам се, че си в нашия клас.

— Така ли? Защо?

Тя пристъпи още по-близо. Зъба долови ухание на сапун с лавандула. С палава усмивка тя отговори:

— Защо според теб?

— Гледайте! Ще полетя!

Газопровода се обърна заинтригувано. Някакъв чукундур от неговия клас се беше изправил нестабилно на върха на металната катерушка и беше разперил ръце като криле.

Надявам се да не разчита само на ръцете си — помисли си Газопровода. Може пък наистина да *имаше* криле. Все пак не беше изключено на света да има и други деца като тях. Кой знае. Поредната загадка за разрешаване.

— Вярно ли? — каза Газопровода и засенчи очи. — Хайде да видим.

Това като че попари момчето, но то стисна устни, приклепна и скочи от върха на катерушката.

Изобщо не можеше да лети. Стовари се право на земята и се сви нескопосано на сгърчено кълбо. За миг настана тягостно мълчание, след което момчето писна и проплака:

— Ръката ми!

Надзирателят на детската площадка се приближи, взе детето в ръце и го понесе към лекарския кабинет. Гази продължи да събира хубава колекция тежки камъни. Оръжие, за всеки случай.

— Защо го направи? — чу се враждебен глас.

Гази вдигна очи.

— Моля?

Над него се беше надвесило по-голямо момче с ядосан вид.

— Виж какво, умнико! Когато някой заяви, че иска да полети отнякъде, му казваш на мига да слезе от там, а не „Хайде да видим“. Имаш ли акъл изобщо?

Газопровода повдигна рамене, но думите го жегнаха.

— Не знаех.

Момчето го измери с поглед.

— Да не си израснал в някоя пещера?

— Не — отвърна той и вдигна вежди. — Просто не знаех.

Момчето се смръщи ядосано и се отдалечи. Газопровода го чу да казва: „Да бе, не знаел. Да не е от планетата на тъпаците?“.

Гази присви очи, а ръцете му оформиха малки смъртоносни юмручета.

— Къде си правиш косата? — попита нечий глас.

Обърнах се. Срещу мен с усмивка стоеше бледо слабо момиче. Побутнах подноса и продължих напред по опашката.

— Ами, в банята.

Това някакъв шифър ли беше? Нямах представа за какво говори. Както често се случваше.

Тя се засмя и сложи една зелена ябълка на подноса си.

— Не, имах предвид русите кичури. Жестоки са. Във Вашингтон ли си ги направи?

Хм. Русите кичури? Ясно.

— Сигурно е от слънцето — казах тъпо.

— Яко е. Я виж — бананов пудинг. Препоръчвам го!

— Благодаря — сипах си малко от учтивост.

— Аз съм Джей Джей — каза тя. Явно това социално изпитание изобщо не я притесняваше. Моите длани вече се бяха изпотили. —

Накратко от Дженифър Джой^[13]. Понякога си мисля, че нашите не са добре.

Засмях се, изненадана, че споделя подобно нещо с мен.

— Името Макс ме кефи — каза Джей Джей. — Спортно е. Има замисъл.

— Да, точно като за мен — казах, а тя се засмя отново и присви очи.

— Ето тук има места — посочи една празна маса. — Иначе ще трябва да седнем до Чари и нейната свита — понижи глас. — Не се закачай с тях.

По средата на обяда осъзнах, че двете с Джей Джей говорехме вече половин час, а аз очевидно не й се бях сторила изрод, от когото да избяга с писъци.

Бях си намерила приятелка. Втората за четиринайсет години. Това беше значителен напредък.

[13] Джей Джей всъщност се изписва само с две букви, началните на посочените имена: J. J. — Бел.прев. ↑

— Столицата на Парагвай? — попита учителката.

Асунсион. Основно население: гуарани. Европейците попадат там за първи път през 1518 година. Парагвай няма излаз на море. Намира се в Южна Америка. Население: шест милиона, като...

Вдигнах ръка.

— Асунсион?

— Да, точно така. Отлично. Искам всички да прочетете за Парагвай тази вечер в глава осма от учебника си по история на света. Сега извадете учебните тетрадки по точни науки.

С усещането, че съм прилежна като пчеличка ученичка, извадих тетрадката по точни науки. Какви ли още изненади криеше Гласът за мен? Досега се беше представил отлично по всички предмети, които преподаваха в девети клас. Колко удобно. Поне това.

Тъкмо подминах костната структура на жабите, когато на вратата се почука. Учителката отвори, зашепна си с някого, после се обърна към мен. *Какво?*

— Макс? Трябва да идеш в директорския кабинет за малко — усмихна се тя окуражително, от което по-скоро се обезкуражих.

Изправих се бавно и тръгнах към вратата. Какво ставаше? Нима вече се започваше? Дали човекът отпред щеше да се преобрази в Заличител? Дишането ми се учести, а ръцете се свиха в юмруци до тялото.

Може би не. Може би просто имаше някаква неточност в документите. Нещо най-обикновено.

— Заповядай — секретарката отвори врата, която водеше в малко антре. Иги и Газопровода седяха на столове в стаичката. Гази ме погледна и се усмихна сконфузено.

О, не.

— Още отсега ли! — прошепнах, а той повдигна рамене и се ококори насреща ми.

— Директорът е готов да ви приеме — каза секретарката и отвори следващата врата. — *Веднага.*

Директорът Уилям Пруит — както пишеше на позлатената табелка на бюрото му — определено *не* се радваше да ни види. Всъщност изглеждаше направо бесен. В мига, щом го зърнах, го намразих — без да искам. Почервенялото му лице беше гневно разкривено. Устните му бяха пълни, влажни, отблъскващо тъмнорозови. Лъскавото му плешиво теме беше окръжено от редки туфи коса.

Обзе ме ужасяващото предчувствие, че този противен тип надали ще се окаже по-приятна персона и отвътре, затова застанах нащрек.

— Вие ли сте Максин Райд? — произнесе с високопарен британски акцент, от който косъмчетата на врата ми настръхнаха.

— Просто Макс — казах и едва потиснах импулса да скръстя ръце на гърдите си и да свъся вежди.

— А това са вашите братя Джеф и... — Той погледна бележките си. — Зефир?

— Да.

— Братята ви са пуснали димка в мъжката тоалетна на втория етаж — рече директорът, седна в стола си, сплете дебелиите си червени пръсти и се втренчи в мен със студени, черни свински очички.

Премигнах и се постарях да не поглеждам Иги и Гази.

— Не е възможно — отвърнах спокойно.

Най-малкото, нямаше как да са събрали нужните им материали толкова бързо...

— О, така ли? — попита Пруит подигравателно. — И от къде на къде решихте това?

— Те са кротки момчета — отговорих с подчертано искрена нотка в гласа. — Не биха направили подобно нещо.

— Казаха, че не са били те. Лъжат — рече директорът равно.

Косматите му вежди имаха нужда от подрязване. А космите, които стърчаха от носа му... Пфу!

Придадох си обидено изражение.

— Братята ми не лъжат!

Разбира се, при нужда лъжехме като изпечени мошеници, но не възнамерявах да споделя това с него.

— *Всички деца лъжат* — каза господин Пруит с презрение. — Децата се раждат с мисълта за лъжа. Те са нечестни, невъзпитани, неприлични животни. Докато не паднат в ръцете ни.

Думите му ме накараха да се замисля дали не беше объркал професията си. *Хубаво училище си избрала, Ан. Пфу.*

Вирнах брадичка.

— Не и братята ми! Родителите ни са мисионери и служат на Господ Бог. Никога не бихме излъгали.

При това господин Пруит замълча. За пореден път се поздравих колко находчива семейна история бях измислила.

— Някой видял ли ги е да пускат димката?

— Какво изобщо значи „димка“? — обади се Гази и премига с невинните си сини очи.

— Ето, виждате ли? — продължих аз. — Дори не знаят за какво говорите.

Пруит съвсем присви малките си очички и рече с чиста злоба:

— Няма да ме заблудите. Ясно ми е, че братята ви са виновниците. Ясно ми е, че ги защитавате. Ясно ми е и още нещо: това е последният път, в който нещо ще ви се размине безнаказано в моето училище. Разбрахте ли?

Всъщност не съвсем, но реших да не се занимавам.

— Да — отвърнах твърдо.

Дадох знак на Гази да стане. Иги го чу и също се изправи. Насочих се решително към вратата.

— Благодаря — казах, преди да излезем.

Изнизахме се в коридора и ги поведох към класните им стаи.

— Ще обсъдим това по-късно, да знаете — прошепнах.

След като оставих Иги, си дадох сметка, че ме е хванало силно главоболие. Причинено от най-обикновено притеснение, а не от чипа, Гласа или мъченията, извършени от някой откачен учен в бяла престилка. Колко приятна промяна.

— Неуки малки *негодяи* — рече Гази, изпухтя и смръщи вежди.

Както обикновено, имитацията му беше безпогрешна. Едва не се обърнах, за да се уверя, че директорът не е изникнал зад нас.

Ейнджъл и Ръч се смееха с глас на разказа на Гази за случката.

— Зловредни дребни *проклетници* — добави той и аз също се разсмях.

— Но, сър — продължи той с моя глас, — родителите ни са мисионери. Да не лъжем е една от Десетте Божии заповеди. *Невинни* са, напълно невинни. Какво е „димка“?

Дори и Зъба избухна в смях и затресе рамене. Беше почти неузнаваем в бялата риза от униформата си.

— Вярно ли да не лъжеш е сред Десетте Божии заповеди? — попита Иги.

— Нямам представа — отговорих. — Да влезем в гората. Пътят ме напряга.

Бяхме поели по главното шосе, докато загубим училището от поглед. Сега влязохме косо в гората — знаехме, че не след дълго ще стигнем до една от овощните градини на Ан.

— А кой всъщност пусна димката? — попита Ръч.

Завъртях очи.

— Те, разбира се — изпепелих Гази с поглед и се ядосах, че това не действаше и на Иги. — Не знам как, не знам защо, но знам, че са били те.

— Ами, да — призна Гази леко смутен. — Едно момче се държа като пълен задник с мен на двора, а някой залепил на гърба на Иги бележка „Ритни ме“.

— Казах ти, че аз ще се заема с това — намеси се Зъба.

Въздъгнах.

— Момчета, около вас винаги ще има нещастници. Цял живот. — Колкото и да беше това. — Но не трябва да разрешавате проблемите си с димки. Поне не в момента. Стараем се да не се набиваме на очи, забравихте ли? Да останем незабелязани, да не мътим водата. А вие

сте направили димка, пуснали сте я и сте позволили да ви спипат. Това определено *не* помага.

— Съжалявам, Макс — каза Гази почти искрено.

Вътре в себе си разбирах защо го бяха направили. Дори ми се щеше да бях видяла лицето на злобектора, когато беше научил. Обаче номерът не беше на място. И беше рискован.

— Слушайте, двамата — казах строго, щом излязохме на едно хълмче на границата на имота на Ан. — Изложихте всички ни на риск. Отсега нататък ще се държите прилично в тъпото училище или ще отговаряте пред мен. Ясно ли е?

— Ясно — измънка Гази.

— Да, разбрано — каза Иги неохотно. — За в бъдеще ще се държим като истински тъпи идиоти. Ще се слеем с останалите.

— Чудесно.

Ан не ни посрещна особено радушно. Застана до нас, докато окачахме якетата си на закачалката в антрето.

— Обадиха ми се по телефона. Предполагам, че така се опитвате да свикнете. Няма значение. Елате в кухнята. Има горещ шоколад и курабийки.

Чудесна награда за провинилите се, Ан. От теб ще излезе страхотна майка!

Възползвах се от случая да хвърля още един строг поглед на Гази. Малките му рамене се свиха.

— Държа да отбележа, че съм много разочарована от постъпката ви — рече Ан и започна да разлива горещия шоколад по чашите.

В моя пусна два карамелени бонбона. Опитах да потисна спомена за Джеб, който правеше същото — при това не толкова отдавна.

Отвори пакет с курабийки с парченца шоколад, изсипа ги в една чиния и ги сложи на масата. Захрупахме лакомо — от обяда бяха минали часове, а и ни бяха дали обикновени порции.

— Мога да те науча как се правят курабийки.

Премигах озадачена от собствените си думи. Наистина ли го бях казала? Останалите също ме изгледаха с изненада. Заех отбранителна позиция. Какво толкова, не можеше ли да съм мила с Ан?

— На гърба на кутията има рецепта — смотолевих и си взех още една.

— Много мило, Макс, благодаря — каза Ан с омекнал глас, усмихна ми се и отиде на умивалника.

— Димка — изхихика Тото между хапките курабийка. — Сигурно е било върхът.

Не. На по-голямата площадка.

Ейнджъл се втренчи в очите на учителката и внимателно насочи мисълта към нея. В голямото междучасие ги извеждаха на детската площадка, но Ейнджъл се нуждаеше от повече пространство. Не можеше ли да си поиграят на голямото игрище?

— Не виждам защо да не си поиграете на голямото игрище — каза учителката на Ейнджъл колебливо.

— Върхът! — каза един от съучениците ѝ, децата завиха и се изнизаха през портата към игрището.

— Ариел! Ела да си играем!

Ейнджъл притича до Мередит, Кайла и Кортни и предложи:

— Искате ли да си играем на „Лебедово езеро“?

Учителката точно им беше прочела фабулата и Ейнджъл много я беше харесала. Целият ѝ живот беше като едно лебедово езеро. Тя беше лебед. Зъба и Макс бяха мишелови — големи и свирепи. Иги — голяма бяла морска птица, например албатрос. Ръч — малък фазан с лъскаво гладко кафяво оперение. Гази беше някоя инатлива птица... Бухал?

А тя беше лебед. Поне днес.

— Да! Лебедово езеро! Страхотно!

— Аз съм Одета — вдигна ръка Ейнджъл.

— Аз съм вторият лебед — каза Кайла.

— Аз — най-малкият — каза Мередит и повдигна краищата на униформената си пола, за да заприлича на пачка.

Ейнджъл затвори очи и се опита да си представи, че е лебед. Когато ги отвори, светът се беше превърнал в сцена, а тя — в най-красивата балерина лебед в историята. Затича се в елегантни кръгове около другите деца. Правеше широки и плавни подскоци и се задържа във въздуха колкото можа. Накрая се приземи, вдигна ръце над главата си и се завъртя в бърза поредица пируети.

Останалите момиченца също танцуваха — стъпваха на пръсти по пожълтялата трева и размахваха бавно ръце, подражавайки на

махането с криле. Ейнджъл отново заситни по тревата, завъртя се, подскочи... чувстваше се като Одета, прокълнатата да прекара живота си като лебед заради заклинанието на Ротбарт.

Пореден пирует, поредна арабеска, пореден подскок, в който Ейнджъл като че се задържа във въздуха няколко минути. Толкова ѝ се искаше да може да разпери криле и да изиграе „Лебедово езеро“ както трябва... Но знаеше, че не може. Или поне не сега. И не тук. Може би след като Макс спасеше света. Тогава мнозинството обикновени хора щяха да са изчезнали. Джеб ѝ го беше казал, когато отново беше попаднала в Училището миналия месец. Мутантите като тях имаха големи шансове да оцелеят — бяха проектирани да оцеляват. Може би когато повечето обикновени хора изчезнеха, нямаше да се налага да крие крилете си и щеше да може да лети на воля наоколо и да си играе на Одета, когато си пожелае.

Нямаше търпение.

Самоподготовката ми стана любимият час. Библиотеката на училището беше страхотна, с неизчерпаеми количества книги и с шест компютъра, на които учениците можеха да правят справки. Училищният библиотекар беше мил симпатичен мъж на име Майкъл Лазара. Всички обожаваха господин Лазара, дори и аз. Поне засега.

Днес бях в режим на изследване. Дали с проверка в някой сайт за разшифроване нямаше да ми хрумне нов подход за издирването на родителите ни?

И шестте компютъра бяха заети. Застинах на място и се замислих, че щеше да е прекрасно, ако можех просто да изритам някое хлапе от мястото му.

— Заповядай, готов съм.

Погледнах момчето, което се беше обадило.

— Моля?

Той се изправи и взе учебниците си.

— Свърших с компютъра. Може да го ползваш.

— О, ясно. Благодаря.

— Нова си тук — каза той. — Посещавах часовете по езиково изкуство.

— Да — потвърдих. Разпознах го — годините параноя ме бяха научили да запомням физиономии. — Аз съм Макс.

— Знам. Аз съм Сам.

Усмихна ми се мило, а аз премигнах при мисълта, че всъщност беше сладък. Досега не си бях позволявала лукса да забелязвам дали някое момче е сладко, или не. Основно ме интересуваше дали възнамеряваше да ни убие, или не.

— Откъде идвате?

— Ами... От Мисури.

— Еха! Средния Запад. Сигурно ти се струва доста различно тук?

— Аха.

— По нещо за училище ли ще работиш, или по-скоро нещо твое си? — кимна към компютъра.

Тъкмо да кажа: „Защо задаваш толкова много въпроси“, когато ми мина мисъл... *Може би не ме разпитва. Може би това е нормалното общуване между двама души, начинът да се опознаят. Обмяна на информация.*

— По-скоро нещо мое — отвърнах.

Той се усмихна пак.

— Аз също. Разглеждах каяка, който искам да си купя. Надявам се коледните ми пари да стигнат.

Аз се усмихнах и си придадох вид, че ми е пределно ясно какво означава „коледни пари“. Глас? Няма ли да помогнеш? Той замълча. Прехвърлих наум възможните отговори и се спрях на:

— Браво.

— Ами, да те оставя да работиш... — каза той.

Даваше вид, че иска да каже още нещо. Изчаках, но не го направи — просто си взе нещата и си тръгна. Почувствах се като вулканец, който изследва чудатите, странни човеци^[14].

Седнах пред компютъра с въздишка. Никога нямаше да се впиша в тази среда. Нито в която и да е било друга.

[14] Вулканец — препратка към героите от „Стар трек“, по-конкретно Спок и неговите събратя от планетата Вулкан. Спок непрекъснато се озадачава от чудатите прояви на хората. — Бел.прев. ↑

Двамата със Зъба вече бяхме проверили това, което бяхме сметнали за координати на адреси в зашифрованите части на страниците, взети от Института. Освен тях обаче до имената ни имаше и думи. Днешната ми мисия: да ги проверя в Гугъл. Написах първото словосъчетание, макар че изглеждаше по-скоро като печатна грешка, думите нямаха смисъл: *Тер Борщ*.

Някакво движение навън привлече вниманието ми. Пред прозореца Ейнджъл буквално се носеше над тревата на игрището. Тя и още няколко момичета се въртяха като балерини, но само Ейнджъл можеше да скочи на два и половина метра във въздуха и да се задържи горе, сякаш окачена на въже.

При вида им изскърцах със зъби. Толкова ли не можеха да схванат израза „не се набивайте на очи“? По дяволите.

На екрана на компютъра се изписаха резултатите. Колко интересно — явно *Тер Борщ* не беше печатна грешка. Кликнах на първия резултат.

Тер Борщ, Роланд. Генетик. Медицинското разрешително е анулирано през 2001 г. Вкаран в затвора за неоторизирани престъпни генетични експерименти с хора през 2002 г. Противоречива личност в сферата на генетичните изследвания, Тер Борщ дълги години бил смятан за гений — за водещ специалист в генетиката на човека. През 2002 г. обаче, след като е уличен в престъпни експерименти с хора, е обявен за невменяем. В момента се намира в отдела за неизлечимо и опасно болни във възстановително заведение в Холандия.

Виж ти. Повод за размисъл. Опитах се да си спомня и други думи по зашифрованите страници.

— Изправи се! — изплющя нечий глас като камшик.

Господин злобекторът Пруит се беше надвесил над ужасено хлапе, седнало на едно от бюрата. То бързо се изправи на стола си. Зад тях господин Лазара завъртя очи. Явно дори библиотекарят не харесваше Пруит. Директорът удари крака на масата с бастунчето си и всички подскочиха.

— Тук не е спалня — рече с насмешка. — Тук не можеш да се държиш като безгръбначния плужек, какъвто несъмнено си у вас. В това училище ще седиш изправен, все едно имаш гръбнак под кожата си.

Продължи да говори, но аз тихо събрах учебниците си, смъкнах се от стола и се изнизах от библиотеката през страничния изход.

Днес мислех да си спестя дозата омраза, благодаря.

Бързо се понесох надолу по коридора, като внимавах да не вдигам шум.

Тер Борщ: зъл учен генетик. Семейството им се разрастваше все повече. Бях ли чувала името му и преди? Очевидно в някакъв момент се беше свързал с Джеб, с Училището и с Белите престилки. Надали имаше много *независими* зли генетици. Сигурно поддържаха връзка, обменяха опит, заедно създаваха мутанти...

Това беше или сериозен пробив, или пък поредната задънена улица. От всяко положение няхах търпение да разкажа на ятото за откритието си. На минаване покрай една празна класна стая съзрях Зъба. Чудесно — имах пет минути до следващия час. Понечих да вляза, но осъзнах, че не беше сам. Пред него стоеше момиче, което му говореше нещо с искрено изражение. Зъба я гледаше безизразно, а тя не спираше да говори, като отмяташе дългите си червени букли над рамото си.

Ухилих се. Бедният Зъб. Какво ли го убеждаваше? Да се запише в клуба по шахмат?

В следващия момент момичето сложи ръце на гърдите на Зъба и го бутна към стената. Направих крачка напред и посегнах към вратата. Дори и да беше Заличител, двамата със Зъба щяхме да я направим на кайма.

И замръзнах. Това не беше нападение. Тя се залепи към него като магнит, вдигна се на пръсти и го целуна — по устата.

Зъба застина за момент, след което вдигна ръце и я хвана за кръста. Очаквах да я отблъсне — надявах се да прояви благоразумие и да не нарани чувствата ѝ.

Пред изумения ми поглед обаче ръцете му се плъзнаха по гърба ѝ и я придърпаха по-близо. Той наклони глава, за да им е по-удобно да се целуват.

Отстъпих, затаила дъх. Имах чувството, че ще се сринна.

О, Господи.

Завъртях се на пети и се втурнах по коридора към дамската тоалетна.

Заклучих се в една от кабинките и седнах на капака на тоалетната. По челото ми изби студена пот. Треперех, сякаш току-що се бях борила за живота си. В ума ми изплува образът на Зъба — придърпваше момичето и накланяше глава. Затворих очи, но той не изчезна.

Добре. Стегни се. Боже. Какво ти става?

Дишах учестено, а в стомаха ми се събра разяждащ гняв.

Не, успокой се. Успокой се.

Насилих се да вдишам дълбоко няколко пъти. Вдишай. Издишай. Вдишай. Издишай.

Добре. Само се успокой. Целуна някакво момиче. Голяма работа. И какво изобщо ме интересуваше това? Имаше ли значение, дори да нацелуваше всички момичета в училището? Той ми беше... като брат. Имам предвид, не ми беше истински брат, но като брат. Да. Това е. Бях се изненадала, но след като смелих видяното, се успокоих.

Изправих се, излязох от кабинката и напръсках лицето си със студена вода. Бях добре. Искам да кажа, така или иначе, нямаше повод да не бъда.

Може би изпитваш някакви чувства към него — каза Гласът ми. Е, не! Не благоволяваше да ми отговори, когато наистина имах нужда, но изпаднех ли в емоционален стрес, с който определено предпочитам да се справя сама, не можеше да му затвориш устата.

А може би не — отвърнах високопарно.

Няма вечно да бъдете деца — продължи Гласът с лека насмешка. — Хората порастват, раждат им се деца. Помисли за това.

Потиснах желанието да изкрещя от безсилие и стиснах здраво умивалника, за да не започна да удрям глава в стената. Все едно *след тези думи* бих могла да мисля за нещо друго.

— Ето ги.

Ари фокусира бинокъла на малката групичка на пътя на около четиристотин метра от тях. Прибираха се в идеалния си дом след ден в идеалното си училище. Колко *трогателно*! Погледна в задната част на микробуса. Шестима Заличители, преобразени и готови за действие, само чакаха неговата команда. Новата Макс седеше отзад при тях със слушалки на ушите.

— Пак изнася речи — каза новата Макс.

Ари изпръхтя. Какво самочувствие имаше Макс — истинската Макс! Колко беше нахакана! Командореше останалите, сякаш ѝ бяха роби.

Роби. Не звучеше зле. Ари си представи пернатите мутанти като свои роби и мисълта го ободри. Щеше да ги кара да вършат всичко, абсолютно всичко. Да му носят храна, да му напомнят да си вземе лекарствата... А Макс щеше да му разтрива раменете, когато крилете го заболяха. Би било страхотно!

Чу се тихо жужене — алармата на часовника. Ари изгълта шепа хапчета и настрои алармата отново.

За нещастие, нямаше да се стигне до това да му станат роби. За щастие, щеше просто да ги очисти.

— Честно, това момиче просто не може да се радва на живота — каза новата Макс с отвращение.

— Да ѝ дадем повод да бъде нещастна — каза Ари и натисна газта.

Сърцето му заби възбудено. Ненавиждаше Макс, но обичаше да се бие с нея. Друг не можеше да му предложи същото вълнение, същото предизвикателство — дори и Зъба. С всеки бой Ари се приближаваше все повече до победата. Един ден последния удар щеше да нанесе той. На лицето ѝ щеше да се изпише изненада...

След секунди микробусът застигна групичката. Щом чуха свиренето на гумите, те се обърнаха.

— Да ви качим, деца? — каза Заличителят на предната седалка, който още не се беше преобразил.

— А бонбони нямаш ли? — направо изръмжа истинската Макс.

След което видя Ари.

В гърдите му се надигна смях и той удари спирачки. Това беше жестоко! Каква омраза и страх проблеснаха в очите ѝ, щом го видя!

— Да се хващаме за работа, момчета! — извика. — Макс е за мен!

Заличителите изскочиха през задната врата още преди микробусът да спре.

Време беше да се позабавляват.

И за пореден път: Ари беше жив? Беше се върнал? Трябваше да помисля над това по-късно.

— Сега доволна ли си? — измърмори Зъба.

Изгледах го ядосано за миг, преди да се хвърля към най-близкото вълче подобие.

Тъжното беше, че наистина бях по-доволна. Е, не точно доволна, но се чувствах по-стабилна. Някое момче в училище да ме заговори? Пълен срив. Да наричам някой Заличител, особено смотан, нескопосан Заличител с прекалено големи криле? Някак си съм създадена за това.

За части от секундата фраснах един от тях по капачката с мощен страничен ритник и той се строполи на земята. Колко ободряващо! *Внимавай!* — каза Гласът точно преди друг да отметне главата ми с удар в челюстта. *Остави се на течението.* Добре. Подхванах инерцията, завъртях се около оста си и врязах здрав десен в челюстта му. Той изви от болка, падна на колене и се хвана за лицето. След секунда скочи на крака с кървясали очи, но Гази на мига го плесна с две ръце по ушите и пръсна тъпанчетата му. С нов писък той се свлече на земята.

Зъба вече беше повалил един Заличител и се беше заел с Ари. Метнах светкавичен поглед към Ейнджъл, която се биеше с една Заличителка — с помощта на телепатията я накара да се затича с всички сили към едно дърво и да блъсне глава в него. Ох! Тя ми се усмихна ангелски. Казах си, че скоро трябва да поговорим за някои етични моменти.

Макс — съсредоточи се! Силен удар в гърба ми изкара въздуха. Опитах се да си поема дъх и се обърнах. Ухилен, Ари тъкмо беше замахнал към главата ми. Наведох се, завъртях се и вложих цялата си сила в страничен ритник, който го помести и едва не го събори. Останалите Заличителы, общо взето, бяха победени — оставахме аз и той. Започнахме бавно да обикаляме един около друг. Той се ухили. Заля ме вълна ярост и погледът ми се наля с кръв. С крайчеца на окото

си видях, че Зъба повежда по-малките към гората и излита заедно с тях.

— Хубава униформа — изкикоти се Ари и оголи остриите си резци. — Добре ти стои.

— Откъде намери тези криле? — върнах му го аз. — От битака? Продължавахме да обикаляме един около друг като тигри.

Останалите Заличители се затъртриха към микробуса и се натовариха вътре като тумба циркови палячовци. Ари ги видя и им викна:

— Явно няма да е днес, момчета. Следващия път ще ви оставя да разкъсате малката. Говори се, че на вкус били като пилешко.

Ейнджъл.

Изръмжах и се хвърлих към него. Той направи крачка встрани и замахна към мен, но избегнах удара без проблем. Гневът ми вдъхна сили. Затичах се, скочих във въздуха и му нанесох мощен удар с крак — забих пети в ребрата му. Той се прекатури тежко и дрънна глава в асфалта.

Натиснах гърлото му с крак и се наведох.

— Колко пъти трябва да те убивам? — изръмжах. — Грубо казано?

В очите му проблесна яростна омраза. Сразена проумях, че това дори не беше Ари — не беше малкото момче, което ни гледаше отдалеч, докато бяхме в Училището. Собственият му баща го беше превърнал в чудовище и всичко, което беше останало от онова дете, постепенно щеше да изгори отвътре. От тази мисъл ми призля. Свалих подметка от гърлото му и отстъпих.

Ари побърза да се изправи с кашляне.

— Точка за теб — рече дрезгаво и разтри шията си. — Но няма да спечелиш. Просто си играя с теб като котка и мишка.

Вече вървах към гората с разперени криле, готова да скоча във въздуха.

— Да — процедих с глас, просмукан от ненавист. — Нелепо франкенщайнско подобие на котенце срещу свирепа, кръвожадна, непобедима и *добре направена* мишка.

Той изкриви устни и отново се хвърли към мен. Аз обаче бях излетяла — право нагоре! — и закръжих на около пет метра над земята. Издигнах се по-високо и го проследих — закрачи тежко към

микробуса и се метна вътре през задната врата. За миг зърнах нечии руси кичури вътре.

Не познавах Заличител с руси кичури.

— Какво се е случило? — извика Ан.

Влязохме в къщата и механично метнахме якетата си на закачалката. Повечето бяха оцапани с кръв. Тото се засуети около краката ни — душеше ни и ръмжеше. Ейнджъл се наведе, взе го в прегръдките си и му заговори тихо. Чух го да казва тихо:

— Долни *мръсници!*

— Заличители — каза Газопровода. — Гладен съм. Има ли нещо за ядене?

— Какво значи „Заличители“? — попита Ан искрено объркана.

Възможно ли беше да не знае? Или просто не беше чувала жаргона на готините от Училището?

— Ние сме хибриди между човек и птица — казах и поех по коридора към кухнята. Миришеше на пуканки. — Заличителите са хумано-лупидна кръстоска.

— Зайци? — удиви се Ан и тръгна след мен, все още в недоумение.

Засмях се.

— Зайците са *лапиди*. Или, още по-точно, *лепориди*. Не *лупиди*^[15].

— О... вълци — осъзна Ан.

— Точно в десетката — казах и влязох в кухнята.

— Пуканки! И топъл ябълков сайдер^[16]! — възкликна Гази щастливо.

— Измийте си ръцете — каза Ан, след което се втренчи в него.

Гази имаше няколко синини, но иначе беше добре. Ейнджъл и Ръч също бяха невредими. Устната на Иги беше сцепена, на Зъба му течеше кръв от носа. Внезапно ме връхлетя споменът как се целуваше с онова момиче. На мига го избих от ума си.

— Измийте се — каза Ан. — Отивам за превръзки. Има ли сериозно пострадали?

— Не — заяви Ръч и бръкна в купата с пуканки. — Но един от Заличителите ми скъса пуловера. Идиот!

— Има и мляко — рече Ан.

Извади една стъклена бутилка от хладилника, сложи я на масата и отиде за комплекта за първа помощ.

Сипах чаша мляко на Ейнджъл и се замислих. Преди пиехме друго мляко. В картонени кутии. И на тях имаше отпечатани снимки на изчезнали деца. На бутилката в ръцете ми имаше усмихната крава, без изчезнали деца. Хм-м.

По-късно седях на масата и пишех домашното си, което е просто друго название за „изобретено от възрастните мъчение, което си нанасяш сам“ — по моето скромно мнение. Ан седна до мен.

— Значи Заличителите са хибриди между човек и вълк, така ли? — каза. — И ви нападнаха? Преди случвало ли се е? Откъде дойдоха? И как разбраха къде сте?

Изгледах я.

— Това не е ли описано в документацията? — попитах. — В докладите? Разбира се, че ни нападнаха. Нали са Заличителите?! И са навсякъде. Създадени са, за да бъдат нещо като... оръжия. В Училището служеха като охрана и пазачи. Отговаряха и за наказанията. По следите ни са, откакто избягахме. Чудех се кога ще се появят и тук. Това беше най-дългият период от време, без да ни нападат.

— Защо не ми казахте? — попита Ан загрижено.

Поклатих глава.

— Наистина мислех, че знаеш за тях. Знаеше някои други подробности за нас. Не съм ги пазила в тайна нарочно.

Ан въздъхна тежко.

— Разполагаме само с някакви мъгляви слухове. Звучаха толкова нереалистично, че не им повярвахме. Каза, че Заличителите ви следят? Как?

Вероятно с помощта на чипа. Чипа, който *някой* беше сложил в ръката ми.

Повдигнах рамене и отново се зачетох в учебника си по история на света.

Поне се опасявах, че е чрез чипа ми. Не бях сигурна, но звучеше логично. Сега имах шанс да кажа на Ан за чипа — може би с помощта на ФБР щеше да намери начин да го махне. Нещо обаче ме накара да

замълча. Просто не можех да ѝ имам доверие. Може би след пет години, ако все още бяхме тук. Боже, колко потискаща мисъл.

Освен това в последните дни се бях замислила дали пък не беше друго, а не чипът ми. Например чип в Тото. Или в някой друг от ятото. В Ейнджъл? Просто не знаехме.

Ан се изправи.

— Мисля да се обадя на този-онзи — каза твърдо. — Това са последните Заличители, с които ще се сблъскате.

Почти се изсмях на наивността ѝ.

[15] Игра на думи. — Макс използва латинското име на вълка (lupus) и това обърква Ан. — Бел.прев. ↑

[16] Сайдер (САЩ) — безалкохолна напитка от ябълки, ябълков сок, който се поднася и студен, и топъл. — Бел.прев. ↑

— Лека нощ, Тифани-Кристал — казах с усмивка.

Ръч се ухили насреща ми. Опряхме юмруци един в друг и ги потупахме отгоре с другата си ръка.

— Лека нощ — каза Ръч и се отпусна в меката възглавница. — Макс? Нали ще поостанем тук? Няма да тръгнем да си ходим утре, нали?

— Не — отвърнах тихо. — Няма да е утре. Но се опитай... бъди внимателна и се постарай да не се набиваш на очи.

— Добре. Мисля, че се справям добре — отговори тя. — Имам три приятелки и на обяд седим заедно. Учителката май също ме харесва.

— Разбира се, че те харесва. Има ли избор?

Целунах я по челото, излязох и се насочих по коридора към стаята на Ейнджъл, за да ѝ кажа лека нощ.

Отворих вратата. Ан вече беше вътре и придърпваше завивките до брадичката на Ейнджъл.

— Беше уморителен ден, миличка — каза ѝ и отмести косата от лицето ѝ. — Да се напиш хубаво.

— Добре — отговори Ейнджъл.

— И още нещо, Ариел. Не пускай Тото на леглото — добави Ан. — Има си свое.

— Аха — рече Ейнджъл послушно.

Завъртях очи. Тото щеше да е в леглото преди Ан да бе направила и пет крачки в коридора.

— Лека нощ, да спиш в кош — каза Ан и се изправи.

— И да сънувам грош — довърши Ейнджъл весело.

Ан ни се усмихна и излезе.

Тото скочи в леглото. Ейнджъл вдигна завивките, той се мушна отдолу и сложи глава в ъгъла на възглавницата ѝ. Оправих завивките.

— Толкова ли не може да засили отоплението? — измърмори Тото сънено. — Тук е като в хладилник. Направо можеш да държиш сурови пържоли наоколо.

Двете с Ейнджъл се спогледахме с усмивка.

— Добре ли си? — попитах.

Тя кимна.

— Не ми стана приятно, че Заличителите се появиха днес.

— На мен също. Ари направо ме плаши. Успя ли да уловиш
някоя от мислите му?

Ейнджъл се замисли.

— Тъмен. Червен. Ядосан. Разкъсан. Объркан. Мрази ни.

Повдигнах вежди при мрачното описание на случващото се в
главата му.

— И те обича — добави Ейнджъл. — Много те обича.

Излязох заднешком от стаята на Ейнджъл, като се стараех да не показвам изненадата си. Боже! Ари ме обичаше? Като дете? Или като голям Заличител? Затова ли непрекъснато се опитваше да ме убие? Трябваше да прочете някоя статия как да изразява по-ясно чувствата си.

Чух нещо зад мен и се обърнах светкавично. Едва не съборих Зъба, който вървеше по коридора.

— Легнаха ли?

Кимнах.

— Смачкани са. Училището изпива всичките им сили. Да не забравяме и Заличителите.

— Да.

Ан излезе от стаята на Ръч. Усмихна се, пожела ни безгласно „лека нощ“ и тръгна надолу по стълбите. При мисълта, че тя щеше да е последният човек, който Ръч беше видяла, преди да заспи, стиснах челюсти.

— Остави ги да се възползват, докато могат — каза Зъба.

Умението му да разгадава изражението ми на моменти ставаше досадно.

— Искане да заеме моето място — казах неволно.

Зъба повдигна рамене.

— Ти си боец, не майка.

Сепнах се обидено.

— Не мога ли да бъда и двете? Мислиш, че не се справям добре? Какво? Не съм достатъчно момиче, така ли? — Много се ядосах и напрежението от целия ден ме накара да кипна. — Не съм като момичето с червената коса, което се беше лепнало за теб като магнит!

Вдигнах ръце и го блъснах силно, без да мисля.

Това все пак беше Зъба, така че той не го прие джентълменски, а също ме блъсна. Едва не се ударих в стената. Замръзнах — не само бях нападнала най-добрия си приятел, а и звучах като някаква ревнива идиотка. Каквато *не* бях. *Изобщо.*

Застинах задъхана посред коридора, а бузите ми поруменияха от срам и яд. Свивах и отпусках юмруци и исках да потъна вдън земя.

Усещах тъмните му очи върху себе си и очаквах да ме подкачи, че се дразня заради Червенокосото чудо.

Той пристъпи към мен и доближи лице само на няколко сантиметра от моето. Дълги години бяхме с еднакъв ръст, но в последните две беше израснал доста над мен. Очите ми бяха на равнището на раменете му.

— Достатъчно момиче си — каза тихо. — Доколкото си спомням.

Обзе ме ново притеснение — говореше за целувката на плажа преди няколко седмици. Какво? Отвсякъде го дебнеха момичета, които си умираха да го целунат, така ли?

Стиснах зъби и не казах нищо.

— И се справяш чудесно като майка. Но си само на четиринайсет и е рано да ставаш майка. Изчакай още поне десетина години.

Изниза се покрай мен, като ме побутна по рамото. Стоях като закована. Имаше предвид истинска майка — със свои собствени деца. Определено мислех за ятото като за свои деца, но Зъба имаше предвид деца, които да съм родила сама. Както беше казал и Гласът по-рано.

В този миг намразих искрено живота си — по някакъв нов начин.

— Между другото — обади се Зъба от дъното на коридора, — направих си блог. Използвам компютрите в училище. Срещу правилата е, разбира се. Блогът на Зъба — изхихика, както само той можеше. — Може да го погледнеш, ако искаш... *Мамо*.

Тази вечер навън беше студено, но новата Макс дори не го усещаше. Тя отстъпи назад по клона и опря гръб в грубата кора на ствола на дървото. Бинокълът тежеше на каишката на врата ѝ. Тя прегърна колене и усети как от окото ѝ се отрони една топла сълза и се търкулна по бузата. Наблюдаваше непрекъснато другата Макс. Наблюдаваше и се учеше. Но не беше лесно — беше болезнено.

— О, Макс — прошепна тя при вида на другата Макс, далеч, през прозореца на къщата на Ан. — Много добре разбирам как се чувстваш. Ние с теб винаги ще бъдем сами, без значение колко души има около нас.

На следващата сутрин в училище заварихме няколко големи туристически автобуса, запълнили целия паркинг. Новата ми приятелка Джей Джей ми махна и се приближи. Останалите от ятото се сляха с тълпата.

— Специална изненада — каза тя жизнерадостно. — Излет на открито.

— На открито? — Представих си как обикаляме някое поле в търсене на нещо.

— Да, на открито. Цялото училище отиваме на посещение в Белия дом, където живее обичният ни лидер. Тоест няма да имаме часове и контролни, а вероятно — и никакви домашни.

Усмихнах ѝ се. Стилът ѝ ми допадаше. Не беше някоя задръстена сухарка, която да приема всичко на сериозно. Както например правех аз.

— Ами, добре — казах. — Значи отиваме на излет.

— Нашият клас е тук — чу се момичешки глас.

Иги се намръщи. Беше напрегнал слух, за да долови скърцането на подметките на Зъба по плочките. Преди секунда беше до него, но изведнъж Иги се бе озовал в море от гласове, през което не можеше да чуе нищо.

Нечия ръка го докосна внимателно.

— Нашият клас е тук — повтори гласът.

Разпозна го. В класната стая момичето седеше на два метра и четиридесет сантиметра североизточно от него.

Иги се притесни. Стърчеше като някакъв сляп идиот и не знаеше накъде да тръгне.

— Учителката смени посоката на движение без предупреждение — обясни момичето.

Спомни си, че се казваше Тес.

— О — измрънка той и пое в посоката, в която тя го побутваше лекичко. — Благодаря.

— Няма проблем — рече Тес бодро. — Честно казано, отдъхнах си, когато те сложиха в нашия клас. Сега поне не се набивам толкова на очи.

Защото си сляп сбъркан мутант? — помисли си Иги с недоумение.

— И аз като теб съм доста висока за възрастта си. Хората все ми повтарят, че трябва да се радвам — можело да стана баскетболистка или фотомодел, но да си сто седемдесет и седем сантиметра на четиринайсет години е доста гадничко — довърши тя. — Сега обаче не съм единствена. И ти си като мен.

Иги се засмя и чу стъпките на Зъба. Усети, че той го докосва леко по якето, за да му покаже къде е.

— Тес? — обади се учителката.

— Изчезвам — нали съм отговорник на класа — каза Тес. — По-късно ще се видим, на обиколката. Става ли?

— Става — каза Иги замаяно и чу леките стъпки на Тес да се отдалечават.

Какво се беше случило току-що? Чувстваше се, сякаш го беше блъснал камион.

— Леле-мале, същински Казанова — обади се Зъба.

— Разбира се, във Вашингтон има твърде много за гледане и правене и един ден далеч няма да ни стигне — оповести един от учителите и повиши глас, за да надвика двигателя на автобуса. — Тази сутрин ще посетим Капитолия и ще видим къде се провеждат събранията на Камарата на представителите и на Сената. После ще прекараме половин час на Мемориала на ветераните от Виетнам. След обяд ще посетим Белия дом.

Момичето на седалката до Ейнджъл — Каролин — ахкаше с развълнуван вид.

— Нямам търпение да видя Белия дом — каза Ейнджъл.

Каролин кимна и отвърна:

— Искате ли да бяхме отишли в Природонаучния музей. Ходила ли си там?

— Не.

— Страхотно е. Има скелети на динозаври и един огромен препариран кит, който виси от тавана. И метеорити. И диаманти.

— Звучи интересно — каза Ейнджъл.

Можеше да помоли Ан да ги заведе. Или да внуши на учителката им да промени плана за днес. Или може би не. Макс щеше много да се ядоса, ако научеше. Ейнджъл потупа затъкнатата в колана на плисираната ѝ ученическа поличка Селесте и реши да следва програмата. Засега.

Ако някога изпитате недостиг на бели мъже на средна възраст, просто отидете в Капитолия. Не в Камарата на представителите — там е по-разноцветно и има повече многообразие, но в Сената... Боже. Явно тази държава наистина се управляваше с *доста* тестостерон.

В Капитолия ни пуснаха късометражен филм за бащите основатели на нацията и опита им да създадат съвършената система на управление. Приказките за „перфектен съюз“ и „равенство за всички“ звучаха наистина искрено. Разбира се, за всички, с изключение на онези, които са били притежавани като някаква мебел. Не че искам да ви разваля впечатлението.

И въпреки всичко, като чух думите им и видях Конституцията, като се запознах с онова, което са се опитали да постигнат... е, трябваше да им отдадем дължимото. Наистина бяха пробвали да направят нещо добро и справедливо. Нещо, което не се бяха опитвали да постигнат в никоя друга държава — нито преди, нито след тях.

Казано накратко — палец нагоре за демокрацията от мен.

Стената на ветераните от Виетнам беше ужасна. Огромен гладък гранит, изписан с имената на хората, загинали във войната. Наистина потискащо. Ръч направи грешката да докосне стената и едва не се преви на две — явно способността ѝ да усеща хората и емоциите им чрез енергията, която оставяха след себе си, я беше помела. Няколко от новите ѝ приятелки я прегърнаха, а една ѝ подаде носна кърпичка. Щях да поговоря с нея за това по-късно.

И после — Белият дом.

Ами, да ви кажа честно, той е просто една голяма лъскава хазиенда. Не е замък. Не е някаква напудрена сграда от типа на Тадж Махал или Грейсленд^[17]. И все пак е *мучо*^[18] внушителен.

Когато влязохме в Белия дом — опакован в невидими модерни системи за сигурност и пълен със съвсем видими охранители с оръжие, — се почувствах в истинска безопасност за първи път от

много време. Ако някой искаше да ни докопа, първо трябваше да се справи с охраната на Белия дом. А тя ми се струваше надеждна.

Видяхме „папагалената“ поредица от кабинети (Червения, Синия, Зеления), както и титанично огромната зала за официални вечери. Библиотеката беше скромна — за библиотечните стандарти. Стори ми се доста забавно, че имаше отделна стая специално за порцелановата колекция на президента. Какво следваше? Президентският килер?

Не след дълго помещенията започнаха да ми се сливат, въпреки че бяха в различни цветове. Малки антикварни мебели, тежки завеси, прочути портрети на прочути хора, някои от които дори разпознавах. Замислих се за всички исторически моменти, случили се на това място, и едва не потръпнах. Но може и да се дължеше на температурата наоколо.

Мисълта, че аз, Максимум Райд, се намирах в Белия дом на училищна екскурзия, беше направо смешна. Миналата седмица за първи път в живота си бях стъпила в училище. Бях израсла в клетка за кучета. Имах *криле*, по дяволите. И ето ме тук, попиваща историята, любезно усмихваща се на съучениците си. Понякога адски се впечатлявам от самата себе си.

Накрая гидът ни събра в посетителския център.

— Хайде, имаме десет минути да си купим сувенири — каза Джей Джей и се насочи към една витрина.

Не мислех да купувам сувенири — не събирахме нищо. Тежеше и можеше да ни забави.

Ръч и Гази разглеждаха книгите.

— Не беше ли страхотно? — попита Ръч развълнувано. — Не мога да повярвам, че сме в Белия дом! Един ден искам да стана президент!

— Аз ще ти бъда вицепрезидент — предложи Газопровода.

— Ще сте чудесна двойка — казах любезно.

Ами, да. Щяха да се кандидатираат от името на Партията на мутантите, а платформата им щеше да е за ненормалните сред нас. Няма проблем. Сигурна бях, че Америка е готова за това.

Огледах се и видях Зъба. Разбира се, Червенокосото чудо беше като залепена за него, което ме отегчаваше до смърт. Как изобщо я търпеше? С нейните усмивки и мили физиономии? Не можех да

разбера. Забелязах, че и Иги говори с някакво момиче — заедно опипваха копринени шалове с герба на правителството и се смееха. Надявах се да е печена. И да не е Заличител.

А къде беше плашещо умилителната Ейнджъл?

Огледах тълпата. Освен нас имаше няколко групички туристи, още една организирана група, но... Ейнджъл я нямаше. Никъде. Това момиченце определено имаше дарбата да изчезва безследно.

— Ръч! Къде е Ейнджъл?

Ръч се огледа.

— Не я виждам. Да не е в тоалетната?

Вече бях тръгнала към Зъба.

— Извинявайте — отсякох и прекъснах сесията по обожание на Червенокосото чудо, — но не мога да намеря Ейн... Ариел.

Зъба огледа множеството. Червенокосото чудо ми се усмихна.

— Ти си сестрата на Ник, нали?

Моля ви, някой да ме измъкне оттук.

— Аха.

Зъба се обърна към мен.

— Отивам да я потърся.

Тръгнах след него. Насочихме се към вратата, през която бяхме влезли преди малко. Само това ми липсваше! Стараехме се да не се набиваме на очи, да не изпъкваме, а тя да вземе да се загуби в проклетия Бял дом. Където това без съмнение щеше да предизвика известно оживление. Дали да не попитам учителката й? Или някой от охраната? Може би просто наистина се беше изгубила *или* пък я бяха отвлекли Заличителы. Пак. До тук с чувството за сигурност. *Проклятие!*

Помещението имаше три изхода и на всеки стоеше по един пазач. Откъде трябваше да започнем?

Внезапно през тълпата пробяга вълна на оживление и се разнесе развълнуван шепот. Бях по-висока от повечето деца и бързо огледах лицата, обърнати към мен. Тълпата се раздели и Ейнджъл се зададе насреща ми с усмивка на малкото си личице. Селесте висеше в едната й ръка. Мина ми нелепата мисъл, че не беше лошо скоро да изперем мечето.

После видях кой държеше другата ръка на Ейнджъл.

Президентът. Или точно негово копие.

Ченето ми падна и се опулих насреща им. Няколко мъже в черни костюми и със слушалки в ушите се втурнаха в помещението с притеснени изражения.

— Здравсти, Макс — каза Ейнджъл. — Загубих се. Господин Данинг ме доведе.

— Здравей... ъ-ъ... Ариел — рекох колебливо и се вгледах в лицето ѝ. После погледнах президента. Изглеждаше жив и доста по-истински, отколкото по телевизията.

— Ъ-ъ... Благодаря ви, сър.

Той ми се усмихна мило.

— Няма защо, госпожице. Сестра ви се разтревожи, че ще се притесните. Тя е изумителна млада дама.

Ами-и-и? За крилете ли говорите? Или за това, че може да проникне в ума Ви? О, имах лошо предчувствие. Измерих Ейнджъл с поглед, но както обикновено големите ѝ очи грееха невинно. Не че това някога беше означавало нещо.

— Да, определено — казах. — Благодаря ви, че сте я намерили. И че я доведохте.

Отнякъде изскочи учителката на Ейнджъл и взе да стиска ръката на президента, да му благодари и да му се извинява едновременно във водопад от думи.

— Беше ми приятно.

Президентът — самият президент на САЩ — се наведе и се усмихна на Ейнджъл.

— Да се пазиш — каза. — И да не се губиш повече.

— Няма — отвърна тя. — Благодаря за помощта.

Той поглади русите ѝ къдрици, после махна на хората, обърна се и излезе от посетителския център. Мъжете в черни костюми зацъкаха след него забързано като мравки.

Всички бяха вперили поглед в нас. Клекнах пред Ейнджъл и процедих през престорена усмивка:

— Не мога да повярвам какво се случи — казах. — Добре ли си?

Ейнджъл кимна.

— Огледах се, но класа ми го нямаше и се уплаших. Затова тръгнах по един коридор, после по друг, а после президентът ме намери. Но не се случи нищо. Никой не се превърна в Заличител или нещо такова.

— Добре-е-е — казах с разтуптяно сърце. — Отсега нататък да не се отдалечаваш! Не искам пак да се загубиш.

— Добре, Макс — каза Ейнджъл сериозно и ме хвана за ръка.

Също така не исках и да си играе на телепатия с най-важния човек в свободния свят, но за това щяхме да поговорим по-късно.

[17] Грейсленд — имението на Елвис Пресли. — Бел.прев. ↑

[18] Мучо (от исп. mucho). — Много. — Бел.прев. ↑

— Приблѝжи — Джеб се наведе към черно-белия екран.

Ари безмълвно върна записа и приблѝжи картината. За пореден път през тълпата в посетителския център премина вълна като през рибен пасаж. И в горния ляв ъгъл се появи усмихнатото лице на президента. Ари приблѝжи към него и към русото дете до него.

Джеб се взря напрегнато в екрана и го докосна, сякаш така докосваше и изображенията на него. Ари проследи как оглежда Ейнджъл, Макс и президента. Стомахът му се стегна. Имаше ли начин да го накара да погледне на *него* така? Докато беше обикновено момче, Джеб не му обръщаше внимание. После го бяха превърнали в мутант, също като децата птици. И въпреки това собственият му баща нямаше време за него, не се интересуваеше от него. Какво трябваше да се случи? Дори и смъртта му не беше достатъчна, което — да си признаем — със сигурност би подействало на повечето хора.

Часът беше ударил. Дори беше преминал. Часът да премахне тези изроди. Когато изчезнеха и от тях останеха само няколко бележки в някой научен труд — едва тогава щеше да се наложи Джеб да проумее колко важен беше Ари.

Проследи как Макс опули очи на екрана. Облечени в якета, децата с нищо не загатваха, че са сбъркани мутанти. Докато той самият веднага се набиваше на очи — нескопосано присадените му криле бяха твърде големи и не се прибираха плътнo към гърба. Кожата му беше загрубяла от непрекъснатите преобразявания. А и чертите му... Не можеше да го назове точно, но в чертите му имаше нещо странно. Може би това, че лицето му на седемгодишен беше лепнато на Заличител с размерите на възрастен мъж.

Макс се усмихна притеснено на президента. Дори и на малкия черно-бял екран изглеждаше забележително. Висока, слаба, със златисти кичури в косата. Знаеше, че ръцете под якето са здрави и жилести. Все още усещаше синината от последния ритник, който беше забила в ребрата му. Вдигна поглед.

Баща му се беше втренчил в екрана, сякаш гледаше семейна вечеря за Деня на благодарността. Сякаш те, а не Ари, бяха неговите деца. Сякаш се гордееше с тях и искаше да си ги върне.

Това обаче нямаше да стане. Никога. Ари щеше да се погрижи. Имаше план. Колелцата се бяха завъртели. Отначало Джеб щеше да се ядоса, но накрая щеше да разбере.

Ари прикри усмивката си с ръка.

— Макс?

Вдигнах очи. Ръч стоеше на прага на стаята ми и пристъпваше развълнувано от крак на крак.

— Да?

— Мисля, че открих тайната на шифъра.

— Хайде, казвай — подканих я, след като всички се събрахме в нейната стая.

— Мисля, че е от книга — каза тя. — Искам да кажа, така де, би могло да е и някакъв компютърен шифър, който никога няма да можем да разбием. Според мен обаче искат да го разбием — ти да го разбиеш като част от изпитанието.

— Да. Е, явно се провалих в тази част на теста.

— Още не си — продължи Ръч. — Има едно-две неща, които не сме опитали. Например дали всички числа не са свързани с някаква книга.

— Коя книга? — попита Иги.

— Някоя голяма книга. Която е леснодостъпна — обясни тя. — Нещо, което го има навсякъде, във всеки дом.

— „Шифърът на Леонардо“? — предложи Газопровода.

На лицето на Иги се изписа отегчение.

— Не. Библията, умник такъв! Нея я има навсякъде. По хотели, в домовете на хората, в училищата. Макс не би имала проблеми да я намери. Нали така, Ръч?

— Да — потвърди тя.

— Не разбирам — обади се Ейнджъл.

— Ами, нали има поредици от цифри — каза Ръч. — Може да е като онова, което предложи Зъба с картите. Само че числата да обозначават книгата, главата, стиха, а последното — думата от стиха. После събираме думите и проверяваме какво излиза.

— Хм — рекох замислено. — Тук имаме ли Библия?

Ръч се пресегна и извади един дебел том.

— Ан я държеше долу. Взех я назаем. Опитвам се да заздравя отношенията си с Господ.

Четири часа по-късно мозъкът ми се беше оплел на възел. Ан беше накарала малките да си лягат. Иги, Зъба и аз все още се опитвахме да свържем проклетия шифър с Библията. Но както и да го въртахме, нищо не излизаше.

— Може да е някоя друга версия на Библията — каза Зъба уморено. — Нали има различни версии?

— Това е преводът на крал Джеймс — каза Иги и разтърка чело. — Най-често употребяваната версия в Щатите.

— И какво се получава? — разкърших рамене и завъртях глава аз.

Зъба погледна записките си.

— *Ти. На. Постите. Около. Винаги. Саул. Живее. Плод. Несгода. Направи. Радост. И пак живее.*

Повдигнах вежди и поклатих глава с досада.

— Нищо. Няма модел, няма смисъл. Идеята с Библията си я бива, но може би бъркаме в нещо.

— Тогава по-добре да си вземем сбогом със света — каза Зъба след малко.

Стрелнах го с поглед.

— Много смешно! Голям си шегобиец!

Той се усмихна едва доловимо и високомерно.

— На момичетата им допада.

Иги избухна в смях, а аз се опулих срещу Зъба потресена. Как можеше да се шегува за подобно нещо?! На моменти имах чувството, че вече изобщо не го познавам.

Изправих се и оставих листата в скута ми да паднат на земята.

— Уморена съм. До утре.

Излязох, без да ги погледна повече.

— Предполагам, че още не си разгледала блога ми — извика Зъба след мен.

Не си направих труда да му отговарям... *че го бях направила.* И беше добър. Това момче разбираше от поезия.

— Идеално — обади се Газопровода. — Добре, че те засякох.

Бяха заобиколени от същинска плетеница от гласове — децата наоколо се местеха от кабинет в кабинет. Беше преди обяд. Иги се беше насочил към библиотеката, когато Гази го докосна по ръката.

Кимна.

— Трябва да запомним, че междучасията ни съвпадат в... какъв ден е днес?

Гласовете около тях заглъхнаха и започнаха да се отдалечават, а те двамата завиха зад един ъгъл.

— Петък. Хайде, да проверим.

Иги чу Гази да отваря врата. По ехото разбра, че се намират в голямо пространство, което се падаше под тях.

— Къде сме? В мазето?

— Да. Намислил съм да го разуча.

— Става.

Гази го докосна по опакото на дланта и той се съсредоточи върху едва доловимото ехо около себе си. В края на стълбите въздушното течение и едва доловимите звуци му подсказаха, че са в голямо и сравнително празно пространство.

— Как изглежда? — рече той притихнало.

— Голямо е — отвърна Гази. — Прилича на мазе. Има няколко врати. Да проверим какво крият.

Иги го чу да завърта дръжката на врата и усети повеи, когато тя се отвори към тях.

— Хм... Училищни пособия? — обяви Газопровода.

Той продължи няколко метра напред, спря и Иги го чу да отваря следващата врата.

— Спортно оборудване.

— Нещо интересно?

— Твърде големи са, за да ги вземем — няма как да ги скрием. Щеше да стане, ако имахме раници.

— Да се запомни — отбеляза Иги.

— Да.

Ръката му се стрелна напред, докосна Гази по рамото и той вдигна пръст пред устните си. Заслуша се напрегнато. Да — стъпки.

— Някой слиза насам — каза едва чуто.

Гази го хвана за ръкава и двамата избързаха тихо няколко метра напред в коридора. Отвори се нова врата. Газопровода дръпна Иги вътре и я затвори след тях с леко щракване.

— Къде сме? — прошепна Иги.

— Прилича на архив — отвърна Гази. — Да се скрием зад някой шкаф за всеки случай.

Иги го проследи до дъното на помещението. Усещаше, че от двете им страни стоят високи мебели. Усети Гази да прикляка на пода и също се наведе. Чува усилващи се гласове.

— И какво очаквате от мен, господин Пруит? — попита тревожен женски глас.

— Очаквам да се постараете документите да изчезнат — отвърна ужасният високомерен глас на директора. — Не можем да ги унищожим, но не можем да допуснем да ги намерят. Толкова ли не можете да го проумеете?

— Да, да, но... — започна жената.

— Няма но! — отсече директорът. — Не се съмнявам, че поне с тази проста задача можете да се справите, госпожице Кокс. Сложете документите на място, където *вие* можете да ги намерите, но не и някой друг. Прекалено много ли искам от вас?

Иги поклати глава. Директорът беше пълна гад. Мразеше го. Някой трябваше да му даде урок.

— Не — отговори жената унило. — Ще го направя.

— Чудесно.

Чу, че директорът се обърна и се отдалечи, а госпожица Кокс въздъхна — точно пред стаята с архива. После вратата се отвори и той чу лекото припукване, с което се запалиха флуоресцентните лампи на тавана. Усети как Гази до него се стегна.

Отваряне на метално чекмедже. Шумолене на хартия. Чекмеджето се затвори. *Хайде, излез* — помисли си Иги. Вместо това обаче стъпките се приближиха. *Не, обърни се и си тръгвай* — подкани я Иги наум. Де да владееше телепатия като Ейнджъл. До него Гази

беше затаил дъх и не издаваше нито звук. Ако жената ги намереше, щяха сериозно да загазят.

Лампите утихнаха с щракване. Стъпките излязоха от стаята и вратата отново се затвори. Газопровода най-сетне издиша.

— Това беше на косъм — прошепна той, а Иги кимна с пресъхнала уста. — Да се омитаме.

Почти бяха стигнали до стълбите, когато вратата горе се отвори. Замръзнаха, а Иги напъна слух, за да разбере какво става. Внезапно чува гласове от другия край на коридора. Бяха в капан — и от двете им страни се задаваха хора.

— По дяволите! — прошепна Гази.

— Носиш ли го? — попита Иги напрегнато.

— Да, но Макс каза...

— Ще ни хванат! — прекъсна го Иги. — Дай го!

— Добре, сега вече ме плашиш — казах на Ръч.

Бяхме в училищната библиотека. Ръч явно можеше да извлече информация от компютъра с осмоза, буквално. Не ни трябваше дори помощта на библиотекаря господин Лазара. Първо посетихме блога на Зъба и установихме, че всеки ден добавя по нещо ново — *неговата* гледна точка за случилото се с нас досега. Вече качваше и рисунки. После накарах Ръч да потърси още информация за Тер Борщ, както и съобщения за изчезнали бебета през годините, в които бяхме родени. Не знаехме месеците, но за другото бяхме почти сигурни.

— Добре, преди четиринасет години — каза тя и се съсредоточи. — Тук може би ще извадим най-голям късмет, тъй като сте трима. — Превъртя надолу по екрана. — Освен ако примерно един от вас не е роден есента на една година, а другите двама — през пролетта на следващата. Но по принцип мисля, че...

— Нещо за училище ли търсите?

Режещият и изпълнен с ненавист глас, потреперващ от едва сдържан гняв, можеше да принадлежи единствено на... злобектора.

— Търсим статии от вестници — обясни Ръч невинно. — За часа по гражданско общество.

Браво на момичето. Умееше да лъже без предизвестие.

— Сериозно? — изпуфтя господин Пруит и стисна устни. — И кога точно имате часове по гражд...

Ба-а-ам!

Цялата библиотека се разтресе. Дватамата с господин Пруит се спогледахме изненадано, след което той смръщи рошавите си вежди. В следващия миг противопожарната система на училището се включи с писък и всички подскочиха.

За миг останахме по местата си, твърде стъписани, за да реагираме. След това над главите ни се разнесе силно съскане. Вдигнах глава — пръскачките на тавана се бяха задействали и ни поливаха с ледена вода.

— Какво? — изкрещя господин Пруит. — Какво означава това?

Според мен означаваше, че Иги и Газопровода се бяха изкачили на първо място в списъка ми за тежки наказания, но за момента го премълчах.

Всички се развикаха и се втурнаха към вратите с блъскане.

Господин Лазара сви шепи около устата си.

— Без паника, моля! В ред, като на противопожарно обучение!

Деца!

Господин Пруит се спусна към вратата, като буквално газеше децата пред себе си, решен да избегне студения душ.

Ръч ми се ухили. По къдравата ѝ коса се стичаха капки.

— Не подозирах, че в училище е толкова весело — каза.

— Подобно провинение заслужава изключване! — крещеше господин Пруит с изпъкнали вени на челото.

Наблюдавах го с интерес и пресмятах какви са шансовете да се гътне от инфаркт в близките пет минути. В момента имаше 60,65% вероятност.

Шестимата стърчахме гузно в кабинета му, половин час след като и последната пожарна си беше заминала. Пруит беше настоял да ни извикат всички заедно. Беше ни студено, бяхме мокри и искахме единствено да се приберем вкъщи.

Но не-е-е.

Първо трябваше да изчакаме злобектора да ни схруска. Разбира се, да те дъвче дори и ужасен тип като него беше фасулска работа в сравнение например с орда Заличители, решени да те очистят. И все пак щеше да ни развали следобеда.

— Димката беше достатъчен повод! — крещеше господин Пруит. — Що за глупак съм да ви давам втори шанс! Долни улични плъхове! Паразити!

Бях впечатлена. *Паразит* беше нова дума за мен, а са ме наричали всякак — от „арогантна“ до „луда“.

Възползвах се, когато господин Пруит спря, за да си поеме дъх.

— Братята ми не са виновни за димката! Така и не го доказахте. А сега отново обвинявате нас без никакви доказателства! Колко... колко неамериканско!

Уплаших се, че някоя вена на злобектора ще се пръсне. Вместо това той се пресегна, сграбчи ръцете на Газопровода и ги вдигна.

Със свито сърце видях петната черен прах, полепнали по кожата му при взрива на бомбата.

— Освен това! — казах дръзко.

Нов прилив на гняв заля злобектора, но в този момент секретарката въведе в кабинета Ан.

Неслучайно я бяха взели във ФБР — успя по някакъв начин да го успокои, да ни изведе от кабинета и да ни вкара в колата си.

В продължение на около километър в купето цареше тишина, след което тя поде:

— Това беше златната ви възможност, деца. Възлагах по-големи надежди...

И още в този дух. Аз обаче се изключих и загледах през прозореца към избледняващите цветове на есента. От време на време до съзнанието ми достигаха откъслечни думи: *наказани, сериозно провинение, разочарована, разстроена, без телевизия*. И прочее.

Ние мълчахме. От години не ни се беше налагало да се обясняваме на някой възрастен. Нямахме намерение да започнем да го правим сега.

Онова, което Ан не разбираше, бе, че само допреди няколко седмици бяхме прекарвали нощите си по тунелите на метрото, изхранвайки се с каквото намерим. Така че „наказанието“ и забраната да гледаме телевизия всъщност бяха безсмислени.

— Все пак все още сме в къщата — подчерта Ръч шепнешком. — И имаме книги, игри и храна.

— Да, ама без десерт — обади се Тото мрачно. — А аз с нищо не съм го заслужил!

— Да, без десерт — потвърди и Газопровода обидено.

Изгледах го бясно.

— И чия е вината, умнико? Двамата с Иги *пак* оплескахте нещата. За какво ви беше пак да носите бомба в училище?

— Ама чухме директора да дава нареждане на госпожица Кокс да скрие някакви документи — припомни ми Газопровода. — Ако успеем да ги намерим, ще имаме нещо, което да използваме срещу него.

Въздъгнах.

— А защо просто не останем незабелязани, докато не дойде време да си тръгваме? Без отведен удар, без други изцепки. Просто да прекараме остатъка от времето си тук тихо и мирно.

— И колко време е това? Реши ли кога да си тръгнем? — попита Ейнджъл.

— Да — отвърнах сухо. — Преди две седмици.

— Не може ли да останем поне за Деня на благодарността? — попита Ръч. — Никога не сме били на празнична вечеря. Моля те.

Кимнах с неохота.

— Ако няма други *провинения*, може да останем.

Качих се горе и се упътих към стаята си. На минаване покрай отворената врата на спалнята на Ан чух телевизора. Думите *изчезнали деца* привлякоха вниманието ми. Спрях и се заслушах.

— Да, наскоро изчезналите деца в няколко района навяват тежкия спомен за други семейства, загубили децата си — неотдавна

или преди години. При нас са господин и госпожа Грифитс, чийто единствен син бил отвлечен от местната болница след раждането си.

Замръзнах. „Грифитс“ беше второто име на Иги — поне така мислехме. Бях го запомнила от четирите страници, които бяхме открили в Института — преди да изчезнат. Но в тамошния документ пишеше още, че бащата на Иги е мъртъв. Значи нямаше как това да са родителите му — или? Наострила уши, се приближих предпазливо още няколко сантиметра, за да погледна телевизора през откренатата врата. Ан бе в банята — миеше си зъбите.

— Човек би предположил, че след четиринайсет години ще олекне — рече жената с тъга. — Но не е така. Същата болка, непрекъснато.

Дъхът заседна в гърлото ми. Четиринайсет години? Грифитс? Образът на репортерката изчезна и бе заместен от мъж и жена.

Мъжът беше прегърнал съпругата си през рамо. И двамата изглеждаха тъжни.

И още нещо.

Жената изглеждаше точно като Иги.

Зъба ме изгледа напрегнато през кичурите коса, които винаги покриваха очите му.

— Стояха пред дома си. Видях достатъчно и ще мога да разпозная къщата — казах бързо шепнешком.

Беше късно и останалите вече спяха. Бях изчакала досега, преди да споделя със Зъба какво бях разбрала.

— Името им беше Грифитс. Детето им изчезнало преди четиринайсет години. И жената беше абсолютно копие на Иги.

Зъба поклати бавно глава и се замисли.

— Не мога да повярвам, че си успяла да попаднеш точно на това.

— Знам. Но възможно ли е да е постановка? Дори ни забрани да гледаме телевизия. Просто... Мисля, че е добре да го проверим.

Зъба отново поклати глава.

— Колко къщи има във Вашингтон?

— Зад тази имаше голяма мрачна църква, на около пресечка от нея. Старомодна, с много висока камбанария. Надали има много такива.

Зъба въздъхна.

— Около милион.

— Зъб! Това е сериозен пробив! Категорично трябва да идем и да проверим!

Той ме погледна.

— Нали сме *наказани* — каза с безизразно лице.

Изгледах го за кратко, след което и двамата избухнахме в смях.

— Какво има?

Зъба се държеше странно цяла вечер. Носехме се високо над светлините на града, а той непрекъснато бършеше чело и разкършваше рамене.

— Много ми е горещо — промърмори. — Но не е от болест. Просто... много ми е горещо.

— Както се случи с мен? — повдигнах вежди аз. — Хм. Изчакай седмица, след това ще полетиш като „Конкорд“. Вероятно. Или пък просто умираш.

Ухилих се насреща му, но той не ми обърна внимание.

— Наистина ли ти е зле?

— Не. Но се сетих за нещо. Имам от твоята кръв.

Погледнах го. Махаше плавно и мощно в нощта с големите си тъмни криле.

— Е, и? Това е просто кръв.

Той поклати глава.

— Не и нашата. Червените ни кръвни телца имат ДНК, не забравяй. Получих от твоята ДНК.

Замислих се.

— Е, и?

Той повдигна рамене.

— Може би затова се чувствам така. Може би това не е предназначено за мен.

— Хм... И не знаем дали е за добро, или за зло, или е без значение.

— Предполагам, че скоро ще разберем — каза той.

Оказа се, че във Вашингтон има на практика стотици проклети църкви с високи камбанарии. Въпреки че надеждата да намерим точната днес беше доста мижгава, все пак обикаляхме небето в търсене на църква в жилищен квартал. Спуснахме се над десет пъти, но след огледа на близките къщи давах знак да се издигнем отново.

След три часа подобни занимания огладняхме и се уморихме. Дори нямаше нужда да говорим — спогледахме се, повдигнахме рамене и завихме едновременно обратно към къщата на Ан.

Когато стигнахме, беше около 3,00 сутринта. Насочихме се към прозореца на неизползван килер на втория етаж, който бяхме оставили отворен.

— Зъб!

Той ме погледна, а аз посочих къщата.

Силуетът на Ан ясно се очертаваше в прозореца на спалнята ѝ. Беше будна и ни чакаше — в три часа сутринта. Тази жена спеше ли изобщо?

Дали беше обикновен шпионин на ФБР, или нещо друго?

Внезапно се почувствах изтощена. Спуснахме се към къщата, свихме криле в последния момент и се шмугнахме през прозореца. Събрахме юмруци, потупахме ги и се насочихме към стайте си. Събух обувки и се метнах на леглото с дрехите. Не вярвах Ан да влезе.

Вече беше видяла каквото беше нужно.

Следващите няколко седмици бяха най-сюрреалистичните в живота ми, което е сериозно предизвикателство, тъй като се съревновавах с детството в клетка, живота на беглец, откритието на други мутанти в подземна лаборатория под нюйоркското метро... о, да, и крилете.

Това обаче беше далеч по-странно.

Не се случи нищо лошо.

Върнахме се на училище и всичко потече нормално, с изключение на това, че Гази и Иги някак съумяваха да прекарват дните си, без да взривяват нищо. Както никога.

Злобекторът не ни се бъркаше — вероятно по здравословни причини, за да си спести припадък от ярост.

Класната на Ейнджъл се държеше обичайно — в смисъл, не се случваше внезапно да поведе учениците си към някой магазин за играчки и да им закупи каквото си поискат. В такъв случай бих заподозряла нещо.

Ръч получи покана за рожден ден. На немутанти. Ан обеща да ѝ помогне да избере дрехи, които да прикрият крилете ѝ, но да ѝ стоят като на нормално дете.

И... пригответе се, запазих най-хубавото и най-лошото за края: Онова момче, Сам, ме покани на среща.

— Моля? — изригна Иги.

— Поканиха ме на среща — повторих и сипах лъжица картофено пюре в чинията си.

— О, Макс! — възкликна Ръч.

— Майтапиш се — каза Гази с пълна уста и се разсмя, като се опитваше да не оплюе всичко наоколо. — Ама че загубеняк! И как реагира, когато го посече?

Вторачих се съсредоточено в пържолата си.

— Приела си, така ли? — усети се Ръч.

— О, Боже — каза Иги и се хвана за челото. — Макс на среща. Нали уж се стараехме да стоим *настрана* от сълзите, болката и хаоса?

За пореден път се ядосах, че Иги е недосегаем за пронизващия ми поглед.

— Според мен е върхът — обади се Ейнджъл. — Макс е хубава. *Хубаво* е да излиза на срещи.

— Как ще се облечеш? — попита Ан с усмивка.

— Не знам — измрънках, а лицето ми пламна.

Забелязахте кой не каза нито дума, нали?

Точно така.

— Просто си представи, че си на разузнавателна мисия.

Зъба се беше облегнал на рамката на вратата и ме наблюдаваше как се оглеждам в огледалото на тоалетката.

— Моля? — сопнах се аз. — Добре съм.

Загащих ризата си и нахлузих широкото велурено яке с качулка, което щеше да прикрие крилете ми. Да се надяваме.

— Да, да. Обикновено това изражение значи, че всеки момент ще се строполиш на земята.

— *Добре съм* — рекох твърдо, решена да не изпадам в паника.

Какво правех? С кой акъл се бях съгласила на това? Дали да не му се обадох, за да се откажа? Можеше да кажа, че съм болна. Или...

Звънецът на вратата иззвъня. Зъба ми се ухили мазно и се насочи към стълбите.

— Майко, пет братя и сестри! — удиви се Сам.

— Да. А ти?

Чакахме на опашка за билети за кино.

— Имам три по-големи сестри — отговори той. — Които превръщат живота ми в ад. Слава Богу, двете по-големи вече заминаха в колеж.

Усмихнах се. Разговорът със Сам течеше по-гладко от очакваното, а и в близките два часа изобщо нямаше да се налага да говоря.

Филмът, който избрахме, беше някаква невероятно кървава военно-шпионска история, която напомняше на моменти от детството ми. През повечето време просто седях в тъмнината, преценявах бойните сцени и се молах Сам да не се опита да ме хване за ръката. Ами ако дланите ми се изпотяха? Притеснено ги потърках в дънките.

След филма решихме да хапнем сладолед в една малка сладкарница по-надолу по улицата. Докато се мъчех да измисля какво да кажа, Сам се пресегна и ме хвана за ръка.

Просто така — хоп, и вече се държахме за ръце.

Не беше неприятно.

В „Старата сладоледаджийница“ взехме поръчките си и седнахме на мраморна масичка. Тъкмо се чудех колко далеч мога да я хвърля при нужда, когато Сам ме попита:

— Какво ще правиш на Деня на благодарността?

— Предполагам, че просто ще вечеряме с Ан — отвърнах.

— Жалко, че не можеш да си с вашите.

— Вярно е — кимнах и се съсредоточих върху мелбата.

— Аз съм на адска вечеря с роднини — рече Сам и взе черешката от своя сладолед. — Искаш ли я?

— Да.

Той я сложи отгоре на мелбата ми и се усмихна. И аз се усмихнах.

— Защо „адска вечеря“?

Той сбърчи лице.

— Двете ми най-големи сестри се връщат. Ще настане страшна препирня — за банята, за телефона, за телевизора. Чичо ми Тед ще дърдори неспирно за работата си, тоест — за застраховане.

Свих устни съчувствено.

— Мама ще се опита да опази леля Филис от алкохола, но няма да успее. Татко ще се опита да гледа футболния мач, тоест ще седи пред телевизора, ще креци и ще ръси пуканки по килима.

Той вдигна рамене. Начинът, по който кестенявата му коса падаше на челото, ми допадеше. И имаше хубави очи. Лешникови. Пъстрокафяви.

— Звучи доста ужасно — казах аз.

Това обичайно ли беше за Деня на благодарността? Нямах представа. Знанията ми идваха от гледането на телевизия. Как ли щяха да прекарат празника моите стари приятелки Ела и доктор Мартинес?

Сам отново вдигна рамене.

— Гадно ще бъде. Но ще мине, след което ще имам четири седмици да събера сили за Коледа.

Засмях се, а той се усмихна насреща ми. Някакво движение зад него привлече вниманието ми. Сам седеше с гръб към широката витрина на сладкарницата. Някой беше минал покрай нея. Не. Някой стоеше пред нея.

Ръката ми застина във въздуха, а сърцето ми сякаш се скова в лед.

Отвън Ари вдигна палец с хищническа усмивка.

Точно на проклетата ми *среща*.

Огледах сладкарницата набързо. Зад касата имаше служебен изход. Ако обърнех масата, щях да го забавя...

— Макс, добре ли си?

— Аха — измърморих разсеяно, без да откъсвам поглед от Ари.

Той ми се ухили отново, след което отмина и се скри от погледа ми. Мярнах нечия коса на кичури до него, след което видях във витрината собственото си отражение.

Сам се обърна да провери в какво се бях втренчила точно когато Ари изчезна.

Седях неподвижно, в очакване Заличителите да нахлуят през витрината и тавана.

Сам продължаваше да ме гледа с недоумение.

— Добре ли си? — попита пак.

— Аха. — Придадох си небрежен вид. — Просто мярнах нещо.

Вярвай на онова, което знаеш, не на онова, което виждаш.

А, да: другото, което ненавиждах по време на среща освен появата на проклетите Заличители, беше невинното Гласче в главата ми да се разприказва точно в този момент. Определено. И какво искаше да каже с това? Вече знаех, че Ари е жив.

— Макс?

Обърнах се към Сам.

— Извинявай. Отнесох се.

Усмихнах му се извинително. Бях нащрек, готова да скоча на крака всеки миг, но не се случваше нищо.

— Харесва ми, че можеш да изядеш цяла мелба. Другите момичета обикновено поръчват половин топка обезмаслен сладолед в купичка. На теб обаче не ти пречи.

Засмях се изненадано и се зачудих дали не трябва да се смутя.

— Не се притеснявам с какво се храня.

Само *дали* ще се нахраня.

— Харесва ми — повтори Сам.

А аз започвам да харесвам теб — помислих си аз.

Най-малката сестра на Сам ни откара обратно до къщата на Ан. Тъкмо беше изкарала книжка. Сам ме изпрати до верандата.

— Благодаря — казах. Чувствах се странно и неловко. — Много ми беше приятно.

— И на мен — отвърна Сам. — Не си като другите момичета.

Няма ли да го повториш още веднъж, момче?

— Това хубаво ли е, или лошо? — попитах.

— Хубаво. Определено е хубаво.

Усмивката му беше много красива. Приблужи се до мен, сложи едната си ръка на рамото ми, а другата — под брадичката ми. И ме целуна. А аз се опулих. Бяхме почти еднакви на ръст, но той не беше толкова слаб и жилест като Зъба. Наклони глава на другата страна, целуна ме отново и обви ръце около кръста ми.

И знаете ли какво? Изобщо не се и замислих за крилете. Затворих очи и просто се отпуснах. О, Боже, целувка.

Остави се на течението, Макс.

Поне веднъж Гласът да каже нещо на място.

Клаксонът на колата нададе кратък отегчен стон. Сестрата на Сам искаше да се прибира.

Отдръпнахме се един от друг, и двамата отворили широко очи, с леки усмивки на лицата.

— Еха! — каза той, а аз кимнах утвърдително.

— Време е да тръгваш — казах. — Благодаря ти още веднъж за всичко. Беше страхотно.

— Да.

Изглеждаше, сякаш иска да ме целуне отново, но сестра му пак натисна клаксона. Той унило се обърна, слезе по стъпалата и пресече сумрачната алея.

— Ще се видим утре — каза през рамо.

— Да.

Тръгнаха и ме оставиха в плен на чувства, които просто не можех да опиша с думи.

Ан ме чакаше вътре. Изправи се и попита с усмивка:

— Как мина?

— Добре — отговорих. — Е, лека нощ.

Продължих напред и се качих по стълбите. Не исках да съм груба — не че това по принцип ме притеснява, — но просто в момента не можех да завържа смислен разговор с нея. Влязох в стаята си, седнах на леглото и запреживях отново последните десет минути.

Вратата се откряна леко и Зъба надникна вътре. Засенчи очи с ръка и влезе.

— Леле! — каза. — Направо сияеш. Не мога да гледам.

Завъртях очи и свалих якето си. Разкърших рамене и раздвижих малко крилете си. Ах. Така беше по-добре. Цяла вечер бяха стояли прибрани. Зачудих се дали Сам ги беше усетил. Явно не, предвид че не беше изпищял ужасено.

Зъба затвори вратата.

— Искаха да те дочакат, но Ан ги накара да си легнат.

— Разумно решение от нейна страна — казах.

— Е? Как мина?

Облегна се на бюрото ми и скръсти ръце на гърдите си. Долових нещо в гласа му и го погледнах. Както обикновено, лицето му беше напълно безизразно, но го познавах твърде добре и забелязах неувимото потрепване на мускулите на челюстта и леко присвитите очи.

— Видях го как... как беше изразът... а, да... как „се залепи за теб като магнит“. Така че явно сте си прекарали добре.

Замълча, а аз се опитах да си представя какви мисли минават през главата му.

— Да — казах накрая. — И май не съм единствената, на която се случва.

Той се смути малко. Събух маратонките си. Зъба седна до мен и се облегна на таблата на леглото.

— Значи го харесваш... Няма да се наложи да го убивам — каза напрегнато.

Повдигнах рамене.

— Да. Държа се много мило. Прекарахме си добре.

— Но...?

Разтрих слепоочията си.

— Но какво от това? Ако ще да е и най-милото момче на света, това не променя нищо. Аз си оставам мутантка. И положението, в което сме, ми опротивява все повече с всеки изминал ден. Не можем да се доверим на никого. Не можем да разгадаем шифъра. Не можем да открием родителите си. Не че би имало някакво значение и да го направехме.

Зъба замълча.

— Тази вечер видях Ари — казах, а той вдигна глава. — Застана пред витрината на сладкарницата, в която бяхме. Усмихна ми се. С него имаше някого... — замислих се за русите кичури, които бях мярнала. — Видях...

И в следващия момент осъзнах. Бях решила, че съм видяла собственото си отражение във витрината. Но не беше така.

Обърнах се бавно и изгледах Зъба.

— Аз бях с Ари. Пред витрината стоеше друга „аз“.

Стомахът ме присви.

Зъба премигна — така изразяваше потресено недоумение.

— В деня, в който ни нападнаха, мярнах русите кичури в микробуса им — казах. — А днес видях същата коса, отвън до Ари. Реших, че е собственото ми отражение в стъклото. Но не беше. Беше друга аз.

Дори не попита дали съм сигурна. Знаеше, че е излишно.

— Да ме вземат мътните — рече в опит да осмисли чутото. — Макс от тъмната страна. Най-лошото, което мога да си представя. Боже мой. Друга Макс. Лоша Макс. Мамка му.

— Това не е всичко — продължих бавно. — Помниш ли, като ти казах, че ако се превърна в нещо лошо, искам да... да направиш каквото трябва, за да предпазиш останалите?

Той ме изгледа несигурно.

— Да, помня.

— Причината да го кажа, беше, че... — поех дълбоко въздух и погледнах настрани. — Няколко пъти видях в огледалото как... се преобразявам. В Заличител.

Зъба остана безмълвен.

— Докосвам лицето си и то си е същото. Човешко, с гладка кожа. В огледалото обаче се виждам като Заличител.

Сведох очи. Не можех да повярвам, че го бях споделила.

Настана протяжно мълчание. Секундите се точеха като часове.

— Хващам се на бас, че мязаш на пекинез — рече Зъба накрая.

Вдигнах рязко очи към него. Изглеждаше много спокоен и се държеше съвсем нормално въпреки онова, което му бях казала.

— Моля?

— Хващам се на бас, че си сладко кученце.

Той оголи зъби като куче и изръмжа тихичко.

— Гррр-ръффф! — каза и се престори, че ми се нахвърля. Пернах го по главата. Той се дръпна встрани със смях, но аз скочих ядосано на крака. Той вдигна ръце помирително и с мъка овладя смеха си.

— Виж какво — каза, като едва си налагаше сериозно изражение. — Знам, че не си Заличител. Не знам защо си видяла онова отражение, нито коя е другата Макс, но знам коя си ти. От самото начало. А ти не си Заличител. И дори да те видя преобразена в Заличител, пак ще те позная. Знам, че не носиш зло в себе си, независимо как изглеждаш.

Сетих се за Гласа, който ми повтаряше да вярвам в онова, което знам, а не в онова, което виждам, и очите ми се напълниха със сълзи. Тръшнах се на леглото. Исках просто да заспя и да не мисля за нищо.

— Благодаря — изхлипах.

Зъба се изправи и приглади косата ми с ръка.

— Всичко е наред — каза тихо.

— И да не си посмял да напишеш и *една думичка* за това в блога си — предупредих го аз. — Не си го и помисляй.

— Все едно няма за какво друго да пиша — рече той и излезе.

ЧАСТ ЧЕТВЪРТА
ДРУГО СИ Е У ДОМА

— Моля те.

— Още е рано, Ари.

Без да го поглежда, Джеб продължи да чете распечатаните доклади за действията им.

— Винаги е рано! — избухна Ари и закрочи ядосано из стаята. — Все повтаряш, че моментът почти е дошъл, но така и не ми позволяваш да приключа с тях! Какво чакаме?

Мястото, на което му бяха присадени крилете, пулсираше от изгаряща болка, затова Ари бръкна в джоба си за хапчетата. Глътна четири без вода и се обърна отново към баща си.

— Имай търпение. Знаеш, че трябва да се придържаме към плана — каза Джеб и вдигна очи към него. — Оставяш чувствата си да засенчат решенията ти. Това не е добре, Ари. Обсъждали сме го.

— Аз! — викна Ари. — Ами ти? Знаеш ли защо не можеш да я убиеш? Защото само тя ти е в главата! Обичаш я! Повече от всичко останало! Затова не ми разрешаваш да я убия.

Джеб само го изгледа безмълвно. Ари усети, че го е разгневил, но се опитва да не го покаже. Момчето искаше да види да прояви към него поне веднъж същата обич и възхита, които демонстрираше към Макс. При вида ѝ — дори и на снимка — лицето му омекваше, а в очите му се появяваше някакъв блясък. А към Ари погледът му беше най-обикновен.

По някаква причина Джеб ненавиждаше новата Макс. Не можеше да понася присъствието ѝ — всички го бяха забелязали. Затова в знак на протест Ари прекарваше с нея колкото се може повече време. Надяваше се така да привлече вниманието на Джеб, да го накара да го забележи.

Най-сетне баща му проговори:

— Нямаш представа за какво говориш. За общата картина. Имаш своята роля в цялата работа, но трябва да се подчиняваш на заповедите ми. Ако смяташ, че не е по силите ти, ще потърся някой друг.

В гърдите на Ари се надигна гняв. Той заби пръсти в тялото си, защото иначе ръцете му щяха да се протегнат и да стиснат Джеб за гърлото. Искаше му се да изцеди живота от него — почти до капка. До мига, в който баща му не осъзнаеше, че го обича и че е редно да го уважава повече.

За момента обаче трябваше просто да се махне. Завъртя се на пети, изстреля се през вратата и я тресна след себе си. Затича се по покрива на караваната и скочи — все още не беше много добър в излитането направо от земята. Набра височина с тромави болезнени махове и се насочи към едно от любимите си места за уединение — върхът на огромно дърво.

Кацна непохватно на един клон и се вкопчи в ствола, за да не падне. В очите му бликнаха сълзи от яд. Стисна клепачи и се облегна на гладката пъстра кора на дървото. Всичко му носеше болка. Крилете, огромната обич на Джеб към Макс, това, че тя сякаш можеше да чете мислите му...

Спомни си как се беше усмихнала на оня посърнал изтърсак снощи, докато ближеха сладолед. Кой беше той?! Никой. Безсилно малко човече. Ари можеше да го разкъса на две, без да се замисли.

При спомена за целувката им на верандата в гърлото му се надигна глухо ръмжене. Макс го беше целунала! Сякаш беше обикновено момиче! Само онзи да знаеше... нямаше да припари до Макс. Никога!

Или пък не? Може би щеше да обикне Макс дори и да научеше, че е уродлива мутантка? Тя беше специална — на хората им пукаше за нея. Момчетата я харесваха. Беше толкова силна... силна, красива и свирепа.

От гърдите му излезе сподавен хлип. По бузите му рухнаха сълзи, той зарови лице в ръкава на якето си.

След още един сподавен стон Ари осъзна, че не издържа повече. Усети как се преобразява напълно в Заличител и разтвори мощните си челюсти. Сълзите още се стичаха по козината му. Той потисна поредния стон и впи зъби в ръката си. Затвори очи и стисна челюсти, решен да не издаде нито звук. Зъбите му разкъсаха плата на якето, впиха се в кожата, а после и в мускула му. Усети вкуса на кръв, но не пусна.

Защото всъщност от това му стана по-добре.

— Мисля, че е това. Просто съм неотразима. Разгадахме го. — Надникнах иззад тисовия храст и погледнах през улицата. — Нищо чудно, че ме обожавате.

Очевидно се бях отърсила от унинието от предишната вечер. Като за четиринайсетгодишна мутантка хибрид между дете и птица се справях добре с хормоналните вълнения, а?

Зъба ме измери с многострадален и не особено обожавашъ поглед и обърна очи към скромната тухлена къща в предградията. Беше невзрачна и старомодна, но предвид близостта ѝ до столицата вероятно струваше поне половин милион. *Да запомня: да инвестирам в имоти около столицата. Да започна да събирам от джобни.*

— Сериозно? И това ли е църквата отзад?

— Да — кимнах аз. — Сега какво?

Той повдигна вежди.

— Ти си водачът.

Присвих очи към него, сграбчих го за рамото и го поведох с мен през улицата. Побързах да натисна звънеца, преди досадният ми здрав разум да ме настигне.

След кратка пауза чух нечии стъпки да се приближават до вратата. Тя се отвори и двамата със Зъба се озовахме лице в лице с жена, която — независимо дали беше, или не беше — определено *изглеждаше* като майка на Иги.

— Да? — каза тя, като междувременно — обърнете внимание — избърса ръце в кухненска кърпа, *точно както правят майките.*

Беше висока и слаба, с много светла червеникаворуса коса. Очите ѝ бяха небесносини като на Иги с тази разлика, че нейните виждаха, тъй като не бяха попадали в ръчичките на лудите учени. „Луди“ в смисъл на побъркани, не на „полудели от гняв“ например.

— Да, кажете? — попита тя.

— Госпожо, предлагаме абонамент за „Уолстрийт Джърнъл“ — изтърси Зъба с безизразно лице.

Лицето ѝ се отпусна.

— Не, благодаря. Абонирани сме за „Поуст“.

— Ъ-ъ, добре — рече Зъба, обърнахме се и се ометохме.

Категорично, определено, напълно спокойно *би могла* да бъде майката на Иги. И сега какво?

— Все още намирисва на експлозив — прошепна Иги на Газопровода.

Гази подуши въздуха.

— Прав си. Миризмата ми харесва. Мирише на приключение.

— Честно казано, не си осигуряваме достатъчно приключения — отбеляза Иги.

Стъпките на Гази по твърдия бетон едва се чуваха, но Иги го следваше без усилие. Дори и без него щеше да успее да намери пътя до стаята с архива. Можеше да се обзаложи, че би намерил и пътя до Института, стига да го пуснеха в някой от тунелите на метрото в Ню Йорк. Това компенсираше факта, че беше *напълно* лишен от проклетото си зрение.

Как ли пък не.

— Ето тук е.

Гази отвори безшумно вратата на стаята и Иги го чу как щракна ключа на осветлението. Сега трябваше да виси като закачалка, докато Гази свърши цялата работа.

— Тя остави папките някъде в предната част на стаята — припомни той на Газопровода. — Отдясно. Има ли метален шкаф?

— Всички шкафове са метални — каза Гази и тръгна напред. Отвори един от тях, прелисти няколко страници вътре и го затвори. — Дори не знам какво търся. Всички папки са еднакви.

— На някоя не пише ли „Строго секретно“ с дебели черни букви?

— Не.

Иги го изчака да отвори, прерови и затвори още няколко чекмеджета с папки.

— Опа, чакай малко — рече Гази. — Хм. Това е интересно. Няколко папки, вързани заедно с ластик. Друг цвят са и са по-стари и оръфани.

— Виж какво пише вътре.

Звук от махане на ластик. И шумолене на хартия.

— Уха!

— Какво?

Подобни ситуации направо подлудяваха Иги — останалите научаваха каквото имаше да се научи доста по-бързо, защото виждаха. А той непрекъснато трябваше да чака някой да му каже какво става. *Ненавиждаше това.*

— Това са досиета... май са на пациенти — каза Газопровода. — Не са на ученици от училището. Пациенти... които идват от... Дома за неизлечимо болни „Стендиш“.

— Какво е това? Не звучи особено жизнерадостно.

Гази се зачете, а Иги се насили да прояви търпение.

— Чакай малко... — каза Гази.

Все едно имам друг избор, по дяволите — помисли си Иги.

— Звучи странно. Доколкото разбирам, *това* училище навремето е било нещо като санаториум за луди, и то само допреди две години. Това са досиетата на пациентите, живели тук. Защо обаче злобекторът ги пази?

— Дали няма нещо общо с тях? Да не би той да е ръководил лудницата? Или пък е бил *пациент*, който е избил всички останали и е отворил училище на същото...

— Не знам. Папките са дебели. Не можем да изчетем всичко тук. Трябва да ги покажем на Макс. Ще ги скрия под ризата си.

— Става. Време е да се връщаме.

— Да.

Иги проследи Гази до стълбите.

Да видим, почти обяд е. Чудя се къде ще седне Тес днес...

Гази внезапно спря и Иги едва не се блъсна в него.

— Интересно — измърмори той. — Не бях забелязал, че тук има врата.

Иги го чу как пристъпва и я отваря. Лъхна ги влажен хладен въздух.

— Какво има вътре?

— Тунел — отговори Газопровода смаяно. — Дълъг тъмен тунел, чийто край се губи в мрака. Върви под училището.

Малко ме беше страх да се срещна със Сам в училище. Дали нямаше да се направи, че не ме забелязва? Беше ли казал на някого, че сме се целували? Дали нямаше да ми се подиграват, което неизбежно водеше до нуждата да сритам някого?

Срещата ни всъщност мина добре. Видях го в час и той ми се усмихна — лека, но специална усмивка. Изглежда, никой не следеше нито него, нито мен с надеждата да открие подходяща тема за клюки. През голямото междучасие седнахме на една маса, поговорихме, почетохме и поучихме. Дори злобекторът не ни обърна внимание.

Беше страхотно. Почти през целия ден се чувствах що-годе нормална. Чувството продължи чак до завръщането ми у Ан — току-виж се окажеше, че може би бях поставила нов рекорд.

— Тунел?

Изгледах Гази и Иги объркано.

— От къде на къде под училището ще има тунел?

— Чудесен въпрос — отвърна Газопровода и кимна. — Да не забравяме и тайните досиета.

Разгърнах страниците им за пореден път.

— Ръч, направи справка за училището. Струва ми се, че мярнах някъде, че съществува от двайсет години.

— Във всички брошури пише така — потвърди Зъба. — Освен това в централното фойе има табела, на която пише „Основано през 1985 година“.

Ръч седна пред лаптопа, който бяхме присвоили от Ан почти изцяло. Продължих да разлиствам досиетата на пациентите. Бяха постъпили в санаториума, но така и не го бяха напуснали. Повечето досиета бяха с дати от последните петнайсетина години, допреди две. За някое нормално хлапе да се озовеш в училище, което доскоро е било санаториум и има тунел отдолу, би било вълнуващо събитие, но чисто съвпадение.

За нас беше ярък, мигащ червен сигнал за тревога.

— Хм... — обади се Ръч. — На уебсайта на училището пише, че е в тази сграда от 1985 година. Но когато потърся в Гугъл, излизат резултати само за последните две години.

— Да не би да са сменили името? — попита Иги.

Зъба поклати глава.

— Не мисля — не пише нищо подобно.

Проверих отново загадъчните досиета.

— Домът „Стендиш“ е на точно същия адрес. Вижте и официалната бланка — има малка рисунка на сградата.

Показах я на останалите. Беше точно копие на нашето училище.

Погледнах ялото.

— Това не ми звучи добре — казах с типичното си умение да омаловажавам фактите.

— Да поговорим ли с Ан по въпроса? — попита Иги.

Спогледах се със Зъба. Той поклати глава едва забележимо.

— Има ли смисъл? — казах. — Или знае за това и е забъркана, в който случай е по-добре да не издаваме, че сме разбрали, или пък знае само онова, което са ѝ казали, тоест не може да ни помогне.

Умълчахме се умислени. В кухнята телевизорът заработи. Ан извади някаква тенджерка и отвори хладилника. Течаха новини — говореха за задаващо се застудяване, а после — за последните резултати в колежанската футболна лига. После един мъжки глас обяви:

— Днес в столицата на страната президентът направи изненадващо изявление, което свари много политици неподготвени. Само три дни преди представянето на бюджета за тази година, президентът Данинг обяви смайваща ревизия — близо един милиард долара, предвидени за военните, ще бъдат пренасочени към общественото образование и към приюти за бездомни жени и деца в цялата страна.

Застинах.

Със Зъба се спогледахме невярващо, после се обърнах към Ейнджъл. На лицето ѝ грееше широка усмивка. Тото се изсмя и двамата плеснаха ръце... така де, Тото плесна лапа.

Наведох глава и разтрих внезапно запулсиралите си слепоочия. Трябваше да се махнем отгук. Иначе Ейнджъл току-виж накараше президента да забрани домашните или нещо подобно.

Същата нощ точно в 23,05 часа шест прозореца на втория етаж на къщата на Ан се отвориха едновременно. Един по един изскочихме от стаите си и след около два метра и половина падане разперихме криле и се издигнахме нагоре.

Шестимата се понесохме в тъмната хладна нощ. Нямаше облаци и дърветата под нас хвърляха дълги сенки на ярката светлина на луната.

Пещерата с прилепите, както се и очакваше, напомняше сцена от филм на ужасите. Зъба я беше открил преди няколко седмици — зееше в склона на древен варовиков хребет на няколко километра от къщата. Входът ѝ беше затулен от избуяли лиани, увехнали в навечерието на зимата. Прелетяхме през тях, като внимавахме да не се оплетем, и спряхме вътре в пещерата. От тавана подобно на зъби се спускаха сталактити, а от мрака наоколо долиташе зловещото покапване на невидима вода. На около десет метра навътре въздухът се изпълваше с киселата миризма на гуано^[19], затова останахме близо до входа.

— Обзалагам се, че тук не е стъпвал човешки крак — каза Гази и седна по турски на пода до входа. — За да стигнат, трябва да са опитни катерачи.

— Иска ми се да видя какво има по-навътре — рече Ръч.

— Да, на мен също — подметна Иги закачливо.

— Добре, банда — обадох се аз. — Слушайте, помислих доста и реших, че моментът да продължим напред определено е дошъл. Почивката беше страхотна, но вече събрахме сили, укрепнахме и е време отново да изчезнем.

Обявлението ми не беше посрещнато с ръкопляскане и конфети.

— Реших го — продължих в оглушителната тишина, — защото Ари знае, че сме в района. Нападна ни на връщане от училище, вероятно следи и случващото се в къщата на Ан с камери. Злобекторът също ни е вдигнал мерника. Отгоре на всичко това се появиха странните досиета от училището и загадъчният тунел... Положението далеч не е розово.

Да не говорим какво би могла да стори Ейнджъл с лидера на свободния свят. Стрелнах я строго с поглед в случай, че подслушваше мислите ми, а тя ми се ухили.

— Трябва да се ометем, преди да стане напечено.

Ръч и Гази се спогледаха. Ейнджъл облегна глава на рамото на Иги, а той я погали по косата. Продължаваха да мълчат.

— Това може да е шансът ни да се научим на здрав разум, как да планираме бъдещите си ходове в играта, вместо останалите играчи непрекъснато да ни гонят по петите.

Или пък шанс ти да се научиш да спреш да бягаш и да се справиш с положението.

Повдигнах вежди. *Това не е като любовна връзка, Глас. Това е капан или изпитание, или в най-добрия случай сюрреалистично отклонение по време на пътешествие, което за момента се развива доста налудничаво.*

— Просто... — започна Ръч и погледна Гази. Той й кимна окуражително. — Ами, в четвъртък е Денят на благодарността. В сряда ще учим само до обяд, а после е негов ред.

— Досега не сме празнували Деня на благодарността както трябва — обади се Ейнджъл. — Ан ще опече пуйка и пай с тиква.

Както обикновено, безсилието ме направи умилително подигравателна.

— О, да, а *това* не трябва да се изпуска — сготвена от Ан храна.

По-малките ме изгледаха изумени. Почувствах се като някаква гад, която съсипва доброто им прекарване.

— Просто... нещо не ми харесва — обясних внимателно. — Напрегната съм, тревожно ми е и ми се иска да се разкреця и да се понеса бясно далеч от града. Разбирате ли?

— Да — каза Ръч извинително. — Просто... Ще приготви сладки картофи със стафиди и разтопени бонбони отгоре.

Прехапах устни, за да не кажа нещо от типа на: „О, за Бога, как човек да не се отрече от свободата си за *това*! Защо не го споменахте по-рано!“.

Вместо това изкривих лице в опит да се усмихна и им обърнах гръб за минута, сякаш разглеждах нощното небе — през лианите. Когато се успокоих, се завъртях към тях.

— Добре, ще останем за Деня на благодарността — казах с неохота.

Лицата им грейнаха, а аз усетих огромна тежест в гърдите си.

— Дано сладките картофи си струват.

[19] Гуано — екскременти на прилепи. — Бел.прев. ↑

— Изскочи ли вече?

Ан надникна притеснено през рамото ми и се втренчи във фурната.

— Ами, не още — казах аз, — но е на път.

Сравних пуйката с картинката на опаковката.

— Виж — на цвят го докарва.

— Да, но ще е готова, когато капачето изскочи^[20].

— Знам — отвърнах успокоително.

Бях я чула добре и предишните петдесет пъти.

— Ами ако е дефектно? — рече Ан отчаяно. — Ако не изскочи? И първата ми пуйка за първия ни Ден на благодарността се окаже суха и жилава? И не ви хареса?

— Е, в такъв случай просто би било достоверно олицетворение на дните ни заедно — казах сериозно, след което показах с изражение, че се „шегувам“. — Защо не провериш как се справя Зефир с подреждането на масата? Мисля, че ще се затрудни с купищата сребърни прибори.

Ан се взря в мен, кимна, хвърли прощален поглед на фурната и отиде в трапезарията.

— Как е пълнежът? — попитах Ръч.

— Идеално — отвърна тя. Разбърка съдържанието на тенджерата с голяма дървена вилица за салата, след което отново погледна рецептата на опаковката. — Мисля, че е готов.

— Изглежда добре — отбелязах. — Дръпни го от печката. Ще е същинско чудо, ако успеем да приготвим всичко по едно и също време.

— Сосът от боровинки е готов — обади се Иги, разтръска консервата и съдържанието ѝ плъокна звучно в купата. — Можех да го приготвя и сам.

— Знам — казах и понижих глас: — Ти си единственият тук, който разбира от готвене. Но нека се придържаме към плана.

— Аз искам бутче — обади се Тото в краката ми.

— Нареди се на опашката — затапих го и се приближих до Зъба.

Около минута го наблюдавах какво прави, докато той не ми хвърли многозначителен поглед: „Само да си казала нещо“.

— Това е същински шедьовър — успях да измъдря.

Той насочи вниманието си отново към стройните редици бонбони, подредени върху намачканите сладки картофи в тавата.

— Всеки сам носи кръста си — каза и продължи да работи.

Наведох се и надникнах отново във фурната.

— Ан? Бялото капаче изскочи. Мисля, че е готова.

— О, Господи! — възкликна Ан от другата стая, дохвърча в кухнята и грабна чифт кухненски ръкавици. — Изскочи ли? — Метна се към фурната, но внезапно се обърна към мен. — Ами ако капачето е развалено? Ако още не е готова?

Приковах я с очи.

— Извади пуйката от фурната.

Тя пое въздух.

— Добре. Така.

Майко мила! Възрастни.

[20] В САЩ пуйките се продават с устройство, чието капаче изскача, щом пуйката е готова. — Бел.прев. ↑

Четвърт час по-късно се бяхме наредили в трапезарията. Всичко изглеждаше просто бижу. На масата имаше бяла покривка, салфетките също бяха от бял плат. Бяхме запалили свещи. Вечерята изглеждаше досущ като картинките по опаковките.

Гази беше хванал вилицата и ножа си в ръце и ги беше подпрям на масата. Изгледах го и поклатих глава. Той ги върна на мястото им.

— Искате ли всеки по ред да изкаже благодарностите си? — предложи Ан. — Ариел? Ще започнеш ли?

— Ами...

Ейнджъл ме погледна, а аз се усмихнах притеснено.

Просто се постарай, миличка, но без да издаваш нищо.

Тя ми кимна неуловимо.

— Благодаря за семейството си — каза и посочи към нас. — Благодаря, че имам куче. Благодаря, че Макс се грижи за мен.

След което сякаш се опомни, че и Ан е на масата, и добави:

— И съм благодарна за хубавото прекарване тук. Много ми харесва.

Ан ѝ се усмихна.

— Благодаря. Зефир?

— Ами, благодаря за всичкото това ядене — каза Гази. — А, и за семейството ми. И че съм тук.

— Кристал?

— Благодаря за храната и за моите братя и сестри — каза Ръч. — И благодаря, че имам големи кафяви очи и дълги мигли. Благодаря, че имахме възможността да останем тук известно време. Благодаря за MTV. И за желираните мечета.

— Добре — кимна Ан. — Джеф?

— Ами, същото като Зефир — Иги забарабани с пръсти по масата. — Сега е Зник.

По изражението на Зъба предположих, че би предпочел да е на зъболекарския стол.

— И аз същото. Семейството, храната, подслона.

Тъмните му очи се спряха на моите. Лицето му почервения, сякаш го беше връхлетяла една от горещите вълни.

Мой ред. Бях благодарна за много неща — но не исках да споменавам нито едно от тях пред Ан. Наум благодарих за това, че всички сме заедно и сме здрави. Бях изключително благодарна, че Ейнджъл отново е с нас и че сме на свобода, а не в Училището. Благодарих, че в този миг не ни нападаха Заличители. Бяха ни се случили лоши неща, вероятно щяха да ни се случат и още, но не и в момента. Разбира се, не бях толкова глупава, че да приема това за даденост.

— Хм... Благодарна съм за времето, прекарано тук — казах. — Беше наистина прекрасно. И, разбира се, благодарна съм за семейството си и за изобилната храна.

Ан направи пауза, сякаш за да се увери, че никой не иска да добави нещо.

— Мой ред е. Благодаря на всички ви, че ми помогнахте с вечерята за Деня на благодарността. Не бих се справила сама.

Не думай — помислих си аз.

— Това, че заедно приготвихме тази вечеря, има голямо значение — продължи Ан. — Нямам деца и не съм свикнала с тези неща. Последните няколко седмици с вас тук ме накараха да осъзная какво изпускам. Харесва ми, че моят живот се върти около вашия. Звучи удивително, но това, че трябва да се грижа за сюррия деца, е прекрасно.

Тото ме близна по крака под масата. Едва не извиках, а той изхихика отдолу.

— Пълен хаос, купища работа и разходи, родителски срещи... Всяка вечер си лягам смачкана, със съзнанието, че на следващия ден ме чака абсолютно същото. — Изгледа ни и се усмихна. — И все пак не бих избрала нищо друго.

Добре, признавам, че речта ѝ се получи добре. Наистина.

— Така че искрено се надявам този Ден на благодарността да е едва първият от дълга поредица Дни на благодарността, които ще споделя с вас. — Тя отново ни се усмихна и задържа поглед върху Ейнджъл. — Защото бих искала да осиновя всички ви.

— Точно — да се отблагодарим за онова, което имаме, като го *изоставим* — измърмори Газопровода.

— Гази, казах ти — не си длъжен да идваш — отговорих аз.

— Много ясно, че ще дойда — каза той, докато завързваше маратонките си. Новите маратонки, купени му от Ан.

— Не мога да повярвам — каза Ейнджъл и подскочи на леглото ми.

— Всички си мечтаехме за този миг — каза Ръч с лека тъга, след което стрелна Иги с поглед. — Радвам се, че се случи на теб, Иги. Искам да кажа, би било прекрасно да се случи на всички ни, но като за първи път се радвам, че се падна... — Млъкна, сякаш беше усетила, че приказва излишно.

— Благодаря.

Иги седеше напрегнато, вече обул обувки и нахлузил якето си. Лицето му руменееше, а дългите изящни пръсти барабаняха нервно по коленете му.

Предишната вечер, след като обилната вечеря за Деня на благодарността се беше слегнала поне отчасти, двамата със Зъба бяхме разкрили на останалите вероятността да сме намерили родителите на Иги. Те бяха онемели.

— Искаш ли да ги видиш? — бях попитала Иги.

— Да, разбира се! — бе отвърнал той, след което бе сключил вежди. — Не съм сигурен.

— Моля? — бе изпискала Ръч. — Как така „не си сигурен“?

— Говорили сме за това и преди — бе й отвърнал Иги замислено. — Имам предвид, че съм сляп. И имам криле. И съм странен мутант, какъвто не са виждали през живота си. Може би биха се зарадвали на оригинала, на човешкото ми „аз“, но...

Точно това мислех и аз. Лично за себе си подозирах, че дори и да намерехме информация за родителите ми, вероятно не бих пожелала да застана на прага им. А и те надали биха ме приели обратно.

— Разбирам — бях казала. — Но решението е твое. Ще го подкрепим, независимо какво избереш.

— Нека помисля до утре — бе заключил Иги.

— Разбира се.

И така, беше помислил, беше решил, че ще идем и ето — готови бяхме.

Зъба отвори широко прозореца в моята стая. Ръч се покатери на перваза и се понесе във въздуха. Слънцето проблесна по светлокафявите ѝ криле, тя улови въздушното течение и се издигна в небето. Един по един я последвахме. Аз излетях последна.

Усещането да летим посред бял ден беше необичайно, но днес бе специален ден. Щяхме да заведем Иги при родителите му. При истинските му родители.

Нямах никаква представа какво щеше да излезе от това. Денят можеше да бъде изпълнен с невероятна радост или със сърцераздирателна мъка. Дори и да завършеше щастливо за Иги, тъгата щеше да покоси останалите, защото щеше да се наложи да се разделим с него. А поне за мен и самата мисъл за това беше изключително тъжна.

Не бяхме говорили кой знае колко за предложението на Ан да ни осинови. За мен лично не си струваше дори да мисля за него. Зачудих се дали някой от по-малките не е на друго мнение и си казах, че, рано или късно, ще да разбере. Вероятно рано.

След двайсет минути се озовахме на тротоара срещу къщата, до която бяхме отишли двамата със Зъба преди няколко дни. Беше денят след Деня на благодарността, така че се надявахме и двамата да са си вкъщи.

— Готов ли си? — попитах Иги и го хванах за ръка.

Единственият начин да се справя с това беше да не мисля за общата картина. Трябваше да поемам нещата едно по едно.

Иги кимна сковано, втренчил незрящите си очи право пред себе си, сякаш ако се напънеш достатъчно, щеше да успее да види къщата на техните. Наведе се и прошепна в ухото ми:

— Страх ме е.

Стиснах го за ръката и отвърнах:

— В противен случай щях да те взема за луд. Но ми се струва, че ако не го направиш, съмненията няма да те оставят цял живот.

— Знам. Знам, че трябва да го направя. Но...

Нямаше нужда да казва повече. Преди четиринайсет години родителите му бяха загубили съвършено малко бебе. Сега Иги се извисяваше на близо метър и осемдесет, беше сляп, а определението „генетичен хибрид“ беше направо ласкателно.

Поклати глава и изпъна рамене.

— Хайде, време е.

Шестимата пресякохме улицата. Излязоха облаци и задуха студен вятър. Пристегнах яката на Ейнджъл плътно около брадичката ѝ и я увих в шала. Тя ме погледна сериозно. В сините ѝ очи се четяха същите надежди и страхове, които измъчваха всички ни.

Натиснах звънеца. Толкова бяхме напрегнати, че ни прозвуча като гигантски гонг. След няколко секунди вратата се отвори и пред мен се изправи жената отпреди няколко дни. Тя приповдигна леко вежди, сякаш беше разпознала физиономията ми и се опитваше да си спомни откъде.

— Ъ-ъ... Здравейте... госпожо — започнах аз с гладкия глас, който разрешаваше всякакви ситуации. — Видях ви по телевизията и разбрах, че сте загубили сина си?

По лицето ѝ пробяга тъга.

— Да?

Отстъпих, така че да види Иги.

— Мисля, че това е той.

Добре де, не съм много деликатна.

За секунда жената се смръщи, сякаш на ръба да се ядоса, че бъркам в раната ѝ, след което обаче погледна към Иги и ядът ѝ премина в объркване.

Когато ги видях един до друг, приликите бяха още по-очевидни. Кожата им беше един и същи цвят, имаха еднаква структура, еднакви скули и брадичка. Жената премигна. Отвори уста, но от гърлото ѝ не излезе нито звук. Сложи ръка на гърдите си и зяпна Иги. Отново го стиснах за ръката — нямаше представа какво става и беше скован в мъчително очакване.

После се появи мъжът. Жената отстъпи и посочи безмълвно към Иги. Въпреки че приликата с жената беше поразителна, в лицето му се долавяха и някои от чертите на мъжа. Носът и формата на устата му

бяха същите. Мъжът се втрени в Иги, после огледа и останалите от ятото.

— Как... — започна сразено.

— Видяхме ви по телевизията — обясних отново. — Мислим, че това може да е изчезналият ви син, отпреди четиринайсет години.

Хванах Иги под ръка и го побутнах напред.

— Казваме му Иги. Но мисля, че второто му име е Грифитс — като вашето.

Светлата кожа на лицето на Иги почервения и той сведе глава. Буквално усещах ударите на сърцето му.

— Джеймс? — прошепна жената и протегна плахо ръка към Иги. Застина и погледна съпруга си. — Том... Това Джеймс ли е? — попита колебливо.

Мъжът преглътна сухо и отстъпи от прага.

— Моля ви, влезте, заповядайте всички.

Понечих да откажа — не влизахме в непознати помещения, където можеше да попаднем в клопка и да ни хванат. Осъзнах обаче, че къщата може би щеше да е бъдещият дом на Иги — завинаги, така че ако имаше някакви клопки, беше по-добре да ги проверим лично. Затова преглътнах на свой ред и отговорих:

— Добре.

Докато останалите се източиха вътре в къщата, хвърлих един поглед на Ейнджъл в търсене на признаци за притеснение или съмнение. Тя обаче влезе смело, затова я последвах с тежест в гърдите.

Отвътре къщата беше хубава, но не толкова модерна и голяма колкото тази на Ан. Огледах се и си помислих, че е възможно отсега нататък това да стане домът на Иги. Може би щеше да вечеря на тази маса и да слуша този телевизор. Сякаш бяхме паднали през дупката на заека, разбирате ли? Странни мутанти полувълци по петите ни? Абсолютно възможно. Мисълта, че Иги може да започне нормален живот? Абсолютно поразителна.

— Ами, седнете — рече жената, без да изпуска Иги от поглед.

Той се поколеба, после усети, че аз самата седнах, и се отпусна до мен.

— Не знам какво да кажа — каза тя.

Седна от другата страна на Иги и най-сетне проумя, че той не се оглежда и не се опитва да я погледне в очите.

— Хм... Ами, аз съм сляп — каза Иги и зачопли притеснено ластика на пуловера си с пръсти. — Те... така де, вече не виждам.

— Боже *Господи!* — възкликна жената потресено.

Мъжът седеше от другата страна на масата. На лицето му се изписа болка.

— Не знаем какво стана — започна той и се приведе напред. — Ти... нашият син изчезна от тази къща преди четиринайсет години. Ти беше... той беше само на четири месеца. Изчезна безследно. Наех детективи. Ние... — замлъкна, сякаш спомените бяха твърде болезнени, за да продължи.

— Дълга, странна история — обадох се аз. — Не сме сто процента сигурни. Но по всичко личи, че Иги е бебето, което сте загубили.

Жената кимна и взе ръката му в своята.

— Усецам, че е той. Може и да не сте сигурни, но аз го усецам. Просто го знам. Това е синът ми.

Не можех да повярвам. Колко ли пъти си бяхме мечтали за това? Мечтата ни беше на път да се сбъдне за Иги.

— Трябва да призная, че... струва ми се, че си права. — Мъжът прочисти гърло. — Той... ще прозвучи смешно, но като бебе беше абсолютно същият.

Във всеки друг момент Гази и Зъба щяха да се впият безмилостно в това и щяха да дразнят Иги и да му се подиграват безкрай. Сега обаче седяха с вкаменени лица. Прозрението за онова, което се случваше и което предстоеше да се случи, постепенно огряваше и тях.

— Сетих се! — сепна се госпожа Грифитс внезапно. — Джеймс имаше малък белег по рождение отстрани на тялото, към гърба. Попитах лекаря дали ще има проблеми с него, но той ме увери, че всичко е наред.

— И Иги има родилен белег — произнесох бавно.

Бях го виждала стотици пъти.

Иги безмълвно вдигна ризата си отляво. Госпожа Грифитс на мига съзря белега, пое шумно въздух и закри уста с ръка.

— Боже мой! — възкликна, а по бузите ѝ потекоха сълзи. — Боже! Това е Джеймс!

Наведе се, стисна Иги плътно в прегръдките си и взе да гали червеникаворусата му коса с едната си ръка. Беше затворила очи, а сълзите ѝ мокреха рамото на Иги.

— Джеймс, Джеймс — шепнеше тя. — Детенцето ми.

И собственото ми гърло се стегна. Огледах се. Ръч и Ейнджъл също едва сдържах сълзите си. Боже. Явно щеше да падне голям рев.

Прокашлях се.

— Ами, значи мислите, че това наистина е Джеймс, изгубеният ви син?

Мъжът кимна с плувнали в сълзи очи.

— Това е синът ми — каза той с разтреперан глас.

Мразя подобни моменти, в които всички са развълнувани, плачат от радост, а емоциите им заливат всичко наоколо. Пфу.

— Кои... кои сте вие? — попита ме господин Грифитс, докато жена му се взираше в лицето на Иги, и посочи всички нас.

— Ние сме... му приятели — отговорих. — И ние бяхме отвлечени. Но вие сте първите родители, които успяхме да намерим.

Не исках да казвам *това*. Какво ми ставаше? Обикновено бях много по-потайна и дискретна.

Господин и госпожа Грифитс изглеждаха още по-изненадани и разтревожени.

— Е, а сега какво? — попитах отсечено и потрих длани в дънките си.

Двамата възрастни размениха бърз поглед. Господин Грифитс кимна леко на жена си и тя се обърна към мен.

— Джеймс ще остане с нас — каза тя твърдо. — Мислех, че съм го загубила безвъзвратно. Нямам намерение да допусна нещо отново да ни раздели. Разбирате ли?

Определено изглеждаше застрашително, затова побързах да вдигна ръце помирително.

— Никой не възнамерява да ви попречи. аз също мисля, че той е Джеймс. Но е спял, както забелязахте.

— Не ме интересува — рече госпожа Грифитс и изгледа Иги с обич. — Не ме интересува дори да има милион проблеми. Ще се справим с всичко. Само да е с нас.

Добре, това *може би* включваше и сгънатите на гърба му криле.

— Иги? Искаш ли да останеш? — попитах.

Лицето му отново почервения, но под сдържаното изражение долових оттенък на недоверчиво щастие. Сърцето ми се сви от болка и си помислих: *Ще го загубя.*

Иги кимна бавно.

— Мисля, че мястото ми е тук.

Потупах го по ръката и казах меко:

— Да.

— Имаш ли... багаж? — попита госпожа Грифитс. — Ще сложим по-голямо легло в стаята, която ти бяхме приготвили. Не съм променяла нищо — в случай, че някой ден се върнеш. — Тя го докосна нежно по лицето. — Това е същинско чудо. Не мога да повярвам. Ако това е сън, не искам никога да се събудя.

Иги се усмихна леко.

— Всъщност нямам почти нищо — каза и вдигна малката раница, в която бяхме сложили няколко важни неща от къщата на Ан.

— Добре — каза госпожа Грифитс. — Ще ти купим всичко, от което имаш нужда.

Думи на истински родител.

И така, един от нас намери истинските си родители. Няма да ви отегчавам с цялата сърцераздирателна сцена на сбогуването. Достатъчно е да кажа, че се проляха *мучо* сълзи. Гилдията на *оплаквачките* се сдоби с достойни нови членове. Наистина предпочитам да не говоря за това.

Добре де, ще споделя само едно кратко откровение. Бях израсла с Иги от самото начало на краткия си мизерен живот. Познавах го още по времето, когато виждаше. Бях му помогнала да се научи да лети. Не беше дразнител като Зъба, беше по-тих от Ръч и готвеше по-добре и от петима ни. Беше най-добрият приятел на Газопровода. Да, знам, че приятелите понякога се разделят и това е тъжно, но човек в крайна сметка го преодолява. В целия проклет свят обаче имаше едва петима души, за които ме беше грижа и на които можех да се доверя — и току-що бях загубила един от тях. Налагаше се да се отдалеча със съзнанието, че Иги стои на прага, сякаш действително ни вижда как си тръгваме и го оставяме завинаги.

Накратко, чувствах се сякаш сърцето ми беше стъпкано от цял отбор футболисти, обути с бутонки.

Но... достатъчно за мен. Както казах, предпочитам да не говоря за това.

Ан се държа като паникьосана квачка, загубила едно от пиленцата си — особено при положение, че отказвахме да ѝ кажем каквото и да било.

Прекара събота и неделя в истерични разговори по телефона, като се въртеше около нас и ту ни се молеше и ни придумваше, ту ревеше и ни заплашваше. Казахме и единствено, че си беше тръгнал, защото го беше поискал, и че е в безопасност. Точка по въпроса.

Само че Ан не искаше да вникне в значението на израза „точка по въпроса“. Слагането на „точка по въпроса“ има смисъл само ако човекът насреща също млъкне. Ан отказваше да го направи.

В понеделник сутринта нервите на всички ни вече бяха доста изопнати. От една страна имах усещането, че някой е отрязал лявата ми ръка — Иги го нямаше. На два пъти сварих Ръч обляна в сълзи в нейната стая, а Гази направо беше в ступор без любимия си съучастник. Ейнджъл не се и опитваше да прояви стоицизъм — просто се гушеше в скута ми, разтърсвана от хлипове. Тук включете и Тото.

— Ама че съм лигльо — скимтеше той, а сълзите оставяха мокри следи по козината му.

Никой от нас не се разплакваше лесно, но раздялата с Иги беше сериозен удар. Така че след всички сълзи, страдание и безсъние, съпътствани от непрекъснатите опити на Ан да разбере къде е Иги, в понеделник сутрин вече бях готова да избухна.

Не ме разбирайте погрешно — радвах се за него. Много дори. Но ми беше страшно тъжно за останалите. А и мисълта, че това можеше да се повтори за някой друг от нас ме караше да се чувствам като някакъв „Титаник“, устремен право към своя айсберг.

— В училище ще съобщя, че Джеф е изчезнал — обяви Ан, докато се изнизвахме към колата.

— Хубаво — отговорих уморено със съзнанието, че това нямаше да помогне.

Натоварихме се в джипа и Ан подкара към училището, скована като стоманен прът.

— Ще се обадя и в полицията — каза и ме изгледа в огледалото.

— Както искаш — отвърнах на прага на избухването. — Защо не разпечаташ снимката му по кутиите за прясно мляко? Поредното изчезнало дете, а? Тук и без това е пълно с тях.

На лицето на Ан в огледалото се изписа смайване и едва ли не... страх ли беше това? Интересно, че след тази реплика забрави за темата.

Което означаваше какво точно?

— Готови! Всички знаете заповедите си — излая Ари и разкърши рамене под черното си кожено яке. Зад волана беше друг Заличител, а отзад в микробуса бяха приклекли още дванайсет.

— Влизаме, хващаме мутантите и се изнасяме. Прецизно като хирурзи, ясно ли е?

— Ясно — промърмориха няколко Заличителни.

Хващате мутантите живи — напомни му Гласът му.

— Не забравяйте — трябва да ги заловим живи — каза Ари и се ухили нетърпеливо при мисълта за онова, което предстоеше. — Никой да не докосва Макс. Тя е за мен.

Замлъкна в очакване Гласът да вметне още някой съвет, но той замълча.

Потри ръце — вече изгаряше от желание да усети как юмруците му се сливат с лицето на Макс. Вярно, баща му беше заръчал да му отведа Макс жива — имаше още какво да проучи в нея. Единственото, което Ари искаше да проучи обаче, беше колко голям ковчег ще й трябва. И знаеше как да го организира — въпреки заповедите, един от Заличителите „прещраква“ и започва да избива всичко по пътя си. И преди Ари да успее да го спре, онзи изтръгва гръкляна на Макс. Джеб щеше да убие Заличителя, Макс също щеше да е мъртва, а Ари щеше да излезе герой.

Планът беше безупречен.

От друга страна... ами ако Макс „изчезнеше“? Не можеше ли да я откара на място, където никой да не я открие, а тя самата да не може да избяга? Каза си, че знае подобно място. Ако Макс беше затворена без изгледи за бягство и ако единствено той я държеше жива с храна и вода — тогава щеше да свикне с него, нали? Дори щеше да му бъде благодарна. Щяха да бъдат само двамата и никой нямаше да им нарежда какво да правят. Щяха да се сприятелят. Макс щеше да го обикне. Можеше да играят на карти. И тя да му чете. И да си играят навън.

Това определено звучеше като най-добрата идея за годината, а и знаеше идеалното място за целта, откъдето тя нямаше да може да избяга. Така де, след като ѝ отрежеше крилете.

— Имам още едно съобщение — заяви господин Пруит и измери събраните пред него ученици с убийствен поглед.

Бяхме в училищната зала на обичайното понеделнишко събрание, по време на което злобекторът ни заливаше със злобата си. Тук поне я разпределяше поравно — не беше насочена само към ятото. Досега беше свистял ядно каква кочина сме били оставили в столовата, какви проклети малки крадци на канцеларски материали сме били и как той се съмнявал, че сме можели да използваме тоалетните като нормални човешки същества. Този определено не беше с всичкия си.

— Един от учениците ни е изчезнал — каза господин Пруит и като че се втренчи право в мен.

Придадох си невинно изражение. *Кой, моя милост?*

— Джеф Уокър — продължи той. — От девети клас. Сигурен съм, че всички се сецате за кого говоря — нищо, че беше нов ученик. Извикахме специализиран детективски екип — допълни той и ме изгледа с присвити очи.

Постарах се изражението ми да не издава нищо.

— Но ако някой от вас го е виждал, знае нещо, или има каквато и да е информация, сега е моментът да я сподели. Ако по-късно научим, че някой е *знаел* нещо, но *не* ни го е казал, определено ще му се стъжни. Ясно ли е на всички?

Децата закимаха объркано.

Много от тях се обърнаха към нас със Зъба и към останалите от ятото, тъй като бяхме „братята и сестрите“ на Иги. Усетих се, че е редно да си придам разстроено, разтревожено вид и смених изражението си.

— Свободни сте — изстреля злобекторът. От неговите уста прозвуча като смъртна присъда.

Скочих на крака, нетърпелива да изляза от претъпканата зала. В коридора ме застигна приятелката ми Джей Джей.

— Ужасно съжалявам, Макс — каза тя с угрижен вид. — Какво стана?

Може да ви се стори удивително, но не си бях подготвила история. В извратения объркан свят, в който живеех, това някой да се пръкне от нищото или да се изпари безследно беше всекидневие. Мисълта, че изчезването на Иги би могло да разстрои и разтревожи и други хора освен Ан, някак ми беше убягнала.

Добре, тук се издъних. Признавам.

— Ами... — измрънках, за да спечеля време.

Нямах време да проверя достоверността на възможните истории и опасността да бъдат разкрити. Около нас се събраха още няколко деца.

— Не ми се говори за това — казах. И ей така, от нищото, мисълта, че Иги наистина го нямаше, напълни очите ми с истински, непресторени сълзи. Оставих ги да потекат. — Искам да кажа... Аз... просто в момента не мога да говоря за това.

Подсмръгнах за достоверност и получих разбиране и съчувствие от всички.

— Хайде, чухте я — обяви Джей Джей и размаха ръце. — Не й се говори за това. Оставете я на мира, има нужда от спокойствие.

— Благодаря — казах й. — Все още не мога да повярвам, че го няма.

Което си беше самата истина.

— Много съжалявам — каза Джей Джей. — Де да можеше да вземат моя брат вместо него.

Успя да ме накара да се усмихна — като истинска приятелка.

— Ще се видим по-късно — рече и се насочи към шкафчето си. — Ако мога да помогна или се нуждаеш от нещо, само кажи.

— Благодаря — кимнах аз.

Останалите все още се взираха в мен и от параноята космите по врата ми настръхнаха. Бях затворена с деца, изгарящи от желание да ме разпитат. Нервите ми нямаше да издържат подобно нещо.

Обърнах се и поех в обратна посока. В съседния коридор обаче се натъкнах на нови деца, които се спогледаха и поеха към мен. В този миг иззад ъгъла се появи злобекторът. Още не ме беше видял и лаеше команди по другите ученици. След секунди и аз щях да попадна в обсега му. Което не звучеше добре.

Отново смених рязко посоката и поех по трети коридор. Съзрях врата с надпис: „Учителска стая“. Никога не бях влизала. Бутнах

вратата и се шмугнах вътре, като набързо измислих оправданието, че съм се загубила.

С лице към затворената врата изпуснах дъха, който несъзнателно бях задържала. После се обърнах, готова да се подмажа на учителя, когото сварех пред себе си.

С изненада установих, че учителите в помещението бяха доста, в това число няколко, които не бях виждала дотогава. Един от тях се беше изправил в дъното на стаята, сякаш им разказваше нещо, а останалите седяха на групички по масите. Набързо ги огледах в търсене на познато лице. Слава богу, господин Лазара.

Но... сърцето ми тупна и замръзна.

Това бяха учители. В учителската стая.

Защо трима от тях държаха в ръце електрошокови пистолети?

Защото бяха продукт на Белите престилки, изпратени да заловят мутанта дете птица? Просто предположение.

За части от секундата отворих вратата, обърнах се и изскочих...
... право върху злобектора.

Грозното му лице се изкриви в зловеща усмивка и той стисна ръцете ми в желязната си хватка.

— Нима вече си тръгваш? Май не оценяваш достатъчно нашето *гостоприемство* — изръмжа и ме блъсна обратно в стаята.

Успях да освободя ръцете си.

— Ей, какво става? — попита господин Лазара учудено.

— Не се меси! — тросна му се един от новите учители.

Отдръпнах се и погледнах злобектора. С разочарование — но не и изненада — видях, че извади от джоба си найлоново въже, без съмнение предназначено за китките ми.

— Знаех си, че с право ви ненавиждам — процедих. — И че не е само заради характера.

След това скочих във въздуха и го изритах в главата. Сварих го неподготвен — главата му отскочи настрани, но той се окопоти и се спусна към мен. Скочих на една маса, сграбчих кабела на лампата, която висеше от тавана, и се завъртях наоколо, като сипех ритници по всеки, който се опиташе да ме хване.

Знаеш ли, Глас — помислих си. — *Този път ще повярвам на онова, което виждам.*

Злобекторът отново се опита да ме хване.

— Няма да го бъде, проклета малка гадина такава — изсъска той.
— Ти си моята награда, *подаръкът* ми за това, че ден след ден търпях слабоумните проклети малки свине.

— Аз лично бих предпочела златен часовник^[21] — казах и му се изплъзнах.

Той се засили срещу мен, но го спрях с мощен ритник. Падна, изтъркаля се встрани и събори още няколко учители, включително и

тези с пистолетите. *Да запомня:* емоционалният срив остава за по-късно.

Няколко учители се бяха скупчили до стената в дъното с уплашен вид. Майкъл Лазара сякаш се канеше да се включи в действието на страната на добрите. Лошите учители обаче се приближаваха към мен от всички страни с насочени пистолети. Не знаех кои бяха и за кого работеха, но има едно добро неписано правило — стой настрана от хора с електрошокови пистолети.

С мощен скок към вратата прескочих няколко учители и се приземих с трясък в коридора. Не бях сигурна в кои кабинети са останалите от ятото по това време, затова просто се понесох по коридора, крещейки с пълно гърло:

— Бандата! Бежит! Сейчас! Бързо, бързо, бързо!

[21] Става дума за традицията да се подарява златен часовник при пенсиониране. — Бел.прев. ↑

Изтичах, крещейки и колкото по-бързо можех, и по двата коридора с кабинети и видях Ръч и Зъба да изскачат от своите часове. Едновременно изпитвах тревога и яд — това беше доказателството, от което се нуждаех, за да убедя останалите, че трябваше *вече* да сме си тръгнали.

В коридора се появиха и други деца, учудени какво става. Ейнджъл? Слава Богу, тя изскочи от най-близката класна стая. Погледна назад към мен, кимна и се понесе към изхода.

— Макс! Насам! — На шест метра пред мен Сам стоеше на входа на празен кабинет. Направи трескаво знак с ръка. — Хайде! Оттук!

Дали обаче нямаше леко заличителски вид? Само леко — една идея по-дълги зъби, малко по-гъста коса? Не можех да преценя, но не можех да поема риска.

— Довери ми се! — каза той.

Газопровода изскочи от своята стая и едва не се блъсна в Ръч.

Сам пристъпи напред сякаш за да пресече пътя ми, но на мига проявих пословичната си решителност. Врязах се в него и го съборих на земята.

— Проблемът е — казах, — че не мога да вярвам на *никого!*

— Макс! — извика Зъба от входната врата.

Четиримата се спуснахме към него и заедно изскочихме на паркинга. В училището зад нас настана пълен хаос — децата се щураха по коридорите, носеха се викове, писъци и тропот.

Май е време за ваканция — помислих си аз.

— Право нагоре! — извиках.

Разнесе се рев на автомобилен двигател. Останалите от ятото скочиха във въздуха. Лъскавата кола на злобектора се носеше право срещу мен с пълна газ. Щеше да ме прегازی — ако можеше.

Затичах се право срещу колата и скочих във въздуха точно преди да ме удари. Вятърът поде крилете ми, а аз разбих предното стъкло на

злобектора с мощен шут. И се заиздигах на три, четири, пет метра, заковала поглед в земята.

Почти на мига той загуби управление, гумите изсвириха и колата се вряза с трясък в няколко паркирани коли.

— Яко! — обади се Газопровода.

Пруит изскочи от останките ѝ. Лицето му беше направо лилаво от ярост.

— Нещата няма да приключат тук! — изрева той и размаха юмрук срещу мен, както обичаше да прави. — Вие сте нелеп инцидент, позорно петно, грешка! Ще ви пипнем!

— Де да получавах по петак всеки път, когато чувам *това* — казах и поклатих глава.

Издигнахме се по-високо. От училището продължаваха да изскачат учители. Те блъскаха пищящите деца, които уплашено се опитваха да се скрият. Някои от учителите очевидно работеха за Пруит, докато други имаха объркани и ужасени изражения.

В следващия миг добре познатият ни сив микробус долетя на паркинга, зави рязко и засипа всичко с откос чакъл. Ама разбира се — защо да не добавим няколко Заличители в сюжета! Ако сме повече, ще стане по-весело! Дали действаха в комбина с Пруит, или нещата щяха да станат интересни?

— Хайде! — казах на ятото и се понесох нагоре с всички сили.

Ари и още няколко Заличители можеха да летят, но имахме преднина. Той изскочи от микробуса, залая заповеди, а щом видя, че се измъкваме, изруга.

— Да, *доста* закъсня — казах аз и се издигнахме в небето, към слабото есенно слънце.

— Сега накъде? — попита Газопровода.

Висяхме във въздуха и махахме ритмично, колкото да се задържим на място. Оглеждахме се нащрек, но засега като че никой не ни преследваше.

— Трябва да се върнем у Ан — каза Ейнджъл.

— Да, съвсем набързо, за да вземем това-онова — съгласи се Ръч.

— Всъщност преди няколко дни скрих раниците ни в пещерата с прилепите. В случай, че се случи нещо подобно. И не пропуснах да взема и една от тези — добавих и извадих една от безбройните кредитни карти на Ан. — Мисля, че няма да ѝ липсва.

— Страхотно — обади се Газопровода с облекчение. — Много съобразително, Макс.

— Затова аз нося короната — казах.

Полагах неимоверни усилия да не се развикам: „Казвах ли ви?“. Сега обаче нямаше време за това. По-късно, когато бяхме в безопасност... тогава щях да им го натякна.

— Все пак трябва да се върнем до Ан — каза Ейнджъл настоятелно.

— Енджи, рискът да се отбием, за да се сбoguваме, е твърде голям — казах.

— Не — отвърна Ейнджъл. — *Тото е там.*

По дяволите. За секунда се замислих дали има шансове Ейнджъл да изостави Тото, прецених, че е *изключено*, двамата със Зъба се спогледахме и въздъгнахме.

— Ще опитаме — казах, а по лицето ѝ се разля облекчение.

— О, *благодаря* ти, Макс — каза. — Ще сме бързи, обещавам.

Отне ни три минути да долетим до голямата уютна селска къща на Ан — мястото, където бяхме прекарвали близо два месеца. Мястото, където поне част от нас се бяха чувствали щастливи и в безопасност.

И мястото, където в момента най-малко трийсет Заличители сновяха из целия двор и надничаха из дърветата в овощната градина.

Дано Тото да не дреме пред камината — казах си наум. — Дано е нащрек.

— Ето го! — възкликна Ейнджъл и посочи към езерото.

И действително, черното телце на Тото превъзбудено се носеше по брега. Един Заличител го гонеше, но късите крачка на Тото му осигуряваха изумителна бързина.

Ейнджъл прибра криле и се спусна надолу.

— Зъб! — извиках аз и той мигом се понесе след нея.

Ревът на двигател ме накара да се обърна. Микробусът на Ари се носеше по дългата алея.

Край езерото близките Заличителы се затичаха към приближаващата се Ейнджъл с викове за подкрепление. Зъба я следваше плътно, готов за бой, ако се наложеше.

— Тото! — извика тя. — Тук!

Тото на мига се спусна към нея, набра скорост, стегна мускули и скочи във въздуха с всички сили. Изстреля се като снаряд — по-високо от което и да било куче. Пет, шест, почти девет метра нагоре, на височината на триетажна сграда. Ейнджъл се спусна към него, взе го в прегръдките си и се издигна. Красивите ѝ лъскави бели криле махаха мощно и решително.

Заличителите отдолу нададоха рев. Зъба взе Тото от ръцете на Ейнджъл и се сбърчи погнусено, когато кучето го близна жизнерадостно. Върнаха се при нас с Ръч и Газопровода.

— Крайно време беше да се появите — обади се Тото и се намести в прегръдките на Зъба. — Опасявах се, че ще се наложи да ухапя няколко глезена.

— Е, банда, време е ятото да се омиа отгук.

Откога си мечтаех да го кажа!

— Чакайте... — каза Ръч и се загледа в двора на Ан.

— Не, трябва да *тръгваме* — казах по-твърдо. — Ари и останалите ще ни погнат всеки момент. Трябва да наберем преднина.

Поне веднъж.

— Вижте — Ан — посочи Ръч.

Действително, Ан беше излязла на моравата отпред и крачеше към един от Заличителите. Малко хора биха го направили. Тя се развика на Ари и размаха ядно ръце, без да се страхува от него.

До къщата спря невзрачна черна кола. Да, черна. *Какво клише* — помислих си кисело.

Вратата се отвори и отвътре излезе Джеб Бачълдър. Чудно. Появата му добави нужните тревожни щрихи, които все още липсваха в картината.

Джеб се приближи до Ари, който се пенеше срещу Ан.

Ан, омитай се оттам — помислих, приковала очи в нея. Вярно, не ми беше най-любимият човек на света, но все пак не заслужаваше да изтръгнат гръкляна й. Тя обаче не се даваше, дори мушкаше Ари с пръст в гърдите. Той изръмжа звучно, стисна я за ръката и я изви. Ан изпищя, Джеб блъсна ръката на Ари, а тя отстъпи и взе да разтрива китката си гневно.

Джеб блъсна Ари назад и той бе принуден да отстъпи. Беше побеснял от ярост, тракаше с челюсти, а червените му малки очички грееха като огън. Непрекъснато сочеше към нас в небето и явно спореше за нещо с Джеб. Бях раздвоена — изгарях от желание да се омета отгук и да се отдалеча възможно най-много от Заличителите. Както обикновено обаче появата на Джеб предизвика смесени чувства. Основното от които беше ярост.

Джеб, Ан, Заличителите, Пруит, останалите учители. Всички бяха част от голямата картинка, но за момента тя напомняше творение на пияни маймуни — беше абсолютно несвързана.

— Вижте, наистина трябва да тръгваме — започнах, когато зад нас се разнесе глас:

— Ей!

В случай, че сте се чудили може ли човек да подскочи на половин метър, дори когато вече се намира във въздуха — да, може. Задъхана, с разтуптяно сърце се обърнах и зяпнах.

— Боже мили! Иги!

— Иги! Иги!

Всички се надвиквахме и се опитвахме да стигнем до него едновременно. Той изкриви лице в типичната си физиономия. Приех я за израз на щастие, че отново е с нас, приближих се и се опитах да го прегърна, без крилете ни да се оплетат. Успяхме да си разменим въздушна целувка от около ръка разстояние. Момчетата плеснаха ръце с неговата, а Ръч и Ейнджъл също му отправиха въздушни целувки.

— Отбих се в училище — каза той. — Стори ми се, че е малко напечен ден.

Изсмях се сухо.

— Да, може да се каже.

— Отдолу долита някаква суматоха? — попита Иги.

— Точно така — отговорих и в този миг осъзнах, че беше *тук*. — О, не... Иги! Какво стана?

— Ами... — започна той с посърнало лице. — Нямаха нищо против крилете. Всъщност много им харесаха. Особено когато цели осем издатели и списания се впуснаха в наддаването за пълните права върху биографията ми — със снимки и интервюта лично с урода.

В гласа му се прокрадна остра горчивина.

— О, не — удивих се. — Решили са да разкрият тайната?

— Щяха да ме превърнат в местната забележителност — отговори Иги. — За масова употреба.

Потиснах прилива на въодушевление, че отново беше с нас, за да дам шанс на съчувствието си да се прояви.

— Съжалявам, Иг — казах и го потупах по рамото. — Надявах се да излязат истински.

— Точно там е проблемът — каза той с ядосано изражение. — Може би са истински. Не знам. Може би не са. Но ги *усетих* като истински, които истински искаха да изкарат пари чрез мен.

Не се сдържах и го докоснах отново.

— Много съжалявам, Иги, наистина. Но много се радвам, че си отново с нас.

— Аз също — каза той. — Още преди да се побъркат, ми липсвахте ужасно.

— Всичко това е прекрасно, ако искате по-късно може дори да се скупчим в обща прегръдка — прекъсна ни Зъба, — но може ли сега да се съсредоточим върху ставащото под нас?

Да-а. Под нас Джеб, Ари и Ан продължаваха да крещят един на друг. Отрядите Заличители бяха започнали да се оттеглят — очевидно нямаше нужда да ни търсят повече. Няколко от тях засенчиха очи и погледнаха към нас — на 45 метра над земята.

— Хм — рекох със съмнение. — Нещо долу липсва. Някакво важно парче от пъзела... О, сетих се — аз. Изчакайте ме, банда.

Свих криле и се спуснах надолу.

Полетях към земята с триста и двайсет километра в час. Бях като стрела и след по-малко от секунда разперих криле, за да забавя ход и да спра. Затичах се още във въздуха, докоснах земята и се спрях на четири метра и половина от Ужасното трио.

Без да забравям, че бях заобиколена от Заличители, се приближих до Ан, Джеб и Ари.

— Я виж ти, цялата тайфа се събрала — рекох и скръстих ръце на гърдите си. — Ан, това е Джеб, Джеб, това е Ан. О, *извинете...* Вие двамата май се познавате *доста добре!*

— Здравей, миличка — рече Джеб и ме изгледа, сякаш в мен се криеше тайната за съдбата на света. Чакайте, всъщност наистина беше така.

— Вече не съм ти „миличка“ — троснах се.

— Да... Вече си *моя* — процеди Ари и закрачи бясно към мен.

— Само в кошмарите ти — рекох отегчено, а той се хвърли с ръмжене към мен.

Джеб се пресегна и го задържа на място, а Ан ме изгледа притеснено.

— Добре ли си? — попита. — Обадиха ми се от училището...

— Със сигурност — отвърнах аз. — Аварийният им план за действие се провали с гръм и трясък. И без това са доста смотани.

Обърнах се отново към Джеб.

— Какво искаш? При всяка твоя поява животът ми става ад. Повярвай ми — скоро ще ударя дъното.

— Определено — изхили се Ари.

— Млъквай, псе — троснах му се аз.

Стана ми жал за седемгодишния Ари, когото бяха пожертвали за това създание. То нямаше нищо общо с него.

— Макс, както винаги съм тук, за да помогна. — От думите на Джеб струеше искреност. — Този... експеримент не се получи както трябваше. Тук съм, за да ти помогна да преминеш в следващата фаза.

— Нямах думата тук — намеси се Ан ядосано. — В момента аз отговарям за тях.

Джеб я изгледа гневно.

— *Ти* нямах никаква идея какво правиш. Макс е прецизно настроен инструмент, който струва милиони долари. За малко да я *съсипеш*. Да не ти е някакъв питомец?! Тя е боец — най-добрият възможен. Аз я създадох и няма да позволя да я унищожиш.

— Уха — обадих се аз и вдигнах ръце. — Това звучи ненормално дори и за мен. Имам предложение — защо тримата просто не отидете да се метнете от някоя скала? Така ще разрешите голямата част от проблемите ни.

— Аз лично нямам нищо против — изръмжа Ари. — Така ще останем само аз и ти.

— Моля? С твоите летателни умения едва ще те изстържем от земята.

Той отново ми се нахвърли. Ан и Джеб пак го задържаха.

— Мисля да тръгвам — обявих. — И нямам намерение да се връщам. Ако видя някой от вас отново, ще ви очистя. И това е евфемизъм.

Джеб въздъхна и поклати глава.

— Не е толкова просто, Макс. Няма къде да отидеш. Цялата планета е просто един огромен лабиринт, а ти си лабораторният плъх вътре в него.

Стрелнах го враждебно с очи.

— Така си мислиш ти. С твоите психянали учени приятели може да си разиграете трето действие сами. Колкото до мен, този експеримент, тази *суха тренировка* приключи. Безвъзвратно. Повече не ни търсете. Сериозно.

— За съжаление, не ти вземаш решенията — каза Джеб търпеливо. — Но не е нужно да ми вярваш. Може да попиташ началника ни, който дърпа конците.

— Джеб... — намеси се Ан предупредително.

— Как не се сетих! — изсмях се аз. — Я му се обади на мобилния, а аз ще почакам.

— Няма нужда. Тя е тук — каза Джеб с лека усмивка.

Хм. Единствената друга *тя* наоколо беше Ан.

Тя беше началникът, който дърпаше конците.

Който дърпаше моите конци.

Трябваше да се досетя.

Дали пък не го бях осъзнала дълбоко вътре в себе си? И затова така и не бях успяла да повярвам на Ан и да се отпусна? Или пък това се дължеше на пълната ми параноя, която просто отново се беше оказала полезна.

— Ти ли си тарторът? — обърнах се към нея и поклатих глава. — Не, дори не мога да се престоря на учудена. Вече не можете да ме изненадате с нищо.

— Хайде да проверим! — процеди Ари.

Беше напрегнал цялото си тяло, а очите му бяха кървясали. Свиваше в юмруци и отпускате завършващите с остри нокти пръсти.

— Долу, момче! — сопнах му се, очаквайки всеки миг той да ми се нахвърли.

— Не разбираш, Макс — поде Ан с искрено и угрижено изражение. — Искам да взема участие в твоето формиране. Ти не си просто експеримент. За мен си почти като дъщеря.

В погледа ѝ имаше умолителна топлина. Припомних си всички вечери, в които ни беше слагала да си легнем, както и катастрофалните ѝ опити в готварството. Спомних си дрехите, които ни беше купила, книгите, материалите за рисуване. Прегръдката ѝ за Ръч, когато тя беше тъжна, превръзките за ожулените колене на Гази.

Но знаете ли какво? Аз правех същото — и се справях по-добре. И за капак не бях зло.

— Предполагам, че ключовата дума в случая е *почти* — казах. — Част от *формирането* ми, а? Поздравления! Сега си част от формирането на *проклетия ми гняв*.

Представих си колко огорчени щяха да бъдат Гази, Ръч и Ейнджъл, когато научеха, че Ан беше затънала в тази гадост по-дълбоко и от онова изчадие на Сатаната Джеб. И изведнъж просто ми дойде до гуша. Съвсем до гуша. Поклатих глава и неусетно отпуснах мускулите на крилете си.

— Дори едни курабийки не можеш да изпечеш — казах ѝ и скочих високо във въздуха, както бяхме правили стотици пъти.

С един скок се озовах над тях, разперих криле и ги размахах с всички сили. Едва не ги ударих — размахът ми беше три и деветдесет. Издигнах се до останалите от ятото.

— *Вамонос*^[22] — казах. — Долу няма човек, за когото да си струва да останем.

[22] *Vamos* (от исп.). — Да тръгваме. — Бел.прев. ↑

Това обаче щеше да е прекалено лесно, нали?

След секунди Ари излезе от контрол. Докато се отдалечавах, чух, че започна да крещи команди. Погледнах през рамо — група тромави смръщени Заличители тежко се вдигнаха във въздуха. Само че... Хм... Всъщност не бяха толкова тромави.

— Опа... Това е новата партия, банда — извиках. — Тези се справят с летенето. По-живо!

— Към дърветата! — извика Зъба, а аз кимнах.

— Среща на пещерата — добавих. — След като се убедите, че никой не ви преследва!

Шестимата се спуснахме между дърветата и с лекота се понесохме между клоните и стволите. Бяхме упражнявали тези маневри стотици пъти. Усещането беше върховно — като видеоигра, само че наистина. След по-малко от минута зад нас се разнесоха трясъци и викове. Няколко от Заличителите не бяха преценили размаха си и едва не бяха загубили крилете си между гъстите стволове.

Беше доста забавно.

— Никой да не докосва Макс! Тя е за мен! — чух вика на Ари.

Сериозно ли? — помислих си.

Разделихме се и всеки поведе своята група Заличители в шеметна маневрена гонитба. Иги и Гази отново летяха заедно. Иги следваше движенията на Гази на хилядни от секундата. Ейнджъл се носеше като бяла мълния на зелено-кафявия фон на гората. Зъба държеше Тото. Надявах се да не го затруднява особено.

— Време е да приключим с това — изръмжа Ари учудващо близо.

Обърнах се за части от секундата и установих, че е едва на девет метра зад мен. Добре, време беше да вдигна оборотите. Поех дълбоко въздух и се стрелнах напред, включвайки новооткритата си бързина в действие.

И за малко не се *очистих*, тъй като дърветата изскачаха на пътя ми далеч по-бързо от обичайното. *Стегни се, Максимум* — казах си

мрачно. — *По-бързи реакции. Ще се справиш.*

Напълно съсредоточена се понесох като куршум: пред-зад-над-под дървета-клони-храсталаци. Звуците наоколо избледнях и се съсредоточих върху пътя пред себе си. С ловки странични маневри минавах през удивително тесни процепи. Няколко пъти пернах върха на крилето си и дори загубих няколко пера, от което изсъсках задъхано.

Нямаше начин Ари да успее да ме проследи при тази скорост предвид колко лошо летеше с присадените си криле. Намалих скоростта си и сякаш времето забави ход с мен. До ушите ми отново долетяха звуци — бях далеч от останалите. Твърде далеч. Обърнах се и поех обратно.

Озовах се зад Ари — безшумно долетях до клона, на който беше кацнал.

— Не! Казах ти, тя е за мен! — реवेशе той в микрофона си. — Този път никой няма да ме спре! Вие се погрижете за останалите. Аз ще намеря Макс.

Изключи радиостанцията си и извади малък военен бинокъл. Вдигна го пред очите си, а аз едва се сдържах да не избухна в смях. Накрая се завъртя така, че изникнах пред очите му — запълвах цялото му зрително поле.

— А! — викна той с изненада и изпусна бинокъла.

Най-сетне се изсмях.

— И какво си ми намислил, помиярче?

Очаквах да изръмжи и да се метне към мен както обикновено. Вместо това обаче той приседна на клона и ме изгледа почти спокойно и дори с някакъв оттенък на мисъл в очите.

— Какво съм намислил... — започна. — Не искам да те убивам — но ще го направя, ако се наложи. Ако не ми окажеш съдействие.

— Съдействие? Говориш с мен.

Ари се пресегна и извади голям и зловещ на вид нож от раницата си.

— Ще те помоля учтиво само веднъж. Какво ще стане след това зависи единствено от теб.

Какво беше намислил?

— Ами, добре. Да чуем.

— Идваш с мен. Двамата изчезваме. И никога вече не ни се налага да се разправяме с Джеб, с Белите престилки и с всички

останали.

— Изчезваме къде?

Да, знам, не беше най-удачният момент да любопитствам, но не можах да се сдържа.

— Знам едно място.

— И ще ме затвориш там? С теб за пазач? Трябва да призная, че това не се нарежда в десетте ми най-добри предложения.

— Не за пазач. За приятел.

— Ти и аз?!

Определено бях стъписана, но внезапно си спомних какво беше доловила Ейнджъл: че Ари всъщност ме обича. По някакъв ненавистен и извратен начин, разбира се.

— Да. Това е единственият ти шанс.

— Аха.

Колкото и да се напъвах, не можех да проумея накъде водеха мислите му. Освен към... уф.

— Ари, не мога да изоставя ятото — казах искрено. — Нито заради теб, нито заради Джеб, нито заради някой друг.

— Съжалявам да го чуя — каза той безизразно и се хвърли към мен с ножа в ръка.

Оставих се да падна от клона, преметнах се във въздуха, разперих криле и се издигнах странично. Полетях отново между дърветата, без да поглеждам назад. Летях бързо към мястото, където се бях разделила с останалите. Изпитвах съжаление към Ари. Или поне имаше шанс да изпитам съжаление, ако се откажеше да ме убива.

— Макс!

Беше Зъба. Мигновено завих нагоре, изстрелях се между клоните на дърветата и изскочих в открито небе. Беше над мен, вкопчен в схватка с трима Заличители наведнъж. Спуснах се към тях и фраснах единия между врата и рамото. Той извика, а аз го хванах за крилете и мощно ги дръпнах едно към друго зад гърба му. Той изквича от болка и полетя надолу като камък. Бяхме научили този номер още при първите си опити да летим. Бях забранила на останалите да го правят помежду си.

Онзи се вряза с трясък в дърветата и изчезна.

— Къде са другите? — извиках на Зъба по-отблизо.

— Избягаха. Взеха и Тото — отговори той. — Оставаме само ние.

Издигна се нагоре и надясно, след което се стовари странично върху крилото на единия Заличител. Крилете им бяха по-тежки от нашите, но не пасваха толкова добре на телата им. Този Заличител също загуби контрол и полетя тромаво надолу. Опита се да овладее падането, но тъкмо когато разпери криле, се удари в дърветата. Чувахме кръсъците му чак до земята.

— Май доста се потроши — рече Зъба.

— Да тръгваме... — подех аз, но Ари внезапно изскочи от дърветата, заби се в Зъба с пълна скорост, завъртя се във въздуха с изненадваща ловкост и застина срещу нас.

— Това приключва тук! — изръмжа.

— Съгласен — отговори Зъба с глух заплашителен глас и се спусна към Ари.

При спомена за изхода на битката им на плажа понечих да се мушна между тях, но Зъба се стрелна като ястреб и изрита Ари в гърдите толкова мощно, че онзи се закашля. Още преди да кажа „Браво!“, той го заобиколи, замахна странично и го халоса по врата с ръка. За миг Ари забрави да маха с криле и пропадна с около три метра, след което на лицето му се изписа гняв и той отново се издигна.

Имаше размах от около пет метра и половина — беше напълно пораснал Заличител. Вероятно полетът му костваше доста усилия.

Зъба полетя в тесен кръг в някакво хищническо подобие на балет и атакува странично, преди Ари да успее да реагира. Юмрукът му се стовари отстрани на мутрата на Заличителя и от носа му рукна кръв. Очевидно Зъба също помнеше случката на плажа.

Онзи се спусна към него с рев, размахал нокти във въздуха, оголил зъби и с огън в очите. На негова страна бяха издръжливостта, омразата и заличителската му сила. Зъба обаче беше бърз и пъргав, ядосан и жаден за мъст.

Силите бяха изравнени.

Искаше ми се да се включа, за да помогна, но усещах, че това е между тях двамата и е по-добре да не се меса, освен ако Зъба не загазеше сериозно. Затова увиснах във въздуха до тях и огледах хоризонта с надеждата другите да са се добрали до пещерата в безопасност. За мое учудване останалите Заличителски бяха изчезнали, а и не се появяваха хеликоптери. Боят беше само между тези двамата, мутант срещу мутант.

И Зъба като че водеше. Така де — аплодисменти за яда и жаждата за мъст. Ари най-вероятно беше по-силен от него, но Зъба беше страшно бърз и много, много ядосан.

Юмрукът му с пукот се вряза странично в главата на Ари и аз потръпнах. Главата му отскочи от удара, Зъба се спусна напред и заби страничен ритник точно в ребрата му. Ари сгърчи лице. Надявах се всичко да приключи скоро, преди късметът да се обърне.

Зъба нанесе поредния мощен ляв удар. Ари тъкмо извиваше глава и юмрукът го пресрещна право в муцуната. От устата му потече кръв.

— Няма ли... — започна Зъба и замахна отдясно. — ... най-сетне...

Ари се опита да се отдръпне, но не владееше добре полета си и загуби един-два метра височина. Зъба го последва плътно, блъсна го в ребрата с ъперкът^[23] и му изкара въздуха със свистене.

— ... да престанеш...

Отдръпна се, замахна мощно с крила и полетя като мълния с краката напред. Стъпалата му потънаха дълбоко в корема на Ари, който изхриптя, останал без дъх.

— ... да ни тормозиш! — довърши Зъба и го удари с търкът в брадичката.

Ари буквално направи задно салто във въздуха и полетя надолу. Мярнах охлузеното му гневно лице, докато се носеше към дърветата на двайсетина метра под нас. Опита се да овладее крилете си, но беше твърде късно. Вряза се в листата и звукът от чупещите се клони долетя чак до нас.

По Зъба нямаше и драскотина. Задъхан и потен, той следеше падането на Ари с хладнокръвно удовлетворение.

— Хм... Така като гледам, явно имате неуредени сметки — казах.

Зъба ме изгледа безизразно.

— Да намерим останалите.

[23] Търкът — в бокса удар, нанесен с юмрук и използван при близък бой. — Бел.ред. ↑

Двамата се оглеждахме по целия път обратно до пещерата. Нямахме как да сме сигурни, че някой няма да ни проследи с телескоп или по друг начин. Минахме по заплетен и доста прикрит маршрут, а накрая профучахме като куршуми през лианите на входа.

— Макс! — викна Ръч и скочи в обятията ми.

Останалите се присъединиха в една голяма обща прегръдка. Тото подскачаше наоколо и джафкаше превъзбудено.

— Измъкнахме ли се? — попита Гази.

— Засега — отговорих. — Зъба направо смачка Ари.

— Браво! — обади се Иги и вдигна юмрук.

Зъба го тупна лекичко със своя и се опита да прикрие израза на задоволство.

— Този не е с всичкия си — пророни Ръч многозначително.

Засмях се.

— Чуйте, банда — започнах. — Нов план. Отказваме се от издирването на родителите ни. И без това ударихме на камък. Освен това не мисля, че мога да се разделя с някой от вас точно сега. Предлагам да се заемем със спасяването на света.

— Да, да се махаме оттук — каза Тото и се ококори насреща ми.

— Къде ще идем? — попита Ръч.

— Помислих по въпроса — отговорих.

— Във Флорида — каза Ейнджъл.

— Моля? Защо? — попитах.

— Усетът ми говори, че трябва да идем във Флорида — повдигна рамене тя. — Освен това... там е „Дисни Уърлд“.

— О, да! „Дисни Уърлд“! — въодушеви се Гази.

— Басейни, слънце... Напълно съм съгласен — потвърди Тото.

Погледнах Зъба, а той повдигна рамене. Честно казано, всъщност нямах план.

Остави се на течението, Макс. Понеси се по него.

След като с тази мъдра сентенция Гласът ми разкри, че се е преквалифицирал в туристическа агенция, казах:

— Е, добре тогава. Отиваме във Флорида. Слагайте раниците.

ЧАСТ ПЕТА
ЗАЕМАМЕ СЕ СЪС СПАСЯВАНЕТО НА
СВЕТА

— Ясно. Имал си план.

Джеб си сипа чаша кафе.

— Да — отвърна Ари навъсено.

Не можеше да разбере дали Джеб му е ядосан, или не. Понякога изглеждаше спокоен, а се оказваше, че е бесен. Беше отвратително.

— Щеше да отвлечеш Макс за себе си.

— Да.

Джеб отпи от кафето.

— И защо ти е да правиш подобно нещо?

Ари повдигна рамене.

— Просто искам да е само за мен. Писна ми да гоня останалите.

Те не ме интересуват.

— Но Макс те интересува. На колко години си?

— На седем.

Ненавиждаше и това. Джеб така и *не запомни* рождения му ден.

— Но съм голям. По-едър съм от теб.

— Да. — От устата на Джеб това звучеше маловажно. — Ари, гордея се с теб.

— М-моля?

Джеб се обърна и му се усмихна.

— Гордея се с теб, сине. Впечатлен съм, че си направил свой собствен план и че си избрал Макс.

Ари се почувства, сякаш слънцето го беше огряло с целия си блясък. Но... дали не беше някаква клопка? Той изгледа Джеб недоверчиво.

— Така ли?

— Да. Само на седем си, но мислиш като възрастен. Това е невероятно интригуващо. Знаеш ли, искам да видя докъде ще ни отведе това. Ще открием къде е отишло ятото, след което можеш отново да приложиш плана си.

— Моя план?

— Да, твоя план да отвлечеш Макс. Дори ще ти помогна. Ще ликвидираме останалите от ятото, но ти трябва да заловиш Макс. Къде мислеше да я отведеш?

— На едно място.

— Ще обмислим подробностите по-късно. Междувременно си почини, хапни нещо. Вече поръчах да проследят ятото.

Ари се изправи бавно и излезе. Ако беше вярно... В гърдите му се надигна почти болезнен прилив на радост. Татко щеше да помогне. Татко каза, че се гордее с него. Щеше да получи Макс само за себе си. Беше като Коледа, рождения му ден и Хелюин наведнъж.

Случвало ли ви се е... не, надали. Ако никога не сте летели с мишелови, вероятно няма да можете да разберете какво е. Може би ако поплувате с акули, но не в аквариум, а в океана. Това малко ще ви доближи до нашето усещане.

Погледнах Ръч. На лицето ѝ беше изписано блаженство, а къдравата ѝ коса се развяваше зад нея.

Току-що бяхме прекосили границата между Вирджиния и Северна Каролина. Под нас се издигаха Апалачите, по-ниски и по-обли от Скалистите планини. Бяха по-стара верига и ходът на времето ги беше омекотил. Виждате ли? Все пак бях запомнила нещо от часовете по география.

Намирахме се много високо, където въздухът беше доста разреден. Яркото слънце нагриваше гърбовете и крилете ни, а около нас се ширеха единствено небесните простори. И най-хубавото — бяхме забелязали ято ширококрили мишелови и се бяхме присъединили към тях.

Те отначало се отдалечиха, удивени от огромните грозни хищници, пръкнали се до тях, но след това отново се приближиха предпазливо. Сега се носехме между тях в рехава формация — ние шестимата и около дузина мишелова. Бях изсъскала на Тото да мълчи и да не издава нито звук. Сгущен в прегръдките на Иги, той мърдаше с черните си лапички и носът му трепкаше, докато си въобразяваше, че ги преследва.

— Каква прелест! — каза Газопровода и кривна крило леко надолу, за да опише широка окръжност около нас.

Усмихнах му се. Само преди два часа се бяхме изнесли панически от двора на Ан, докато от микробусите под нас се сипеха Заличители, стиснали пушки в ръце, а вече бяхме в безопасност, вдишвахме разредения чист въздух, заобиколени от създания, които ни служеха за пример с хищната си горда осанка, изключителната лекота и ловкост на полета и естествения начин, по който бяха допуснали до себе си същества, напълно различни от тях.

За огромна разлика от Заличителите например, които ни показваха какви да не бъдем — тромави идиоти, изпълнени със злост. Аз лично преливах от благодарност.

— Не може ли просто да останем да живеем с тях? — попита Ръч с копнеж.

— Да — вметна Гази. — И без това обожаваш да ядеш сурови катерици, змии и тем подобни.

— Уф! Бях забравила за това — тръсна глава Ръч.

— Така или иначе, не може да останем с тях — казах аз в ролята си на вездесъщ попарител на ентузиазъм. — Не сме достатъчно далеч.

— Искам да идем във Флорида. *Ти обеща* — рече Тото.

Мишеловите бяха посвикнали с говора ни, но гласът на Тото ги накара да осъзнаят, че е живо същество. Няколко от тях се отдалечиха на мига, като промениха позицията си срещу течението само с едно небрежно кривване на няколко перца надолу. Направиха го с такава лекота, че на мига реших и аз да опитам.

Напуснахме територията на мишеловите и те ни изпратиха с дрезгави кръсъци. Отделихме се един по един и закръжахме нагоре в широка равномерна спирала, докато не се събрахме отново по-високо.

— Като синхронно плуване е — отбеляза Гази доволно.

— Не, като изстребителите сме — възпротиви се Иги. — Като „Буревестниците“^[24] от въздушния флот. Трябва само да измислим как да оставяме широки следи от цветен дим след себе си.

— Жестоко! — въодушеви се Гази на мига. — Ако смесим сярата със...

— И как точно ще спомогнете на тактиката ни да останем незабелязани с това? — попитах и ги приземих.

— Тъ-ъ... вярно — каза Иги.

— Някой ден може да опитаме — добавих, за да смекча разочарованието им. — Междувременно да се подредим във вертикална редица.

Завих нагоре и заех позиция. Зъба застана точно под мен, като внимаваше да не го закача с крака — беше параноик в това отношение. Под него застана Иги, после Гази, Ръч и най-отдолу — Ейнджъл, бяла като облаците, над които летяхме. Редица от шест деца птици, полетели в идеален синхрон, слели сенки в едно върху облаците. Просто върховно.

Е, подобно удоволствие не можеше да продължи дълго, нали? Нима някой би ме оставил да се потопя в блаженството за повече от две секунди?

Разбира се, че не.

Ето какво стана — Гази внезапно се вряза в Иги отдолу, за да го накара да загуби равновесие — бяхме правили това хиляди пъти и не би било проблем, дори можеше да стане смешно, стига Иги да не държеше в ръце... говорещо куче мутант. Например.

А той го правеше. И когато Гази го блъсна, ударът изби Тото от прегръдката му. С изплашено „квик!“ кучето полетя надолу като парче въглен и след миг се скри в облаците.

[24] „Буревестниците“ (на англ. The Thunderbirds) — демонстрационната ескадрила на ВВС на САЩ. — Бел.прев. ↑

Ейнджъл се пресегна да улови Тото, когато прелетя покрай нея, но пръстите ѝ едва докоснаха козината му.

— Тото! — изпищя тя, а той продължи да се смаява с лай и вой, докато гласът му не заглъхна.

— По дяволите — измърморих аз и се спуснах покрай Зъба. — Ако не се върна до две минути, *не* разрешавай отново на Ейнджъл да си вземе любимец.

След това свих криле до тялото си и се стрелнах надолу.

— Макс! Спаси Тото! — извика Ейнджъл след мен с паника в гласа.

— Няма. Падам си през облаците ей така, за *забавление* — казах аз.

Знам, че хората често си мечтаят да летят през облаци или да стъпват и ходят по тях, но работата е там, че облаците всъщност са мокри. Мокри, а доста често — и студени. И не се вижда нищо. Тоест не е чак толкова забавно, колкото звучи.

Оставих се да летя надолу и проследих воя на Тото. Изведнъж облаците свършиха и видях под себе си зелено-кафявите тонове на земята. Както и едно бяло петн...

— А-а-а-а! — извиках, тъй като от облака се изсипах право върху един безмоторен самолет.

Стъпалата ми докоснаха корпуса му, преди да свия колене и рязко да извия криле. Одрасках леко дясното крило на самолета, дръпнах се и с няколко силни маха се издигнах на няколко метра встрани от него.

Безмоторните самолети не издават никакъв шум — това беше урокът за деня. Отблизо се чуваше как вятърът свири покрай гладкото му аеродинамично тяло, но преди това не бях доловила и звук, който да ме предупреди. Едва ми се размина. Ако бях попаднала на пътя му...

Вече не чувах Тото. Мамка му! Огледах въздуха под себе си, отново прибрах криле и се насочих надолу. Вече не просто падах —

носех се като ракета. Включих новата си свръхестествена скорост и се понесох с рев към земята. Внезапно силуетът на Тото се появи и взе да се уголемява доста бързо.

Той продължаваше да вие жално. Нямах време да намаля, затова просто се стрелнах към него, взех го в ръце и сложих край на почти отвесния летеж към земята на около шейсет метра от планинския склон. Обърнах лице към слънцето и се понесох нагоре. Крилете ми бяха като стоманени ядрени двигатели. Уверих се, че напред няма препятствия и едва тогава сведох поглед към Тото.

Който плачеше. Едрите капки оставяха мокри следи в козината му.

— Ти ме спаси — изскимтя той. — Аз не мога да летя. Падах. Но ти ме улови.

— Да. Не бих позволила да пострадаш — уверих го и го почесах зад ушите.

Все още разплакан, той ме близна по бузата от благодарност. Стиснах зъби.

Останалите от ятото се виеха над главата ми — Зъба беше наредил на Ейнджъл да стои до него. Тя се оглеждаше под себе си разтревожено и щом ме видя, се спусна да ме посрещне.

— Хванала си го! — извика радостно. — Спасен е!

Тото се размърда развълнувано в ръцете ми и го прехвърлих в прегръдките на Ейнджъл. Той тежеше почти наполовина колкото нея, така че тя не можеше да го носи дълго, но в момента имаха нужда да си поплачат, вкопчени един в друг. Добре. По-добре да поближе *нея*. Избърсах буза в рамото на суичъра си.

Осъзнах, че Ейнджъл наистина беше избухнала в сълзи. Това се случваше рядко — никой от нас не обичаше да плаче, а Ейнджъл беше необичайно сдържана за шестгодишно момиче. Плачът ѝ, породен от опасността да изгуби Тото, ме накара да осъзная колко здраво се беше привързала към него. А това не беше добре. Не че не харесвах Тото, но все още не знаехме кой знае колко за него. Не бях сто процента сигурна, че можем да му се доверим.

Или пък на мен, като се замисля. Аз носех чип.

— О, Тото — проплака Ейнджъл и обсипа главата му със сълзи. — Толкова се уплаших!

— *Tu* си се уплашила? — отговори Тото и се сви плътно в ръцете й. — Аз реших, че след миг ще съм палачинка!

— Най-добре аз да го взема — каза Зъба и протегна ръце.

Тото пропълзя предпазливо в тях и се притисна плътно в свивката на лакътя му.

— Искам криле — рече той и подсмръкна. — Искам *свои собствени* криле. За да избегнем подобни инциденти.

Как ли не. Само това ми липсваше — говорещо и *ляящо* куче мутант.

Най-сетне. О, най-сетне! Ари влезе през входа на супермаркета. Чувстваше се огромен и силен. Татко щеше да му позволи да задържи Макс. Щеше да бъде само негова. Татко можеше да вземе останалите. Ари щеше да получи възможност да направи Макс като него самия. Спомни си схватката им в канализацията на Ню Йорк. Беше ужасно. Поведението ѝ предполагаше, че го мрази. Сега обаче щяха да станат приятели. Скоро. Съвсем скоро.

В супермаркета беше доста оживено — Атланта беше голям град. Ари и няколко Заличители се бяха настанили в един евтин хотел на магистралата в очакване да се смрачи. Междувременно беше решил, че има повод да празнува.

Огледа магазина — беше огромен. И твърде светъл и шумен. Беше топло и претъпкано с хора — навсякъде. Де да можеше да пусне една бомба и да изпепели цялото това стълпотворение. *Можеше* да го направи, но вероятно щеше да загази. За пореден път. И щеше да последва конско — как „не трябва да привличаме внимание“. За пореден път. Какво си въобразяваха. Та той имаше *криле!* И можеше да се превръща във *вълк!* Как така да *не се набива на очи?*

Така или иначе, наоколо имаше доста яки неща. Точно каквото заслужаваше Ари. Ха, отдел за облекла. До-са-да.

Домакинство. До-са-да.

Отделът за автомобили прозвуча интересно, но всъщност беше пълна до-са-да, тъй като имаше единствено масла и течност за чистачки.

О, каква *гадост* — отделът за бельо. А онази жена ей там държеше в ръце *сутиен!* И го размахваше! Боже — тази с всичкия си ли беше? Ари се завъртя и закричи бързо.

И най-сетне, в дъното на магазина — електроника. Пулсът му се ускори и очите му трескаво обиколиха рафтовете с телевизори, настроени на един и същи канал. Бяха към трийсет. Страхотно! Можеше да остане тук цял ден, без да отлепя поглед от тях. И това не беше всичко. Имаше усилватели, телефони, слушалки, mp3-плейъри.

Би било страхотно да можеш да слушаш яка музика, когато си поискаш.

И в този миг го съзря. Обширният кът на електронните игри. Бяха осем в различни цветове, вързани за рафта. До тях имаше телевизор, на който се въртяха записи на отделните герои, които се забавляваха. Синият караше сърф, червеният се опитваше да изскочи от телевизора, сребристият имаше татуировка. Това беше най-страхотното нещо, което Ари бе виждал. Прекара доста време, застинал пред игрите.

— Хм... господине?

Ари се обърна. Пред него стоеше продавач с червено елече.

— Мога ли да ви помогна? Страшни джаджи, нали? И много се търсят. Искате ли да разгледате някоя?

— Да.

Продавачът премигна, като чу дрезгавия, загрубял от преобразяванията глас на Ари, но се опомни и дори успя да се усмихне.

— Веднага.

Извади подрънкваща връзка ключове от джоба си.

— Е, кой цвят ви интересува, господине? Всеки си има предимства.

— Червеният. — Беше героят, който се беше опитал да изскочи от телевизора.

— И аз си падам по нея.

Продавачът освободи червената игра от въжето и я подаде на Ари.

— Както виждате, има най-различни подобрения, в това число и... хей, чакайте малко, господине!

Ари вече крачеше към изхода покрай рафтовете.

— Почакайте! Не можете да изнесете играта! Ако искате да я купите, ще поръчам от склада!

Гласът му звучеше като жужене на комар около главата на Ари. Той отвори екрана и натисна копчето за включване. Екранът примигна и се обля в ярки и пъстри цветове. Ари се усмихна.

Продавачът го настигна и го хвана за лакътя. Ари се отърси от него без проблем. Прегледа менюто и си избра игра. Друг мъж, поедър, се изправи пред него и скръсти ръце на гърдите си.

— Никъде няма да ходит... — започна той, но Ари го удари с юмрук, без дори да поглежда. Мъжът издиша тежко и се преви на две.

Ари излезе необезпокояван през изхода. Разпищяха се аларми и прозвуча металически глас:

— Вие задействахте охранителната ни система...

Ари чу само това, защото вече беше излязъл на паркинга. Започна да натиска стрелките с палци. Прекрасен ден. В ума му се завъртя любима негова песен и той започна да нарежда полугласно: „a kid who refuses to respect adults“^[1].

Беше се сдобил със своя собствена компютърна игра. Кое то беше върхът. И си я беше взел сам. Нямаше нужда някой да му подарява каквото и да било.

Унесено долови някакво раздвижване зад себе си и се обърна. Пред него се изпречиха невъоръжен охранител, стиснал в ръка палка, и четирима продавачи, чиито лица бяха червени почти колкото елеците им. Ари въздъхна. Защо винаги усложняваха всичко? Е, той щеше да опрости нещата съвсем скоро.

Завъртя се и даде тласък на пълното преобразяване. Както обикновено, не беше много приятно — сякаш го разпъваха във всички посоки, докато ставите му започнаха да пращят. Челюстта му се удължи, очите пожълтяха, от венците му поникнаха дълги и остри кучешки зъби. Той вдигна косматите си ноктести лапи във въздуха. Червената игра изглеждаше нелепо в едната от тях.

— Гр-хр-р-а-а!

Беше се упражнявал пред огледалото — да реве, разперил нокти, оголил зъби в ядно изражение. Представляваше ужасяваща, гротескна картина, която постигна желания ефект — всички застинаха по местата си. И зяпнаха потресени.

Ари се ухили с пълното съзнание колко ужасяваща беше вълчата му усмивка. Изглеждаше като кошмар, като най-ужасния кошмар на хората.

— Гр-рхр-р-ра-а-а! — изрева отново и разпери ръце още по-високо.

Това свърши работа. Продавачите побягнаха, а охранителят сложи ръка на гърдите си и пребледня.

Ари се изсмя и побягна през паркинга. Щом се скри от погледите на хората, разпери тежките си тромави криле и излетя.

Беше се сдобил с прекрасна игра.

[1] „Дете, което отказва да слуша възрастните“ — стих от песента „Brain Damage“ на Еминем. — Бел.прев. ↑

За през нощта се установихме в щатския парк „Генерал Кофи“ недалеч от Дъглас, Джорджия. След няколко минути разузнаване двамата със Зъба намерихме вдлъбнатина в една варовикова скала.

— Не е чак пещера, но е прилично — каза Зъба.

Огледах я и кимнах.

— Вътре ще сме на завет. Мисля, че няма да вали — небето е ясно.

Понечих да доведа и останалите, но Зъба ме задържа.

— Добре ли си? — попита. — Какво стана при Ан?

И изведнъж спомените ме заляха като вълна — от целия ден. Училището, пълно с... врагове, учители, Пруит. Подозрението, че Сам е Заличител. Бягството от къщата на Ан и прозрението, че тя носи вина за голяма част от неприятностите ни.

Внезапно изгубих сили.

— Нищо по-различно от обикновеното.

Което беше тъжната истина.

— Какво има във Флорида? — попита той. — Защо Ейнджъл иска да идем там?

— Не знам. Може би просто заради „Дисни Уърлд“? — погледнах го. — Мислиш, че има и друго?

Той се намръщи и поклати глава. Забелязах, че косата му отново беше дълга — щурата му прическа от Ню Йорк беше прораснала. Сякаш се беше случило преди цяла вечност.

— Не знам какво да мисля — отговори той. — Омръзна ми все да трябва да мисля. Разбираш ли ме?

— Абсолютно — кимнах и разтрих слепоочията си. — Търсенето на родителите ни, ситуацията с Белите престилки, спасяването на света... Уморих се от всичко това.

Зъба отмести поглед.

— Готов съм да забравя всичко. Виж какво стана с Иги. Вече дори не искам да знам. Просто ми омръзна да бягам. И ми липсва, че не мога да пиша в стария си блог. Наистина.

— Да помислим има ли начин да го постигнем. От Флорида може да излезем в океана и да потърсим някой самотен остров. Може първо да проучим. — Замислих се. Идеята изобщо не звучеше зле. Щяхме да сме в безопасност. Да си починем. Да се излежаваме на плажа и да хапваме кокосови орехи. Ейнджъл щеше да внушава на рибите да се принесат в жертва за вечерята ни. Щеше да бъде райско.

Това, че изобщо отделях време да обмисля подобна идея, показваше, че съм изпаднала в наистина дълбоко отчаяние. И че съм загубила връзка с действителността.

— Хайде още веднъж — примоли се Иги.

— Не — отсече Газопровода.

— Още веднъж.

— Не. Не е интересно. Ти винаги печелиш, ей така.

Със Зъба се спогледахме и завъртяхме очи. Двамата се разправяха цяла сутрин.

— Явно Иги се е възстановил — пророних от ъгълчето на устата си.

Зъба кимна. В последните дни Иги се беше сблъскал с най-голямото разочарование от всички ни. Бяхме успели да открием родителите му — истинските му родители. И те го бяха предали, бяха го използвали. Всичките му надежди и мечти един ден да намери родителите си и те да приемат това, че не виждаше и че беше рекомбинантна форма на живот, се бяха сбъднали. Само за да се разпаднат.

Това беше доста по-ужасно от положението на останалите, които дори не се бяхме доближили до своите семейства.

Откакто се върна при нас, Иги мълчеше стоически, но щом вече се беше окопитил достатъчно, че да прави живота на Гази кошмар, явно скоро щеше да се оправи съвсем. Наместих Тото в ръцете си и разкърших рамене.

— Колко ни остава до Флорида? — попита Ръч. — Наистина ли ще идем до „Дисни Уърлд“? Дали ще срещнем някой известен човек там? Искам да идем на „Швейцарското родословно дърво“. И да взема автографи от Красавицата и Звяра. Искам да разгледаме „Дървото на живота“...

Вдигнах ръка.

— Слушай, спри за малко. Надявам се да успеем да идем до „Дисни Уърлд“, но първо трябва да стигнем до там и да огледаме околността. Току-що прекосихме границата между Джорджия и Флорида, тоест...

— Океанът! — възкликна Гази и посочи.

Далеч на изток грееше тъмната сиво-синя маса на безкрайната водна шир.

— Може ли да идем на плаж? Моля! Само за минута?

Замислих се. На плажа ни се бяха случвали доста хубави, но и доста лоши неща.

— Зимата приближава — опитах.

— Но водата не е студена — обади се Иги.

Погледнах Зъба. Той повдигна рамене отзивчиво. „Ти решаваш.“

Макс, трябва да се съсредоточиш.

Гласът. *Аз съм... донякъде съсредоточена* — помислих оправдателно. Май го чух как въздъхна.

Ако сте тръгнали за Флорида, стигнете до там — каза Гласът. — *Избери си цел и я преследвай докрай. Когато си тръгнала да спасяваш света, нямаш право на рекламни паузи.*

От това чашата преля.

— Хей, банда, готови ли сте за плаж? — викнах на останалите.

— Да! — рече Гази и размаха юмрук във въздуха.

— Да! Да! — изцърка Ейнджъл щастливо.

— Нямам нищо против — чу се Тото от ръцете на Зъба.

Ръч и Иги нададоха радостни възгласи.

— Значи — насам — казах аз и с изящна дъга се понесох на изток.

Макс, държиш се като дете — каза Гласът. — *Съдбата ти е отредила нещо повече от самоцелни бунтове. Имаш среща с нея. Не закъснявай.*

Отметнах косата от очите си.

Това цитат от филм ли е? Или наистина имам среща? Не си спомням съдбата да ме е канила. Дори не съм ѝ давала телефонния си номер.

Гласът не проявяваше чувства, така че може би си въобразявах, че долавам едва сдържано нетърпение.

Макс, рано или късно трябва да приемеш нещата сериозно. Ако ставаше въпрос само за твоя живот, никой не би се интересувал дали ти пука. Но тук става дума за спасяването на живота на всички.

По някаква причина това ме жегна здравата. Стиснах челюсти.

Млъквай! Писна ми от теб! Писна ми от така наречената ми „съдба“! Държасе като дете, защото съм дете! Остави ме на мира,

по дяволите!

Усетих, че очите ми, раздразнени от постоянния вятър, плувнаха в сълзи. Не можех повече. Спокойните дни бяха рядкост, а Гласът беше съсипал и този, като отново беше стоварил бремето за целия свят на раменете ми.

— Ей!

Обърнах се. Зъба ме изучаваше с поглед.

— Добре ли си? Главата ли те боли?

Кимнах и избърсах очи. Имах чувството, че ще избухна.

— Да — отговорих. — Яко, проклето, непоносимо *главоболие!* — към края вече крещях.

Пет глави се обърнаха към мен. Трябваше да се махна оттук. Благодарение на свръхзвуковото си умение, можех да го направя за части от секундата.

— Ще се видим на плажа — прошепнах на Зъба, свих рамене и набрах скорост.

След секунди вече бях далеч от ятото, а очите ми се насълзиха още повече от вятъра. Звучеше смешно, но при тази скорост ми се доця да изпъна ръце напред като Супермен, сякаш така можех да накарам въздуха да се отстрани от пътя ми.

И какво толкова? Никой не ме гледаше. Протегнах ръце напред. Почувствах се като стрела, като острие, което пореше небосклона.

Стигнах до плажа за четири минути. Намалих скоростта, но недостатъчно. Препуснах твърде бързо по пясъка, спънах се и забих нос в земята. Изправих се бавно, изплюх пясъка от устата си и се изтупах. Цялата горях, затова свалих суичъра си.

Имах около двайсетина минути преди пристигането на останалите. Тръгнах по плажа с разперени криле, за да ги охладя. Изпитвах отчаяние, страх и гняв.

— Дори не знам как да спася света — казах на глас.

Осъзнах колко нелепо звучи това и се ядосах още повече.

Със самото си съществуване — отвърна Гласът. — С това, че си силна. С оцеляването си.

— *Млъкни!* — изкрещях и изритах една пръчка толкова силно, че тя изчезна от погледа ми.

Не можех да търпя повече. Наистина. Край. Изтичах до приборя и се загледах в пясъка. Не след дълго намерих каквото търсех — парче счупена мида с остри краища.

Беше време да извадя чипа. Гласът идваше от него — убедена бях. Без чипа Гласът в главата ми, от който иначе нямаше измъкване, щеше да изчезне. Стиснах плътно устни и започнах да режа решително предмишницата си на мястото, където бях видяла чипа на рентгеновата снимка преди цяла вечност в кабинета на доктор Мартинес.

Още при първия разрез ми потече кръв. Изпитах учудващо силна болка. Стиснах зъби и продължих. Кръвта ми потече по ръката. За да стигна до чипа, трябваше да мина през сухожилията, мускулите и

вените си. Доктор Мартинес ме беше предупредила, че ако се опитам да го махна, рискувам да обездвижа ръката си.

Жалко.

Чух забързано тичане зад себе си и Зъба изникна задъхан до мен.

— Какво, по дяволите, правиш? — изкрещя, сграбчи ме за китката и удари ръката ми, за да пусна мидата. — *Полудя ли?*

Изпепелих го с поглед, после се обърнах към останалите от ятото, които се приближаваха бавно. Представих си гледката през техните очи: клечах на пясъка, обагрен в червено от кръвта ми. Бях повече от разстроена.

— Искам да махна чипа — казах безсилно и сведох поглед.

Чувствах се, сякаш бях на хиляда години. Само преди седмица бях просто едно момиче на четиринайсет, излязло на първата си среща, преживяло първата си целувка. Сега бях старото си аз. Сега отново бях себе си — сбърканата мутантка, която се опитваше да избяга от съдбата си, но се оплиташе все по-плътно в мрежите ѝ.

— Погледни къде режеш! — изсъска Зъба. — Ще си източиш кръвта, *идиотка* такава!

Пусна ръката ми и свали раницата си. След миг ръсеше антисептик по раната. Свих се от щипането.

Ръч клекна на пясъка до мен.

— Макс — започна с уголемени очи, — какво правиш?

Звучеше ужасена, шокирана.

— Исках да извадя чипа — прошепнах аз.

— Е, забрави! — тросна се Зъба ядосано и се зае да превързва ръката ми. — Чипът остава вътре. Няма да ти се размине толкова лесно! *Ти* умираш, когато умрем и *ние*!

Погледнах го. Лицето му беше преbledняло от гняв и беше стиснал зъби. Бях ги уплашила — и него, и останалите. От мен се очакваха решения, не проблеми. Не да правя положението *по-лошо*.

— Съжалявам — едва промълвих аз, след което — внимание! — избухнах в сълзи.

Случаите, в които останалите ме бяха виждали да плача, се брояха на пръстите на едната ми ръка. Бях се научила да преглъщам чувствата си, защото трябваше да бъда силна заради тях. Макс Непобедимата. Спасявам света — дете птица по дете птица. Мисля, че за шест години Ейнджъл не ме беше виждала да плача нито веднъж. Но за последните месеци? Пръстите ми можеше и да се окажат недостатъчно.

Не намерих сили дори да избягам и да се скрия. Просто клечах в пясъка, захлупила лице в шепите си. Раната адски ме болеше.

След което се озовах в нечий здрави прегръдки и една ръка нежно ме притисна към жилесто, здраво като камък рамо. Зъба. Прибрах крилете си, облегнах се на него и захлипах. Скоро и други колебливи ръце започнаха да ме потупват по гърба и да ме гаят по косата. Някой каза:

— Ш-ш, ш-ш.

Ръч.

— Всичко е наред, Макс — обади се Иги разстроено. — Всичко е наред.

Нищо в живота ни не беше наред освен това, че имахме останалите. Кимнах в рамото на Зъба.

Нямам представа колко време продължи тази трогателна сцена, но накрая хлиповете ми преминаха в насечено дишане и най-сетне се успокоих. Ризата на Зъба беше прогизнала.

Бях *толкова* засрамена. Аз бях техният водач, а се бях разциврила като някое бебе. Как можех да давам команди, ако бях толкова слаба? Подсмръкнах и се отпуснах назад. Вероятно изглеждах като блъсната от влак. Зъба ме пусна, без да каже нищо. Бавно завъртях очи и огледах ятото. Бях твърде засрамена, за да погледна и него.

— Съжалявам, банда.

Гласът ми беше прегракнал.

Тото се приближи и сложи глава на крака ми със съчувствие в очите.

Газопровода изглеждаше уплашен.

— Не беше *задължително* да идваме до плажа, Макс.

През полузадавен смях се пресегнах и разроших косата му.

— Не беше заради това, Гази. Просто ми се изсипаха някакви неща.

— Какви? — попита Иги.

Въздъгнах тежко и избърсах очи.

— Неща. Гласът в главата ми. Непрекъснатото бягство. Училището. Ан. Ари. Джеб. Непрекъснато ми повтарят, че трябва да спася света, но дори не знам как и от какво.

Ейнджъл ме потупа по коляното.

— Ами, от момента, след като всичко се взриви и повечето хора измрат. Ние сме по-силни, а и можем да летим, така че ще напуснем взривените части и ще си намерим някое хубаво местенце, което не е взривено или опесто... упосте...

— Опустошено? — предложи Иги и Ейнджъл кимна.

— Да, точно. И *тогава* ще продължим напред, въпреки че почти няма да има хора.

Ейнджъл сякаш беше пуснала бомба. Настана мълчание. Вторачих се в нея.

— Хм... Къде чу това, миличка?

Тя седна на пети и прокара пръсти по хладния пясък.

— В Училището. Нямах да ми го кажат, но го усетих в мислите им — рече небрежно и се зае да копае ров за пясъчен замък.

— Кой ще взриви света? — попита Газопровода възмутено.

Ейнджъл повдигна рамене.

— Много хора могат да го направят — имат големи бомби. Някоя държава може би. Хората в Училището обаче мислеха, че ще го стори една-единствена компания. Бизнес компания. Мислеха, че ще взриви по-голямата част от света. Може би дори по погрешка.

Хм, нещата приеха интересен обрат.

— И как се казваше компанията? — попитах.

Ейнджъл зарея поглед в далечината, повдигна вежди и рече:

— Не си спомням. Беше като името на някакъв елен. Газела например. Може ли да вляза и да поплувам?

— Да, разбира се — отговорих разсеяно.

Ейнджъл радостно извади банския си от раницата и се втурна към водата заедно с Тото. След секунди той дотича обратно, тръсна козина и заяви:

— Водата е ледена.

Вдигна нос, подуши въздуха и се запъти да изследва някакви скали.

След като му кимнах одобрително, Гази също се втурна към брега, хвърляйки дрехите си по пътя. Ръч и Иги седнаха на една скала. Поровиха в раниците си и извадиха по една вафла с ядки.

— Това се казва *изненада*, а? — обърнах се към Зъба, когато останахме сами.

Той поклати глава и прибра останалите превръзки в раницата.

— Да. Определено.

— Откога го знае? Защо досега не е ставало дума?

— Например защото е на шест години и се вълнува повече от плюшеното си мече и кучето си? Знам ли. Освен това не можем да бъдем сигурни, че е разбрала точно какво чува. Възможно е да е объркала нещо.

Замислих се.

— Дори и чутото да е отчасти грешно, не виждам с какво би могла да сбърка идеята за взривяване на целия свят. Да не забравяме, че сме създадени, за да оцеляваме при бедствия. Съвпада с всичко, което Джеб ми повтаря.

Зъба въздъхна.

— И сега какво?

— Не знам. Трябва да помисля.

Умълчахме се. Ръката ми пулсираше.

— А с теб какво стана? — попита Зъба накрая.

Нямаше как да се престоря, че не разбирам за какво говори.

— Просто... Много съм уморена. Гласът взе да ми досажда с приказки за съдбата ми, как трябвало да се заема сериозно със спасяването на света. Понякога ми идва в повече.

Никога не бих направила подобно признание пред останалите. Разбира се, бих им казала, че съм изтощена, но да им доверя, че не знам дали бих се справила? Никога.

— Карам на чист адреналин без ясен план. Ден след ден просто се опитвам да опазя ятото и да не позволя да се разделим. А върху мен непрекъснато се стоварва какво ли не — все откъслечни парчета от пъзел, които при това не пасват в обща картина. Дойде ми в повече.

— Парчета като Ари, Джеб, Ан и Гласа?

— Да. Всичко. Всичко, което ни се случи, откакто напуснахме дома си. Не стига, че не знам какво да правя, а на всичкото отгоре трябва да се преструвам, че знам, по дяволите.

— Просто да се махнем — предложи Зъба. — Да потърсим някой остров. Да излезем от играта.

— Звучи прекрасно — казах бавно, — но ще трябва да навием и останалите. Почти убедена съм, че по-малките все още се надяват да намерят родителите си. А аз искам да науча повече за тази компания, за която е чула Ейнджъл. Защо... ти не се заемеш с варианта с острова, а аз ще се съсредоточа върху останалото?

Досега не бях предлагала да си поделя водачеството с друг. Всъщност чувството не беше лошо.

— Ами, става — отговори Зъба.

Останахме загледани няколко минути в Ейнджъл и Гази, които си играеха на вълните до брега. Учудих се, че не им става студено, но явно се чувстваха добре. Иги и Ръч се разхождаха по плажа. Тя му подаваше различни по форма раковини, за да може да ги усети. Доця ми се времето да спре *тук*, точно *тук*, точно в този момент, завинаги.

Трябваше да му кажа още нещо.

— Съжалявам. За по-рано.

Зъба ме стрелна косо с тъмните си, както винаги загадъчни очи. И се обърна обратно към водата. Не очаквах нещо повече. Зъба никога не...

— Почти ми докара инфаркт — рече той тихо. — Когато те видях потънала в кръв...

Запрати един камък надолу по плажа.

— Съжалявам.

— Не го прави друг път.

Преглътнах.

— Няма.

И в този миг нещо се промени, но не бях сигурна какво точно.

— Ей! — викна Ейнджъл, застанала във вода до коленете. — Мога да си говоря с рибите!

Нямах предвид това.

— Можеш какво? — попитах, като се надигнах и се приближих до водата.

— Мога да говоря с рибите! — заяви Ейнджъл радостно. По източеното ѝ слабо тяло се стичаха струйки вода.

— Покани една за вечеря — присъедини се към нас Зъба.

Газопровода тръсна глава като мокро куче.

— Не е *вярно!* — каза.

— Само гледай! — каза Ейнджъл и се гмурна под повърхността.

Ръч и Иги също се бяха приближили.

— Какво, сега и с рибите ли може да говори? — попита Иги.

Внезапно, без предупреждение, близо двуметрова акула се показа над водата на около два метра от Гази и разтвори пасть. Останахме безмълвни — бяхме обучени да не викаме при опасност, но съм сигурна, че всички крещяхме наум. Скорих във водата, сграбчих Гази за ръката и го повлякох към брега. Беше скован от страх и сякаш тежеше двойно. Очаквах всеки момент да усетя болка и акулата да отхапе единия ми крак.

Ейнджъл се подаде над водата. Трескаво ѝ дадох знак да се спасява право нагоре, а тя се разсмя и викна:

— Той ми е приятел! Просто ви казва „Здрасти!“.

Акулата беше описала кръг и сега се носеше право към нея. Сърцето ми щеше да изскочи — ами ако се беше заблудила и всъщност не можеше да говори с рибите?

— Май е по-добре да им помагаш — каза Ейнджъл на акулата.

Напрегнах мускули, готова да се изстрелям над водата, за да я спася.

И в този миг акулата буквално се извърна настрани пред очите ни, подаде се малко над водата и помахала леко с перка.

— Мамк... — пое Гази, но го прекъснах навреме:

— Гази!

— Някой няма ли да ми каже какво става, по дяволите? — обади се Иги.

— Ейнджъл току-що накара една акула да ни помаха с перка —
обясни Ръч оглупяло.

— Какво? М-моля?

Внезапно в плитчината около Ейнджъл изникнаха още три акули.
Четири рибите се завъртяха заедно настрани и размахаха перки.

Ейнджъл се смееше.

— Не е ли страхотно?

Тото доприпка до мен.

— Върховно! Накарай ги да го направят пак!

Коленете ми омекнаха. Имах нужда да седна.

— Прекрасно, скъпа — казах, като се опитах да прозвуча
спокойно. — Сега би ли помолила акулите да си тръгват?

Ейнджъл повдигна рамене и отново проговори на акулите. Те се
обърнаха бавно и поеха навътре.

— Това беше наистина жестоко! — каза Тото.

Ейнджъл дотича на брега. Тото я близна по крака, но взе да
плюе:

— Уф! Солено!

— Значи Ейнджъл говори с рибите, така ли? — рече Иги
предпазливо. — И каква е ползата от това?

Трябваше да продължим — скоро щеше да мръкне и се нуждаехме от подслон. Притесненията на повечето деца на моята възраст са свързани със следващото контролно по математика или с това, че техните са им ограничили разговорите по телефона. А аз се тревожех за подслона, храната и водата ни. Дребните глезотии на всекидневието.

Вече бяхме над Северна Флорида. По брега проблясваха милион светлинки — къщи, магазини, коли, които се движеха в нишка като кръвни телца по нечия вена. Така де, в случай, че кръвните телца имаха мънички фарчета.

Под нас обаче се беше ширнало голямо неосветено пространство. По принцип тъмнина = липса на хора. Спогледах се със Зъба и той кимна. Започнахме да се спускаме.

След няколко минути разузнаване установихме, че това е горско стопанство „Окала“. Изглеждаше обещаващо. Сnižихме в сумрака и предпазливо се спуснахме през тесните пролуки в короните на дърветата. И се озовахме във вода.

— Ух!

Затънах над глезените в кална вода, заобиколена от коренища на кипариси и високи борове. Огледах се — на няколко метра имаше суха земя. Поех с джвакане към нея. Ръч и Иги се появиха над мен и побързах да им викна:

— Наляво!

— Тук ми харесва — огледах се в бързо сгъстяващия се мрак. — Лесно можем да избягаме право нагоре през дърветата, а и е почти невъзможно някой да ни открие по сушата.

— Моят дом е моето блато — рече Газопровода, а аз се усмигнах.

Час по-късно бяхме наклали малък огън и печяхме вечерята си на пръчки. Толкова бях привикнала към този начин на хранене, че дори и един ден да се превърнех в среднестатистическа домакиня, вероятно

щях да приготвям закуската за децата си, като набучех бисквитите им на пръчка и ги надвесех над огъня.

Зъба изхлузи димящото парче месо от пръчката и го пусна върху плика, който служеше за чиния на Ръч.

— Още едно парче енот? — попита.

Ръч застина точно преди да отхапе.

— Това *не* е енот! Нали ходи до магазина? Нали? Не може да е енот! — Тя заразглежда месото си подозрително, а Зъба повдигна рамене. Завъртях очи отегчено.

— А-а, може и да си права — рече той сериозно. — Май *това* е енотът, а на теб съм дал опосума.

Ръч се задави и се закашля.

— *Престани* — троснах му се аз и се пресегнах да я потупам по гърба.

Той ме изгледа невинно.

— Просто се шегува, Ръч — обади се Газопровода. — Доколкото си спомням, в „Оскар Майер“^[1] не продават месо от катерици.

Той вдигна празното си пликче. Ръч изхриптя и преглътна.

Тъкмо щях да се разсмея, когато косъмчетата по врата ми настръхнаха. Огледах се — всички бяхме тук, но имах чувството, че някой ни наблюдава. Зрението ми в тъмното беше невероятно добро, но огънят беше прекалено ярък и не виждах кой знае какво отвъд него.

Може би си въобразявах.

До мен Ейнджъл се размърда и прошепна:

— Има някого.

А може би не.

[1] „Оскар Майер“ — американска фирма, производител на месо.
— Бел.прев. ↑

Е, все пак беше минал цял ден без някой Заличител да се появи с гръм и трясък — буквално.

Щракнах леко с пръсти два пъти. Пет лица се обърнаха към мен с напрегнато изражение.

— Има някого — повтори Ейнджъл тихо.

Без да спира да върти пръчките над огъня, Зъба изправи гръб и се стегна. Бях сигурна, че обмисляше възможностите за бягство.

— Какво улавяш? — попитах Ейнджъл от ъгълчето на устата си.

Тя повдигна вежди и русите ѝ кичури проблеснаха на светлината на огъня.

— Не са Заличителы — наклони глава и се съсредоточи. — Деца? — каза озадачено.

Изправих се бавно на крака и огледах мрака около огъня. Пристъпих до ръба на кръга, който бяхме оформили, вторачих се в гората и... ги видях. Два малки слаби силуета се прокрадваха към огъня. Бяха твърде дребни за Заличителы. А и бяха хора, не животни.

— Кой е там? — рекох твърдо.

Изпъчих се и изправих рамене, за да изглеждам по-голяма. Зъба стана и дойде до мен.

Двата дребни силуета се забързаха и припълзяха по-близо.

— Кой сте вие? — попитах аз строго. — Приближете се, за да ви видя.

В малкото ни осветено кръгче допълзяха две мръсни изпосталели деца с ококорени очи. По принцип ние, децата птици, изглеждахме доста високи и слаби в сравнение с връстниците си, но поне костите ни не стърчат под кожата. За разлика от техните.

Двете деца ни огледаха предпазливо, но май не можеха да устоят на огъня и на миризмата на храна. Едното дори облиза устни. Бяха момче и момиче.

Хм. Не бяха най-страшната заплаха, с която се бях сблъсквала в живота си. Пресегнах се, сложих няколко наденички върху един хартиен плик и го оставих пред тях.

Уха! А аз си мислех, че Гази и Иги се хранят по отблъскващ начин! Наум си казах никога да не позволявам да изгладнеят толкова. Двете деца се нахвърлиха на наденичките и буквално ги натъпкаха цели в устите си. Напомняха хиените от някакъв филм по телевизията — направо разкъсваха плячката си.

Предложих им две филии хляб, после още две, после още две, както и още две наденички. Всичко изчезваше на мига. След това им подадох вафлите с ядки и те се ококориха, сякаш бях извадила... ами, вафли, когато умираха от глад. Накрая задъвкаха по-спокойно. И сякаш се наслаждаваха на всяка хапка. Зъба им подаде манерка с вода. Излочиха я до капка.

Допълзяха по-близо до огъня и седнаха пред него. Изглеждаха сънени и явно не ги беше страх. Сякаш след като утолиха глада си, нямаше значение дори и да възнамеряваме да ги убием.

— Ъ-ъ... Какво се е случило с вас? — попитах, за да науча поне нещо преди да откъртят.

— Бяхме отвлечени — каза момичето. Огънят се отразяваше в тъмните ѝ очи.

Да-а... Добре, това не го бях предвидила.

— Отвлечени?

Момчето кимна уморено.

— В Южно Джърси. От различни места. Не се познаваме.

— Но се озовахме на едно и също място — рече момичето и се прозя.

— Което беше къде? — попитах аз.

— Тук — отговори момчето. — Избягахме два пъти. Дори успяхме да стигнем до полицейския участък.

— И двата пъти обаче похитителите ни ни бяха изпреварили. Бяха подали съобщение за изчезнали деца. И така ни намериха съвсем лесно.

Момичето легна на земята с тежка въздишка и се сви на кокалесто кълбо. Явно днес нямаше да изкопчим нищо по-смислено от тях.

— И кой ви отвлече? — опита Зъба.

— Ами, приличаха на доктори — рече момчето сънено и също легна. — В бели престилки.

Затвори очи и след миг и двамата потънаха в сън.

За разлика от нас — ние се бяхме разсънили, сковани от ужас, и ги гледахме, сякаш бяха болни от чума.

Зъба пое първата стража, а аз се изтегнах край огъня и се опитах да се успокоя. За което имаше точно толкова шансове, колкото над Флорида да завали сняг. Ейнджъл се сгуши до мен, а Тото се сви до нея.

— Е, долавяш ли някакви мисли от тях? — прошепнах ѝ и я погалих по гърба.

— Странни образи — отвърна тя с шепот. — Мислите им не са като на обикновените деца от училище. Някакви откъслечни образи на възрастни, тъмнина и вода.

— Което звучи логично, ако Белите престилки са ги отвлекли за някакъв експеримент — рекох плахо.

Надигнах се на лакът и улових погледа на Зъба. С жестове му показах да държи под око загадъчните деца. Отвърна също с жестове: „Не думай, *вярно* ли?“. Показах му среден пръст, а той се ухили.

— Мислиш ли, че са мутанти? — попитах Ейнджъл и отново легнах. — Изглеждат като обикновени хора.

Тя повдигна рамене и се намръщи.

— Не са Заличители. Но не са и обикновени деца. Не знам, Макс.

— Добре. — Може би щяхме да научим повече на сутринта. — Опитай да поспиш. Тото вече хърка.

Тя се усмихна щастливо и го придърпа към себе си. Много обичаше кучето си.

На мен се падна третата стража — от четири до седем сутринта, или докато останалите се събудеха. Нощната стража не ми пречеше — така или иначе, всички опити за спокойно спане непрекъснато се проваляха и нямах шансове да привикна към редовен здрав сън. Събудих се в мига, в който Иги ме докосна леко по ръката. Ще попитате защо бяхме поверили сигурността си на *слепия* си приятел. Защото и хлебарка не можеше да припари по-близо от пет метра, без той да я чуе. Когато той беше на пост, можех да си почина, или поне да се отпусна, доколкото ми беше по силите. А то не беше кой знае колко.

В пет сложих още дърва в малкия ни огън. Тънката струйка дим явно пропъждаше комарите — очаквах във Флорида да ги има дори и през ноември. Излязох от кръга светлина и обиколих периметъра в тъмната гора. Всичко беше спокойно.

Зората ме свари облегната на един бор. Тук имаше много такива дървета, дори повече, отколкото в планините на Колорадо. Пазех и демонстрирах присъствие. Работата със стражата е там, че не е подходящ момент да размишляваш за проблемите си или да пишеш сантиментална поезия. Заемеш ли се с подобни занимания, преставаш да обръщаш внимание на околността. Затова трябва просто да седиш и да демонстрираш присъствие, наострил сетива за всичко около себе си. Същински дзен, сериозно.

Както и да е. Бях се облегнала, потънала в дзен, когато едното от странните деца се размърда и се надигна. Мигновено притворих клепачи, като оставих съвсем тясна пролука, и взех да дишам дълбоко и равномерно, сякаш спя. Хитрушата Макс. Такава съм си.

Момичето се поизправи и ни огледа поред — Газопровода се беше изпружил, праметнал ръка през раницата си, Зъба се беше свил настрана, Ръч и Ейнджъл се бяха сгушили около Тото във форма, подобна на сърце.

Без нито звук момичето разтърси момчето за рамото. То се събуди стреснато и на мига се стегна и застана нащрек, като дете, на което му се налагаше да се буди често заради лоши новини. Също се огледа. Имах толкова заспал вид, че почти бях заспала. Но ги видях да се изнизват между дърветата така тихо, че дори и Иги не се размърда.

Изчаках няколко секунди, за да се уверят, че никой не ги следи, след което станах също толкова безшумно и поех след тях.

Придвижвах се крадешком от дърво до дърво и, въпреки че се обърнаха няколко пъти, не ме забелязаха. На около триста метра от лагера приклекнаха. Момичето извади нещо от джоба на мръсните си прокъсани дънки. Напомняше химикалка — с тази разлика, че тя заговори в нея. Предавател.

Отне ми само секунда да ги настигна с няколко исполински мощни скока. Те се втрениха в мен с изненада и ужас. Приземих се и избих химикалката от ръката на момичето, хванах я за ризата и я изправих на крака.

— Пица ли поръчваш? — изръмжах.

Интересно е колко различни са хората. На нейно място, ако някой ми беше изръмжал: „Пица ли поръчваш?“, щях да се сопна, без да мисля: „Да. За теб с пеперони ли?“.

За разлика от нея. Тя ме изгледа ужасено, след което внезапно избухна в разтърсващи шумни хлипове и закри лице с ръце. Момчето падна на колене до нея и също се разрида, без дори да се опитва да го прикрие.

— Съжалявам! Съжалявам! — простена момичето.

Пуснах я обратно на земята, скръстих ръце на гърдите си и я изгледах строго.

— Съжаляваш за какво? Бъди по-ясна.

Момичето посочи предавателя, който примигваше на земята.

— Не исках! — изхлипа тя. — Те ни накараха! Те ни накараха!

Взех предавателя и го метнах в блатото. Той плъкна и потъна под водата.

— Кой ви накара? — настоях с пълното съзнание, че вече не разполагам с много време.

Известно време децата единствено хлипаха. Побутнах момичето с носа на маратонката си.

— Хайде, казвай! — казах.

Да, знам — Макс мъчителката. Не че не съжалявах децата. Беше ми жал за тях. Обаче нашият живот ми беше по-важен от техния. Знам, някой ще каже: „О, нима животът на всички ни не е еднакво важен, а?“. И вероятно ще бъде прав в измисления ви свят. Но в истинския свят ние с ятото бяхме плячка, а тези деца ни бяха издали. Това беше най-важното, а за ваше учудване в моя живот доста често най-важното е единственото, което има значение.

— Те — отговори момичето през сълзи.

Шумът беше събудил и останалите и те се бяха насочили към нас между дърветата.

Клекнах до нея и я стиснах за китката.

— Казвай кой беше!

Стиснах здраво китката ѝ и очите ѝ се разшириха.

— *Те* — повтори и се разхълца. — Онези... хората, които ни отвлякоха. Държат ни от месеци. Мен ме отвлякоха през август.

— Мен също — обади се момчето и вдигна глава.

Сълзите бяха набраздили мръсотията по бузите му и сега бяха на райета като зебра.

— Онези ни изпратиха да ви намерим. Не ни храниха два дни, за да са сигурни, че ще се постареем. Както и направихме. А вие ни нахранихте.

Той отново избухна в илач.

— Казаха, че ако не ви намерим, няма да ни приберат. Че ще се изгубим в блатата и нещо ще ни убие. — Момичето трепереше. Беше се успокоила, но от брадичката ѝ все още капеха сълзи. — Съжалявам. Нямах избор.

Лицето ѝ отново се изкриви.

Разбрах я. Опитвах се да оцелеят — като нас. Бяха избрали собствения си живот пред нашия, точно както бих постъпила и аз.

Обърнах се към Зъба.

— Събери нещата ни. Да изчезваме.

Ятото се зае да развали скромния ни лагер. Сложих пръсти под брадичката на момчето и я повдигнах, така че да ме погледне в очите.

— Разбирам — казах безизразно. — Предавателят ще ги доведе тук и ще ви намерят. Ние обаче ще сме си тръгнали и няма да можете да им кажете кой знае какво. Сега ще те попитам последен път: искам да чуя име, място, лого, каквото и да е. Отговорът ти ще определи дали ще ви намерят живи, или ще оставя само труповете ви. Ясно ли е?

Очите ѝ отново се уголемиха и след миг тя кимна леко. Хвърли един поглед на момчето и то ѝ кимна в отговор.

— „Айтекс“ — прошепна тя и се отпусна на влажната земя. — Някаква голяма компания на име „Айтекс“. Не знам нищо друго.

Изправих се бързо. Несъмнено вече бяха тръгнали към координатите на предавателя. Трябваше да се ометем на мига. Двете мръсни измършавели деца лежаха на земята като тела от Помпей. Бръкнах в джоба си и пузнах няколко вафли и бонбони на земята до тях. Те се обърнаха към мен, но аз вече препусках между дърветата. Събрах се с останалите и полетяхме във въздуха. В бягство.

Отново.

Час по-късно вече бяхме на близо сто и шейсет километра оттам. Нямах представа какво щеше да се случи с децата.

— Значи „Айтекс“ — казах на Зъба.

— Казах ти, че е нещо, звучащо като елен — обади се Ейнджъл.

— Всъщност е „козирог“^[1] — поправи я Ръч. — И той е по-скоро коза, отколкото елен.

— Няма значение — каза Ейнджъл.

— Нищо не ми говори — рече Зъба.

— Имат дълги рога и живеят основно в планините — обясни Ръч.

— Имах предвид „Айтекс“ — отвърна Зъба. — Казаха, че е голяма компания, но не съм чувал за нея. Не че това значи нещо.

— Да, в образованието ти определено има някой друг пропуск — вметнах аз.

С изключение на последните два месеца, никой от шестимата не беше ходил на обикновено училище. Никога. Слава Богу, че имаше телевизия.

— Не може ли да проверим някъде какво е това? — попита Иги. — В някоя библиотека например. Има ли градове наблизо?

Погледнах абсолютно равната земя отдолу. На около петнайсет минути от нас се виждаха постройките на малко градче.

— Да, добро предложение. Дванайсет пункта на запад, ято.

И така разбрахме, че „Айтекс“ притежаваха общо взето половината свят. Не беше просто компания. Беше огромен многонационален, многобраншов конгломерат, който имаше пръст в практически всички сфери на икономиката, включително в храните, медицината, недвижимите имоти, компютърните технологии, производството и дори издателската дейност — така че внимавайте какво четете.

С всяко ново късче информация, открита в Мрежата, си припомнях все по-ясно логото на „Айтекс“. След като го разгледах, осъзнах, че съм го виждала на милион неща около себе си — още от Училището, в което ни бяха създали. Имаше го на епруветки, шишенца за хапчета, лабораторна апаратура — на каквото се сетите.

Изключих компютъра и се изправих.

— Да се махаме оттук.

Бях видяла достатъчно.

[1] Игра на думи: на английски език името на компанията „Itex“ звучи подобно на думата за „козираг“ — *ibex*. — Бел.прев. ↑

— Не!

— Моля те, Макс — примоли се Ръч.

Носехме се на юг. В Мрежата бяхме намерили адреса на централата на „Айтекс“ — падаше се горе-долу по средата между Маями и националния парк „Евърглейдс“.

— Забрави! Прекалено рисковано е. Мястото е оградено отвсякъде. И вътре има поне един милион души. Ще се наложи да се бухнем право в тълпата.

— Зъб? — каза Ръч умолително.

Зъба сви рамене — доколкото му беше възможно в полет — и вдигна ръце пред себе си, сякаш казваше: „Говори с шефа, аз съм прост работник“.

Ама че мръсник.

— Мо-о-оля те, Макс! — включи се и Газопровода.

Вперих очи напред стоически, без да поглеждам към високата водна кула с миши уши. Разбира се, беше се наложило да минем *точно над* Орландо.

— Макс? — обади се Ръч.

Не отговорих. Знаех какво целеше.

— О, стига де! — обади се Тото от ръцете на Иги. — И няма да идем до „Меджик кингдъм“^[1]? Това е адски тъпо!

Хвърлих му изпепеляващ поглед. Не подейства.

— Само една-две атракции? — предложи Ейнджъл с копнеж. — Да речем „Сплеш Маунтин“?

— Ма-а-акс? — потрети Ръч.

Направих непростимата грешка да я погледна. Изстрел! Потръпнах и отместих очи, но беше късно. Тя успя. Беше ми направила мили бамби очички. Вече нямах избор. Стиснах зъби.

— Добре. Една-две атракции, малко захарен памук и продължаваме.

Всички нададоха радостни възгласи. В погледа на Зъба се четеше: „Ама че си мекушава!“.

— А кой разреши на някого да си вземе куче? — троснах се аз.
Той се изхили.
И така, насочихме се към земята на Мишката.

[1] „Меджик кингдъм“ (Magic Kingdom Park) — увеселителен парк на „Дисни“ в близост до град Орландо в щата Флорида. Следват множество имена на различните атракции в парка. — Бел.прев. ↑

— „Дисни Уърлд“? — Ари усети, че главата му всеки момент ще избухне. — „Дисни Уърлд“? — Дрезгавият му глас прерасна в хриптящ писък. — Да не са във *ваканция*? Нали уж *бягат*, за да спасят *живота* си? Смъртта ги застига като куршум, а те решават да се качат на скоростното влакче „Тъндър Маунтин“?

Изтрака с челюсти толкова силно, че черепът му се разтресе.

Това беше краят!

Щеше да ги *научи* колко малък беше светът. Скоро от „Мейн Стрийт, С.А.Щ.“^[1] нямаше да остане камък върху камък.

[1] „Светът е малък“ (It’s a Small World) е популярна песничка от „Дисни Уърлд“, а „Мейн Стрийт, С.А.Щ.“ е първото увеселение до входа на парка. — Бел.прев. ↑

„Дисни Уърлд“. Не знам дали сте били там. Предполагам, че повечето американци са ходили — или поне имах чувството, че са там в деня, в който и ние. Всички по едно и също време.

Вратите се отвориха, изсипахме се вътре с останалата тълпа и се озовахме на „Мейн Стрийт, С.А.Щ.“. Е, вярно, беше удивително. Признавам го доброволно. Старомодни магазинчета, сладоледена къща, трамвай в средата на улицата, всичко — в ярки и весели цветове. Навсякъде цареше безгрижие.

— Искам да вляза във всички магазини! — каза Ръч смаяно. — Искам да видя абсолютно всичко!

— Тези хора нямат ли си работа? — избуча Зъба. — И децата не трябва ли да са на училище?

Пренебрегнах думите му. Ако ме беше подкрепил, сега нямаше да сме тук.

— Трябва да изберем най-важните места — казах аз и ги поведох към замъка на Пепеляшка. — В случай, че се наложи да си тръгнем набързо.

— Аз гласувам за „Карибски пирати“ — рече Тото.

Носеше малък кожен нашийник и специална жилетка с надпис: „Куче водач. Моля, не галете. Благодаря“. Бяхме купили на Иги слънчеви очила, така че костюмите на двамата се допълваха идеално.

— О-о-о, „Швейцарското родословно дърво“! — възкликна Газопровода.

— Да! — съгласи се Ейнджъл.

Ръч се закова на едно място и се вторачи в замъка.

— Толкова е... *прелестно*.

— Да — усмигнах ѝ се аз.

Разбира се, вътрешно бях стегната като пружина. Сред всички тези хора бяхме ужасно незащитни, при това в затворено и претъпкано пространство. Тресях се като капка вода на горещ котлон.

Отдалечихме се от основната тълпа и се насочихме към „Адвенчърленд“.

— Да! „Карибски пирати“! — обади се Тото.

Ако можеше да размахва ръце, щеше да го направи.

На мен лично да попадна в тъмно, затворено и мокро място с група непознати ми звучеше като кошмар, но, както обикновено, носителят на здравия разум беше малцинство. Наредихме се на опашката и всъщност не след дълго се качихме на лодката. Полагах усилия да запазя самообладание заради малките, но сърцето ми биеше като бясно, а по челото ми изби пот. Погледнах Зъба. И той беше изнервен. Явно само двамата с него имахме поне капка здрав разум.

Дано — примолих се наум, — дано последните ми мигове на този свят да не са в наблъскана малка лодчица в тъмното, заобиколена от пеещи кукли пирати.

Да, това би било доста несправедливо — обади се високопарно Гласът.

Направих се, че не съм чула.

— И аз искам такава къща на дърво — изломоти Гази с уста, пълна със захарен памук. — Искам да кажа, за всички ни. Няма ли да е яко?

— Много, много яко — съгласи се Ейнджъл. По ръката ѝ се стичаше разтопен сладолед. — Може ли пак да влезем в „Родословното дърво“?

Подадох ѝ салфетка.

— Може би след обяд.

Отхапах от сладоледовия си сандвич и се огледах на 360 градуса. Никакви Заличители. Не можех да съм сигурна, че сме единствените мутанти наоколо — все пак, намирахме се в „Дисни Уърлд“. Но засега никой не беше започнал да се преобразява пред нас.

— Може да си я направим — подметна Иги. — Ще намерим някое гигантско дърво и ще си построим наша си къща на него.

— Да! — въодушеви се Гази и натъпка поредното кълбо захарен памук в устата си. — Защо не? Сигурен съм, че ще стане.

Потупах го по рамото.

— Добре, слагам го в списъка с неща за правене. И престани да се тъпчеш с боклуци, чу ли, Гази? Не ми се ще да повърнеш на „Сплеш Маунтин“.

Той ми се ухили с глуповата детска усмивка, с която ми бръкна право в сърцето.

— „Фронтърленд“ е насам — каза Зъба и посочи една табела.

Огледах тълпата отново, след което проверих на картата.

— Първо „Фронтърленд“, после... Май единственото смислено нещо на Площада на свободата е „Имението на духовете“.

— Аз искам да видя „Фермата на Мики“ — обади се Ейнджъл.

— Тя е в „Туунтаун Феър“ — обясних ѝ аз. — Първо трябва да посетим няколко други места. Но ще стигнем и до там.

Тя ме озари с широка невинна усмивка, а аз се опитах да си избия от главата всички мисли за правителството на държавата ни.

— Ей на това му викам „зловещо“ — каза Ръч и схруска поредната карамелизирана пуканка. — На катерица с подобни размери.

Тя посочи към един възрастен в костюм на катерица, който се разхождаше наоколо и махаше на хората.

— Кой е това? — попита Тото. — Чип или Дейл?

— Не знам — отговорих. — Стига да не се превърне в огромен катерицозаличител, нямам проблем с него. Ей, вижте! Ето я и „Сплеш Маунтин“! Опашката не е голяма.

— Кучето ви може да говори?

Обърнах се. Едно почерняло от слънцето момиченце гледаше Тото подозрително.

Засмях се.

— Нашето куче? Не. Откъде ти хрумна? Да не би *твое* да говори? — усмигнах ѝ се снизходително.

— Стори ми се, че каза нещо — промърмори тя, без да отлепя очи от Тото.

Обърнах се към Гази.

— Джейсън, пак ли си упражняваш вентрилоквизма^[1]?

Гази сви рамене с точното количество засраменост и кимна.

— А-а — загуби интерес момиченцето и обърна глава. Изгледах сурово Тото, който оголи зъби в притеснена извинителна усмивка. Това не ми се стори забавно. Погледнах Зъба. Той също огря околността с неотразимата си усмивка и ми предложи бисквитка.

[1] Вентрилоквизъм — способността да говориш, без да мърдаш устните си. — Бел.прев. ↑

Сега бяха в ръцете му. Ари захапа сладоледа си и шоколадовата коричка се пропука между зъбите му.

Беше ги проследил до входа на „Сплеш Маунтин“. В момента седеше на пейка на изхода и ги чакаше да излязат. Отне му доста време да ги издири. Не можеше да лети наоколо, нито пък да пусне цяла тълпа Заличители, които да обърнат всичко наопаки — щяха да привлекат твърде много внимание.

Сега обаче бяха в ръцете му. Щяха да излязат всеки момент. Беше извикал по радиостанцията шест отряда подкрепление, които го чакаха на не повече от пет минути път. Ари се усмихна. Слънцето грееше, времето беше прекрасно, хапваше си сладолед и всичките му мечти бяха на път да се сбъднат.

За миг малка група посетители застана между него и изхода. Ари се премести, така че да вижда. Беше му ясно, че хората го заглеждат — изглеждаше различен. Различаваше се дори и от останалите Заличители. Не беше толкова... безпогрешно изпълнение. В непреобразено състояние останалите изглеждаха по-човешки от него. Той като че през цялото време беше полупреобразен. Не беше виждал чистото си и истинско лице от... от много време.

— Знам кой си ти!

Едва не подскочи. Не беше забелязал кога някакво момче се беше намърдало на пейката до него.

Изгледа с недоумение малкото му открито лице.

— Моля? — изръмжа.

Обикновено в този момент децата се обръщаха уплашени и побягваха с писъци. Винаги се получаваше.

Момчето му се усмихна.

— Знам кой си — повтори и го посочи доволно.

Ари само изръмжа.

Момчето потръпна развълнувано.

— Ти си Върколака!

Ари се вторачи в него.

— Страхотен си, братче! — продължи момчето. — Определено ти си ми любимецът! Най-силният от всички, и най-печеният. Мечтая си да съм като теб!

Ари едва не се задави. Никой никога не му беше казвал подобно нещо. Беше прекарал целия си живот като утайка на дъното на чашата с кафе. Като съвсем малък обожаваше децата птици, но те не му обръщаха внимание. Обичаше Макс, а тя дори не го забелязваше. Когато се магнаха, щеше да се зарадва истински, ако баща му не беше изчезнал с тях. Споменът, че собственият му баща ги избра пред него, все още го изпълваше с горчилка. Беше го изоставил сам сред непознатите.

А те бяха започнали да го променят. Отначало Ари се радваше — щеше да стане Заличител, един от тях. Но не се получи точно така. Беше твърде различен — някакво скърпено същество. Всички останали бяха превърнати в Заличители още като бебета, като зародиши. В човешката си фаза изглеждаха съвсем като хора, а във вълчата бяха същински вълци. Не и Ари. Той живееше в частично преобразена форма, не напълно човек, но и не достатъчно вълк. Изглеждаше странно, беше грозен. И не можеше да се впише никъде.

— Ти си истинска знаменитост, нали знаеш? — продължаваше да дърдори момчето. — Замисли се — на кого му пука за Спондж Боб Квадратни Гащи? До мен седи Върколака!

Ари му се усмихна несигурно. Не беше важно, че момчето го беше взело за някой друг. То го харесваше. И искаше да стане като него. Беше впечатлен.

Чувството беше прекрасно — направо страхотно.

— Еха! Ще ми дадеш ли автограф? — продължи то и взе да рови за лист хартия. — Мама ме изпрати да взема автограф от Гуфи. Как ли пък не. Гуфи! Ти обаче... би ли се подписал на блузата ми?

Момчето му подаде черен маркер и дръпна фланелката си, за да я опъне.

Ари се поколеба и момчето го изгледа притеснено.

— Така де, съжалявам. Не исках да досаждам. Знам, че си известен, а аз съм просто някакво си хлапе... — Лицето му посърна.

— Не, няма проблем, малкият. Надявам се майка ти да не ти се кара — изхриптя Ари.

Взе маркера в подобната си на лапа ръка, написа „Върколака“ и добави една завъртулка.

На лицето на момчето се изписа радостно вълнение.

— Майчице! Благодаря, господине! Никога няма да пера тази блуза! Ти си върхът! Само да ида в училище и да разкажа на всички, че съм срещнал Върколака и той ми е дал автограф на блузата! Това е най-хубавият ден в живота ми!

Гърлото на Ари се стегна, той сбърчи нос и потърка очи с ръка.

— Няма проблем. По-добре се връщай при вашите.

— Разбира се. Благодаря ти отново! Страшен си! — Момчето удари във въздуха с юмрук и се отдалечи на бегом.

Ари застина на място, замаян от усещането, но внезапно се опомни. Ятото! Макс! Къде бяха? Очите му претърсиха редицата хора, които се нижеха от изхода. Децата птици не бяха между тях. Бяха минали шест минути — вече трябваше да са излезли. Беше ги изпуснал!

По дяволите! Ама че тъпо хлапе!

Съсредоточи се, Ари — обади се Гласът му. — Не изпускай наградата от поглед.

Ари се запъти към отрядите за подкрепление, които вече се бяха приближили. Да, знаеше, че трябва да се съсредоточи. Само това знаеше.

Вътре в себе си обаче все още се усмихваше, вкопчен в топлото чувство да бъдеш обичан.

— Боже, вир-вода съм — изстенах и отлепих прогизналия суичър от кожата си. Тръснах глава, за да отметна косата от очите си и наоколо пръсна вода.

— Това беше *невероятно!* — рече Газопровода развълнувано.

— „Сплеш Маунтин“^[1] е вярна на името си — каза Ръч и подскочи на място.

— Това влакче беше ужасно — измърмори Тото намусено. А почти не се беше измокрил.

— Хайде да се качим пак! — каза Гази.

Вече почти бяхме стигнали изхода, когато видях Ари, седнал на една пейка. Някакво дете му обясняваше нещо разпалено. Застинах на място, а останалите се бутнаха в мен.

— Кръгом! — рекох полугласно. — Бандата, найшапай.

— Не... о, не — прошепна Гази. — Не мога да повярвам. Точно сега ли?

Аз обаче вече ги бутях навътре между излизащите хора.

— Съжалявам, деца — каза служителят. — Излиза се само през този изход.

— Не, не — отвърнах аз настоятелно. — Забравихме си фотоапарата в дънера^[2]! Мама ще ни убие! Само ще изтичаме да проверим...

Служителят се замисли за миг — точно колкото ми беше нужно, за да избутам останалите покрай него.

— Извинете, извинете, само да минем!

И се озовахме обратно вътре. Покрай една от стените, почти скрита от изкуствените камъни, имаше пътечка. Спуснахме се по нея, а зад нас се чуваха единствено виковете на служителя.

— Насам! — рече Зъба и се заковах на място.

Почти бях подминала вратата — беше направо невидима. Бързо се шумгнахме вътре и се озовахме в дълъг слабо осветен коридор. Детска игра. За секунди го прекосихме и излязохме навън. Озовахме се до някакви големи храсти.

— Хайде — казах мрачно. — Стигаме до изкуственото изворче и излитаме оттам — право нагоре!

След три минути вече бяхме във въздуха и се носехме към залязващото слънце. „Дисни Уърлд“ беше далеч зад нас. По бузите на Ръч се стичаха сълзи, а на лицата на Гази и Ейнджъл беше изписано огорчено разочарование.

— Аз... — започна Газопровода.

— Какво?

Извих леко крило и се приближих до него.

— Исках да идем и в „Имението на духовете“ — довърши той. — Казват, че било жестоко.

— Знам, банда — въздъгнах. Останалите летяха устремени напред, но лицата на всички издаваха разочарованието и отчаянието им. — И на мен ми се искаше да идем на няколко места — добавих.

И от всичките кулата с мишите уши се вижда в огледалото ми за обратно виждане... ако имах такава.

— Сами разбирате, че трябваше да си тръгнем.

Ятото срещу Ари: едно на нула.

— Мразя този проклет Ари! — рече Гази, размаха юмрук и изрита въздуха. — Винаги проваля всичко! Защо ни мрази *толкова*? Да не би ние да сме виновни, че са го превърнали в Заличител?

— Не е толкова просто, миличък — казах аз.

— Баща му го изостави — вметна Иги горчиво. — Както направиха и нашите родители. След което Белите престилки го заличителизираха. Той е като ходеща бомба със закъснител.

— Как така винаги успява да ни открие толкова лесно? — попита Ейнджъл.

При вида на замъка на Пепеляшка лицето ѝ беше грейнало като самото слънце. Беше достатъчно малка, за да се заплени от вълшебството на подобен огромен и всемогъщ маркетинг инструмент.

— Не знам, Енджи — отвърнах аз.

Всъщност това беше въпрос за десет хиляди долара.

Пастелнозеленият пейзаж под нас представляваше непрекъснат килим от корони на дървета. В далечината те свършваха рязко и след тях се виждаха огромни рафинерии или пък нещо като пречиствателни станции за вода.

Чу се леко жужене и само миг по-късно иззад дърветата се появи хеликоптер с размерите на буболечка. Беше се насочил встрани, но почти мигновено зави и пое към нас като някакво любопитно насекомо.

— Чуйте ме, банда, разпръснете се и се издигнете високо. Среца след петнайсет минути в същата посока.

Рязко извих криле и се отцепих встрани. С крайчеца на окото си видях и останалите от ятото да се разделят и да се пръсват във всички посоки.

Хеликоптерът се поколеба. Отстрани имаше надпис „Новини 14 Флорида“. Дали пък наистина не принадлежеше на Заличителите, а беше просто новинарски екип, следящ трафика?

Бяха ни забелязали. Извих гръб, насочих се надолу и полетях с мълниеносна скорост към земята. Спусках се с триста и двайсет километра в час, тоест след по-малко от минута трябваше да завия отново, за да не се размажа като комар в предното стъкло на света.

Кой твърди, че поезията е мъртва?

Погледнах отново нагоре. От хеликоптера нямаше и следа. След няколко минути видях няколко точки с различни размери да се приближават към мен. Ятото.

Зъба пристигна първи.

— Трябва да слезем на земята — рекох аз.

[1] Splash Mountain (от англ.). — Планината на плясъците. — Бел.прев. ↑

[2] В „Сплеш Маунтин“ лодките, на които се возят посетителите, са във формата на големи дънери. — Бел.прев. ↑

— Черен рейнджър до Перо Едно — прошепна Тото. — Хоризонтът е чист. Чуваме ли се, Перо Едно?

— Тото, аз съм до теб — прошепнах аз. — Дори нямаме радиостанции.

— Вярно... а би трябвало да имаме — отвърна ми кучето шепнешком. — Аз трябваше да имам една, за да може...

Сложих ръка на устата му и огледах планината ръждясал метал, стара техника и оглозгани купета от коли, които се простираха на десетки метри около нас. Махнах над рамо и Зъба, Гази и Ръч се промъкнаха покрай мен и приклегнаха до купчина хладилници без врати.

Имаше само един пазач, който надали можеше да опази и хартиен плик. Стоеше край варел с огън от другата страна на огромния склад за скрап и крадени коли. Последното беше просто предположение заради подозрително многото относително нови коли, скрити в помещение с размерите на летищен хангар.

Бяхме се насочили точно към него.

— Да видим... Последния път, в който се возихме в кола... — зашепна Зъба в ухото ми.

— Тогава беше друго — прекъснах го нетърпеливо. — Така или иначе, сега няма да крадем микробус.

— А какво ще откраднем този път? — прошепна Иги. — Може ли аз да карам?

— Ха. Ха — казах сухо, а той се ухили самодоволно.

— Ето тази — прошепнах и посочих една ниска и лъскава спортна кола.

Която — оказа се — нямаше двигател.

Всъщност всичките проклетни коли имаха някакъв неразрешим проблем — липсваха я воланът, я гумите, таблото, седалките... Час по-късно вече бях ядосана до немай-къде.

— И сега какво? — попита Зъба тихо и приклегна до мен. — Обществен транспорт?

Изгледах го кисело.

— Макс? — каза Ръч с нетипично съсредоточен глас и отметна няколко дълги кичура от лицето си. — Помислих малко.

Хайде, започва се — помислих си уморено.

— Вземаме седалките от тойотата, гумите от бързото, акумулатора от кадилака, а после и волана от хондата, после връщаме двигателя обратно в другата тойота, слагаме нов въздушен филтър и сме готови да отпрашим с нея. — Изгледа ме несигурно с големите си кафяви очи. — Нали така?

— Еха! — възхити се Тото и приседна.

— Хм — казах аз.

— Въздушният й филтър е на онзи плот там — добави Ръч отзивчиво.

— Откога разбираш от такива работи? — попитах слисано.

— Падам си по колите. Имах навика да чета годишното издание за автомобили на „Консюмър рипорт“ на Джеб. Сещаш ли се?

— Бре! Е, явно имаме план — казах аз. — Всички ли разбраха какво трябва да направим?

Дори и толкова смотан пазач щеше да чуе шума от двигателя, затова се наложи да избутаме нашия Франкенщайн през портала и няколко пресечки по-надолу, преди да проверим дали изобщо ще запали.

И двигателят заработи! Вярно, звучеше странно, а от гърнето няколко пъти се чуха гърмежи като от пушка, но колата се движеше, драги мои!

— Скачайте вътре! — наредих.

И в този момент открихме последния проблем.

Малката „Тойота Ехо“ не беше предназначена за шест — да, точно шест — деца, при това доста големи за възрастта си.

С криле.

И с куче.

— Ама че нелепа бричка! — джафна Тото от скута ми на предната седалка.

— От къде на къде точно кучето трябва да седи в теб? — попита Гази недоволно, докато се носехме със скърцане и тракане по притъмнените улици. — Не можеше ли да е някой от нас?

— Охо, кучето — изсумтя Тото. — Много мило!

— Защото не е разрешено на предните седалки да седят по двама души — обясних аз. — Рисковано е. Ако ни види полиция, ще ни спрат със сигурност. Ако искаш, да пратя Тото отзад при вас?

Всички на задната седалка викнаха „не!“ в един глас.

— Имайте малко търпение, хора — продължих. — Още малко. Спираме веднага, щом намерим място за спане.

— *Кучето* — промърмори Тото, все още ядосан.

— Ш-шт — казах.

— Е какво, не си ли куче? — попита Газопровода.

Беше уморен. Всички бяхме уморени, гладни и изнервени.

— Престанете и двамата — рекох строго. — Достатъчно! Всички да мълкнат, ясно ли е? Търсим място за спане. Спокойно.

Зъба погледна в огледалото за обратно виждане.

— На някой да му се пее „Деветдесет и девет бутилки бира на стената“?

Всички викнахме „не!“ в един глас.

Същата вечер скрихме колата в един обрасъл храсталак край някаква изоставена ферма и преспахме в дърветата, поклащани приятно от нежния вятър. Никой не ни нападна или подгони, тоест нощта мина прекрасно.

На сутринта се натоварихме в малката си количка — ударението пада върху *малката*.

— Коланите не стигат — оплака се Гази от задната седалка.

Четиримата се бяха натъпкали като сардели.

— А Господ е свидетел, че прекарваме всеки миг от живота си в непрекословно подчинение на правилата за безопасност — казах аз, докато изучавах картата.

— Просто отбелязвам — отвърна Гази. — Леле! Зъб!

Дори и Зъба беше потръпнал от стържещия звук при последната смяна на скоростите. Прехапах устни, за да не издам раздражението си, и го погледнах с големи невинни очи. Да, точно така — *прегълтнах* високомерните забележки, които бих могла да направя за шофирането му. За разлика от самия него, който не ми беше спестил и една хаплива реплика, когато зад волана бях аз. Направих го, защото съм по-добър човек — честно. Аз съм направо *принцеса*, когато става дума за чувствата на другите.

— Ало, вълкодава — казах на Тото. — Долу лапите от „Евърглейдс“^[1].

Тото се премести малко, така че да виждам картата, Зъба отново смени скоростта и се понесохме към целта си — централата на „Айтекс“.

Ако информацията на Ейнджъл беше вярна, ни предстоеше най-сетне да научим какво точно се очакваше да направя, за да попреча на компанията да унищожи света. Беше ми втръснало да отлагам. И да подпитвам. Бях готова да разбера.

[1] Национален парк в САЩ, щата Флорида. — Бел.прев. ↑

Ето нещо, за което може би не сте се замисляли — ако някой щатски полицай засече на шосе И-95 странна закърпена „Тойота Ехо“, в която сякаш се е напъхало половината население на малка държава, решила да имигрира в Щатите, вероятно ще реши да я спре за проверка.

Просто за ваше сведение.

По принцип и шестимата отбягнахме срещите с които и да е представители на властите. Особено предвид, че не можехме да бъдем сигурни дали са истински, или няма внезапно да се превърнат в Заличители като част от поредното изпитание в извратения лабораторен експеримент, наречен наш живот.

— Да спрем ли? — попита Зъба и погледна мигащите светлини в огледалото.

— Може би да.

Потърках чело и се опитах да събера сили за онова, което ни чакаше — каквото и да беше то. Обърнах се към останалите.

— Ще спрем. Ако нещата загрубеят — право нагоре! Ясно?

Те закимаха сериозно.

— Аз съм с Иги — каза Тото и скочи на задната седалка.

Зъба отби несръчно сред прах и дъжд от камъчета. Спогледахме се — излезлият от патрулната кола полицай се оказа жена. Тя се насочи към нас, а ние отключихме вратите на колата и се подготвихме за излитане.

Униформената полицайка се наведе до прозореца на Зъба. Широкополата ѝ шапка засенчваше лицето ѝ.

— Добро утро, господине — рече тя навъсено. — Знаете ли с каква скорост шофирахте?

Зъба погледна стрелката на километража, която не беше помръднала, откакто избутахме колата на шосето миналата вечер.

— Не — отговори той чистосърдечно.

— Засякох ви със сто и дванайсет километра в час — разкри тя и извади някаква папка.

Подсвирнах доволно.

— Браво! Не предполагам, че може да вдигне толкова!

Зъба ме стрелна с очи. Запуших уста с ръка.

— Да видя книжката, регистрацията на колата и застраховката — изрецитира полицайката.

По дяволите. Налагаше се да избягаме, тоест да изоставим малката си сглобена колица. Жената щеше да види крилете ни и вероятно щеше да подаде сигнал в мрежата на представителите на властта, които щяха да направят живота ни кошмар. Така де, още по-голям кошмар.

— Привет — обади се Ейнджъл от задната седалка.

Полицайката я измери с очи през прозореца и явно чак сега осъзна колко души имаше в колата, както и че всички пътници бяха деца. Погледна отново към Зъба и този път като че си даде сметка, че той най-вероятно е твърде малък, за да има книжка.

— Оттук ли сте? Флорида е доста равна, а? — продължи Ейнджъл и отново привлече вниманието ѝ.

— Бихте ли слезли от колата, господине? — нареди полицайката на Зъба.

— Сигурно есенно време е топло — не спираше Ейнджъл. — Човек направо може да се изкъпе в морето.

Полицайката отново я погледна, но този път нещо потисна импулса ѝ да върне очи на Зъба. Не смеех да се обърна към задната седалка. Отново се бях озовала в ситуация, в която Ейнджъл вършеше нещо лошо с добри намерения, а аз не знаех как да постъпя.

Реших да я оставя да го направи, но по-късно да поговоря с нея. Печеливш ход отвсякъде.

— Всъщност ние малко бързаме — каза Ейнджъл любезно.

— Бързате — повтори полицайката с празен поглед.

— Дали не може да ни пуснете да си вървим? — предложи Ейнджъл. — И изобщо да забравите, че сте ни виждали?

— Може да ви пусна да си вървите — потвърди полицайката.

Беше доста зловец.

— Никога не сте виждали нито нас, нито колата — каза Ейнджъл. — Има проблем някъде другаде и трябва веднага да тръгнете за там.

Полицайката се обърна към своята кола.

— Трябва да тръгвам — заяви. — Има проблем.

— Добре — каза Ейнджъл. — Благодаря.

И така, продължихме пътя си в откраднатата кола благодарение на шестгодишно момиченце, което можеше да контролира мислите на хората. Не звучи много успокоително.

Бяхме изминали няколко километра, когато Ейнджъл проговори отново:

— Банда, чудя се... Наистина ми се струва, че може би е по-добре аз да бъда водачът.

— Аз ще съм заместник-командир — предложи Тото.

— Да бе, да. Представям си колко ще си съсредоточен — изсмя се Гази. — Особено ако някой заек прекоси пътя ти.

— Ей! — озъби му се Тото.

— Момчета... — казах им уморено. — Виж, Енджи, много мило предложение, но аз владеем нещата, разбираш ли? Няма нужда да се притесняваш.

— Ами, щом казваш — рече Ейнджъл и повдигна вежди. Не звучеше сто процента убедена.

Какво ставаше с нея?

Мисля, че е ставало дума, че придвижването с кола е влудяващо бавно в сравнение с летенето. Във въздуха няма светофари, а и трафикът на летящи мутанти е учудващо спокоен. От друга страна, колата ни осигуряваше известно прикритие.

— Е? — каза Зъба при вида на огромния портал пред нас.

— Да — отговорих аз.

След над три часа предпазливо бавно шофиране — което все пак беше изпитание за бърбеците ни — и кратка спирка за обяд бяхме стигнали до централата на „Айтекс“. Инстинктът и изключителните ни дедуктивни способности ни бяха довели до място, където имаше шанс да намерим отговорите на някои въпроси.

Под „изключителни дедуктивни способности“ имам предвид способността да следваме табелите с надпис „Айтекс“ — отбивка 398", с които беше осеяно шосето.

В момента изучавахме с професионално око високия метален портал.

— Няма бодлива тел — отбеляза Зъба.

— Нито въоръжена охрана — обади се Ръч. — Но будката на пазача е симпатична.

Това ми се стори необичайно и в ума ми на мига светнаха куп червени лампички. Тук ли щеше да се случи спасяването на света?

В същия момент от будката излезе усмихнат униформен пазач. Не личеше да носи пистолет или някакво друго оръжие.

— За обиколката ли сте? — попита той учтиво.

— Ъ-ъ, да — рече Зъба, стиснал здраво волана пред себе си.

— Съжалявам, последната беше в четири часа — каза пазачът. — Елате утре — има обиколки на всеки кръгъл час. Тръгват от централния вход. — Той посочи през портала към една от по-големите сгради.

— Ъ-ъ... добре — отговори му Зъба и подкара на задна. — Благодаря.

Отдалечихме се по пътя, без да изпускаме пазача от поглед до последно. Не забелязахме да говори с някого, да ползва радиостанцията си или нещо подобно. Беше странно. За пореден път усетих как върху раменете ми пада тежестта на някакъв необясним страх. Не бях глупава. Някой беше изпратил онези деца при нас, за да ни предадат съобщение. И да ни насочат към „Айтекс“. Рано или късно щяхме да разберем какво ни готвеха зад портала, а то надали беше нещо хубаво.

Гласът ми мълчеше от доста време и почти — почти — ми се искаше да се обади, за да даде някакви напътствия за целта на посещението ни тук.

Обаче бях решена, че няма да му се моля.

— Хайде, Иги, твой ред е — казах и бутнах в ръцете му малко шишенце с шампоан. — Това, че не виждаш, не е извинение за пластовете мръсотия по кожата ти.

Иги взе шампоана и Гази го упъти към вратата на банята.

Фланелката ми беше влажна на раменете от все още мократа ми коса. Бяхме се настанили в неуютна стая в „Туайлайт Ин“ — едно от онези места, в които непрекъснато се въртят нечисти сделки. Не се бяхме къпали, откакто напуснахме къщата на Ан, а и „Туайлайт Ин“ ни спечели и с наличието на платена пералня. Току-що бях донесла последната доза топли, сухи и чисти дрехи и ги бях изсипала на едно от двойните легла.

Почувствах се почти човек.

Това беше шега — усетихте, нали?

Ръч, Гази, Ейнджъл и Тото се бяха натръшкали на другото легло и гледаха телевизия. Малките бяха разпънали криле, за да ги изсушат. Седнах и бутнах част от прането към Зъба.

— Значи „Айтекс“ — рече той и взе да сгъва и прибира дрехите.

— Да. Познай кой беше производителят на праха за пране. Познай в чия бензиностанция спряхме. Познай кой е произвел безалкохолното, което пиеш.

Откакто започнах да обръщам внимание, виждах логото на „Айтекс“ навсякъде. Направо не беше за вярване — компанията явно присъстваше във всички сфери на живота. Досега просто не се бяхме замисляли за това и не го бяхме забелязвали.

Зъба безмълвно вдигна пред себе си чифт от дънките на Гази. На етикета отзад пишеше „Айтекс“.

— Това не ми харесва — казах тихо.

— Идиот такъв! — кресна Тото на телевизора. — Червената жичка! Червената!

— Явно са навсякъде — продължих аз. — По-лошото е, че като се замисля, се убеждавам, че са били навсякъде около нас през целия ни живот. Спомням си как Ейнджъл пие изкуствено мляко „Айтекс“ от

бутилка „Айтекс“, обути в памперси „Айтекс“. Сякаш са превзели света, без никой да забележи.

— Някой го е забелязал — произнесе Зъба бавно, докато сгъваше една от ризите на Иги. — Някой в Училището го е забелязал поне преди четиринайсет години. И е създал теб, за да ги спреш.

Ето я отново съдбата ми, и пак ме удря в лицето.

— Създал е нас.

— Главно теб. Сигурен съм, че останалите сме просто резерва. — Зъба прозвуча нехайно, но определението не ми допадна.

— За мен не сте резерва — казах аз и пъхнах чифт боксерки в една от раниците.

Зъба ме удостои с една от редките си мимолетни усмивки.

Угасихме лампите рано. Лежах будна в леглото и размишлявах за „Айтекс“ — компанията, която щеше да взриви света. А моята мисия беше да го *спася*. Значи трябваше някак да се справя с „Айтекс“, да предприема нещо, да открия нещо, да им попреча да направят нещо.

Всичко това беше доста мъгляво, за да бъде „съдба“. Все едно някой да ми беше поръчал да изкача Еверест без карта и без екипировка. Плюс грижата за още петима души. Почувствах се безсилна и ме обзе странно усещане за самота, въпреки че ятото беше около мен. Заспах с надеждата на следващата сутрин да успея да измисля нещо.

Оказа се, че моята „сутрин“ започна в пълен мрак, с вързани ръце и крака и лепенка през устата.

Освободи се!

От спящ режим мозъкът ми директно заработи на пълни обороти и на мига прогони паниката. Извих гръб с всички сили и се надигнах от пода. В същото време опитах да издърпам ръцете и краката си встрани, само за да установя, че са напълно обездвижени. *Мисли, Макс, мисли! Ще успееш да се измъкнеш! Не позволявай да те пипнат толкова лесно!*

Лепенката заглуши вика ми. Затъркалях се наоколо с надеждата да се блъсна в някого или да счупя нещо, за да вдигна шум. Беше невероятно, че останалите все още спяха — обикновено се будехме и при най-лекия шум. *Може би и с тях се беше случило нещо.*

Два едри тъмни силуета се надвесиха над мен и се опитаха да ме вдигнат. Взех да се съпротивлявам с всички сили. Успях да забия коляното си в корема на единия, но без особен ефект. Другият просто седна отгоре ми и изкара въздуха от гърдите ми до последната молекула. Опулих очи и вдишах през носа с чувството, че съм на крачка от задушаването.

От доста отдавна не се бях чувствала толкова безпомощна. Мисълта ме подлуди. Зарязах здравия разум и се оставих на инстинктите на подивяло животно, което се бори за живота си. Реших, че ще убия похитителите си — бях готова на всичко, за да остана жива.

Дишах тежко, пицях беззвучно, а пластмасовата лента, която стягаше глезените и китките ми, оставяше резки по кожата ми. И бях все така безпомощна.

И все така неспособна да избегна черната качулка върху главата ми, неспособна да не вдишвам противната сладникава миризма, неспособна да попреча на съзнанието ми да се отдалечи и да ме остави в дълбоката студена тъмнина, където нямаше болка и страх, а само едно огромно нищо.

О, да, и още една лоша новина. *Направо катастрофална* според мен. Преди да ме отвлекат, видях другата Макс в стаята.

Явно се канеше да остане с ятото.

След като Заличителите премахнаха нисшата Макс от мотела, побързах да легна на мястото ѝ и да се завия с одеялото. Затворих очи, убедена, че няма да заспя и за миг.

Бях много развълнувана — най-сетне се беше случило! Нямах как да заспя... Сбогом, стара Макс, добре дошла, нова и подобрена Макс. Всичко вървеше по план.

— Ау!

Събудих се с вик от съня, че някакви извънземни ме заливат с вода.

Ръката ми блъсна нещо космато и топло, което на мига отскочи. Внезапно си спомних — имаха куче. Явно то ме беше облизало. Ама че гадост!

Премигнах сънено и се огледах. На дневна светлина мърлявата мотелска стая изглеждаше по-зле и от през нощта.

— Макс? — надвеси се над мен малкото русо момче. Газопровод, що за име!

— Ъ-ъ... Какво? — попитах.

— Гладен съм.

Представлението започва. Предстоеше да проверим доколко добре се справям с ролята на Максимум Райд.

— Добре — казах и станах.

Бях схваната и тромава от спането на пода. Най-сетне се бях озовала толкова близо до останалите, че ми беше трудно да не се втренчвам любопитно в тях. Действително се различаваха от Заличителите и от Ари. Не можех да си представя как търпяха самите себе си.

— Значи е време за закуска — казах и се опитах да си припомня тренировките. — Трябва ли да изведем... хм... кучето?

— Вече го направихме — обади се най-малкото дете.

Ейнджъл. Наклони глава на една страна, без да ме изпуска от поглед. Усмихнах ѝ се широко. Малка откачалка. Не можех да проумея защо Макс си губеше времето с тези загубеняци. Щеше да ѝ е толкова

по-добре сама. Всеки от тях беше поредното гюле, приковано за нея, което я притегляше надолу. Да ги беше зарязала още в самото начало. Това обаче беше една от слабостите ѝ — нуждаеше се от публика, от някой, който да ѝ се възхищава. Да я държи за ръката и да ѝ повтаря колко е велика.

Така де. В единия край на стаята имаше кухненски бокс. Влязох и сложих един тиган на котлона.

— Какво ще кажете за бъркани яйца? — казах и надникнах в хладилника.

— Ще ни готвиш?

Обърнах се. По-голямото тъмнокосо момче беше застанало пред мен и ме изучаваше с поглед.

— Не сте ли гладни?

— Не чак толкова — промърмори Газопровод.

Обърках се. Другото по-голямо момче, по-светлото, се изправи.

— Остави на мен. Гази, ти сипи сок. Ръч, извади картонените чинии.

— Та ти си сляп — казах аз.

Невъзможно беше да може да готви. Това някаква шега ли беше?

— Сериозно? Вярно ли? — каза онзи, Иги, саркастично, мина покрай мен и включи котлона. — Кой иска бъркани яйца?

— Аз — вдигна ръка Ръч, извади няколко картонени чинии и ги нареди на малката пластмасова масичка.

Бре! Явно не ми подобаваше да готвя, понеже бях водачът. Все пак реших да си намеря някаква работа, за да изглеждам убедително.

— Ръч? Ела да ти оправя косата. — Бръкнах в една от раниците в търсене на четка за коса. — Може да я вържем на две опашки, за да не ти влиза в очите.

Ръч — поредното тъпо прозвище — ме изгледа.

— Искаш да ми оправяш косата?

— Да.

Боже, какво правеше онази Макс по цял ден? Не готвеше, не оправяше косите на останалите. Явно просто лаеше команди, без дори да си мръдне задника!

— Ей, ти там, марш от леглото! — щракнах с пръсти на кучето, което просто ме изгледа.

— Защо да не седи на леглото? — попита Ейнджъл.

— Защото така казах — отговорих и започнах да реша косата на Ръч.

Настъпи тишина. Вдигнах поглед — останалите четири деца мутанти бяха вперили очи в мен. Така де, без слепеца, въпреки че и той беше обърнал лице към мен, от което ме побиха тръпки.

— Какво? — попитах.

Последното, което си спомнях, беше как ме отвличат от мотелската стая. Не, всъщност беше, че видях другата Макс там. Какво се беше случило? Бяха ни разменили? Защо?

Не можех да преценя дали съм будна, или спя. Дали съм жива, или мъртва. Премигнах няколко пъти, но ме заобикаляше плътна непрогледна тъмнина — без сенки, без неясни форми, без капчица светлина. Всички, с изключение на Иги, виждаме отлично в тъмното, така че при мисълта, че не можех да видя нищо, кръвта ми се смръзна.

Ослепяла ли бях? Като Иги? Дали не бяха експериментирали с очите ми?

Къде се намирах? Помня, че бях вързана и със запушена уста. И че загубих съзнание. Сега бях тук, но нямах ни най-малка представа къде беше „тук“.

Къде беше ятото? Никой не се беше събудил, когато ме отвлякоха. Упоили ли ги бяха? Или нещо по-лошо? Добре ли бяха? Опитах се да се надигна, но сякаш висях във въздуха — не можех да спусна крака, не можех да се опра на нищо. Усетих някаква влага и докоснах лицето си. Косата ми беше мокра. Протегнах ръце наоколо, но не напипах нищо. Отвсякъде ме заобикаляше нещо, подобно на вода — но различно, тъй като не потъвах.

Преглътнах, премигнах отново и усетих как постепенно ме завладява паника. Къде беше ятото? Къде бях аз? Какво се случваше? *Мъртва ли бях?* Ако бях умряла, щях направо да побеснея — надали щях да изтърпя безграничното нищо около себе си за час, да не говорим за цяла вечност. Не ме бяха предупредили, че смъртта ще бъде толкова невероятно скучна.

Сърцето ми биеше забързано, дъхът ми беше учестен, по кожата ми бягаха тръпки, тъй като кръвта в мускулите и органите ми бушуваше: бий се или отлети. Като стана дума... Опитах да разперя криле, но *не усетих нищо*. Ужасено се пресегнах към гърба си с една ръка. Здравите крилни мускули и удебеленията, където крилете се

свързваха с раменете, си бяха там. Все още имах криле. Но не ги усещах.

Упоена ли бях? Щяха да ме оперират? Напънах всички сили, за да се размърдам, и се замяхах из тъмнината, но отново не усетих нищо.

Много лоша новина.

Къде, по дяволите, се намирах?

Опитай се да се успокоиш. Успокой се. Трябва да се окопитиш. Ако си мъртва, това е положението, няма какво да направиш. Ако не си мъртва, трябва да се съвземеш, за да избягаш, да спасиш останалите и да направиш на пух и прах похитителите си — които и да са те...

Бях съвсем сама. Не си спомнях кога бях оставала съвсем сама за последен път. Ако се бях изтегнала в хамак, посръбвайки питие с малко чадърче на чашата със знанието, че ятото е добре и в безопасност и че всичко е наред, бих изпаднала в екстаз. Сама, без задължения, способна да се отпусна — щеше да е сбъдната мечта.

Да, но бях сама в мрака, изпълнен със страх и несигурност. Е, къде се намирах?

Не знам дали е разумно да се интересуваши.

Гласът. В крайна сметка не бях съвсем сама. Гласът все още беше с мен.

— Знаеш ли къде съм? — произнесох на глас, който заглъхна в плътното нищо.

Да.

— Казвай веднага!

Сигурна ли си, че искаш да знаеш?

— А, не! Страхотно е да тъна в пълно неведение! — сопнах се аз. — Дори предпочитам и ти да се омиташ! Казвай, проклетнико!

В изолационна камера си. Камера, в която сетивата са в потиснато състояние. Не знам къде точно се намира.

— О, Боже! Прав беше — не искам да знам.

Изолационна камера. Само аз, моята тотално побъркана съвест и Гласът. Е, вероятно щях да издържа около... да речем десет минути, преди да *изперкам* напълно.

Предвид как действаша Белите престилки, вероятно възнамерявах да ме оставят тук година-две, за да опишат подробно какво се случва с мен.

Трябваше да умра. Веднага.

Аз обаче съм Максимум Райд, така че надали щеше да стане толкова лесно.

Разбира се, че не. В живота ми никога нямаше удобни и спестяващи болката варианти, след като даден проблем можеше да се разтегне в безкрайна агония от несигурност и мъчение.

Загубих представа колко време бях прекарала в камерата. Може да бяха и десет минути. Но имах чувството, че са изминали десет години. Или цял един живот. Може би бях спала. Сигурна съм, че получих халюцинации. „Събуждах“ се и се озовавах отново при ятото, в дома ни в Колорадо, или в тунелите на метрото в Ню Йорк, или в „Туайлайт Ин“. Отново гледах Ела Мартинес и майка ѝ, които ми махаха с усмивка.

Мисля, че дори поплаках.

Всъщност всички мисли, които бяха преминавали през главата ми през целия ми живот, сега се изредиха отново, светкавично като картечен огън. Трескавият ми ум пресъздаваше всеки спомен, цвят, вкус, усещане, безкрайна плетеница от мисъл, спомен, мечти и надежди. В един момент вече не бях в състояние да преценя кое се беше случило наистина и кое беше плод на мечтите ми, филм, който бях гледала, или книга, която бях чела. Загубих представа Макс ли бях всъщност, имах ли криле, имах ли семейство от подобни на мен деца птици. Цялата ми действителност се изчерпваше единствено с камерата, в която се намирах. Дори в нея не бях сигурна.

Струва ми се, че по едно време запях. И говорих. Накрая загубих гласа си. Интересното беше, че не изпитвах глад или жажда. Не изпитвах болка. Не изпитвах и наслада.

Когато камерата най-сетне се отвори и вътре нахлу светлина, тя ми се стори най-ужасното и болезнено нещо, случвало ми се някога.

Закресях, но звукът на собствения ми глас беше прекалено силен и прониза тъпанчетата ми, така че млъкнах на мига. Стиснах плътно клепачи срещу ослепителната светлина и се свих на кълбо — доколкото можех. Нечии големи ръце ме хванаха и ме вдигнаха. Дори този допир опъна сетивата ми до скъсване след огромното нищо, в което бях живяла.

Сложиха ме на легло и ме завиха с одеяло. Всеки допир до кожата ми беше мъчение. Свих се, решена да не помръдвам, и останах така много дълго.

Накрая осъзнах, че болката е намаляла. Опитах се да отворя леко едното си око. Навън все още беше прекалено светло, но все пак чувството, че ретината ми изгаря, беше изчезнало.

— Макс?

Шепотът събуди всичките ми нерви и по гръбнака ми пробягаха непоносимо болезнени тръпки. Стегнах се и затворих очи. Вече не помнех как се тича, как се бяга, как се води бой.

Исках да ме върнат обратно в камерата, в блаженството на мрака, тишината и нищото.

— Макс, как си?

Чудно — помислих панически. — *Просто прелест. Направо идеално.*

— Макс, имаш ли нужда от нещо?

Въпросът прозвуча толкова нелепо, че усетих, че се усмихвам.

— Трябва да ти задам няколко въпроса — прошепна гласът. — Трябва да разбера накъде се е насочило ятото. И какво се е случило във Вирджиния.

Това подеждва. Няколко от мозъчните ми връзки проработиха. Отметнах леко одеялото и отворих тънък процеп между клепачите си.

— Знаеш какво се случи във Вирджиния — казах аз. Гласът ми беше слаб и дрезгав, сякаш имах пирони в гърлото. — И ти беше там, Джеб.

— Само накрая, миличка — рече той с притихнал глас. Беше клекнал на пода до кушетката, в която лежах. — Не знам какво се е случило преди това, защо всичко се провали. Не знам накъде се е насочило ятото, нито какъв е планът ви.

Около десет процента от старото ми аз се върнаха.

— Джеб, опасявам се, че се налага да свикнеш да живееш в неведение. — Засмях се лекичко. Прозвучах като задавена котка.

— Това е моята Макс — каза Джеб с умиление. — Смела докрай. И след всичко случило се си в по-добра форма от всеки друг. Но те предупреждавам, че се налага да се включиш в този проект за спасяването на света.

— Ще гледам да го впиша в календара си — изграчих аз.

Бях се опомнила достатъчно, за да се подразня.

Джеб се наведе към мен. Отворих очи и ги впих в лицето му, добре познатото му лице, което навремето олицетворяваше всичко хубаво в живота ми, а сега — всичко лошо.

— Макс, моля те — прошепна той. — Моля те, приеми ролята си. Искат да те ликвидират. Решили са, че си провал.

Голяма новина.

— Кой?

— „Айтекс“. Докато те държат тук, изпробват последното си велико изобретение. Искаха да бъдеш водач с главата, а не със сърцето си, Макс. Опитах се да те науча на това, но може би съм се провалил. Опитват се да заличат сърцето ти, затова те държат тук. Ти обаче държиш на някои неща и на някои хора, Макс. Като мен. Моля те, не позволявай всичко, което се случи досега, да се обезсмисли. Не им давай повод да те елиминират и да започнат отначало с някой друг. Покажи им, че са се заблудили относно теб. Покажи им, че можеш да се справиш.

— Ще им покажа, че мога да ти изтръгна жлъчката през носа — рекох отпаднало.

Зад мен внезапно проехтя плътен глас:

— Бачълдър! Нямаш разрешение да влизаш тук!

Светлината отново угасна, издърпаха одеялото, яките ръце отново ме вдигнаха и ме върнаха в ужасяващата камера.

Поведох петимата откачени мутанти през сенките към „Айтекс“.
— Оттук.

Дръпнах настрани няколко храста и им махнах да минат. *Найсетне* се беше мръкнало. Преди мислех, че да прекарваш дните си в компанията на Заличители, които играят на покер, е отегчително, но дори това не можеше да се сравнява с изминалия ден.

Не можех да си представя как истинската Макс беше търпяла това. Вече не помнех колко пъти през деня ми се беше прищяло да им се развикам да млъкват и да ме оставят на мира. Тази Ръч *непрекъснато* дрънкаше, а Ейнджъл и Газопровод водеха спорове от типа небето синьо ли е и кой ден е днес. Не бях открила пукнатини в бронята на Зъба, но беше въпрос на време. Ейнджъл откровено ме плашеше — дъската ѝ хлопаше. Може би беше нестабилна. Трябваше да им го кажа, след като се върнех. Газопровод, изглежда, беше наивен глупак, а Иги — доколкото можех да преценя — беше просто бreme. Поне можеше да готви — незнайно как. Освен това всичките говореха на кучето, сякаш и то беше човек, питаха го какво иска и прочее. По дяволите, та това беше просто куче.

Накрая моментът настъпи. През деня се бяхме включили в обиколката на „Айтекс“ и се бях постарала да подчертая добре слабите места на сградите. А сега щяхме да „проникнем“ вътре. Стараех се да изглеждам предпазлива, сякаш съм нащрек.

Трябва да призная, че се справях чудесно. Не подозираха абсолютно нищо. Упражненията, тренировките, практиката — всичко даваше резултат. Очевидността на това колко по-добра бях аз, новата версия, беше доста удовлетворителна. Всъщност беше направо странно колко послушно ме следваха тези идиоти и колко прилежно изпълняваха заповедите ми. Щом им казах, че ще проникнем в „Айтекс“, те на мига се съгласиха. Дори и проклетото куче. На тръгване от мотела се опитах да го затворя в стаята, но Ръч задържа вратата и то изприпка навън.

— Кучето идва с нас на мисия? — попитах с недоумение.

— Разбира се, че идва — отвърна Ръч с изненада. — Винаги е с нас.

Добре-е-е — казах си наум. — Започва да ми се изяснява защо са решили да ви елиминират.

Но това не беше важно. Така или иначе се подчинявах на заповедите ми. Поведох ги по затревения хълм, като се оглеждах наоколо — *все едно някой можеше да ни залови, представяте ли си?* До главната сграда имаше голям квадратен отвор за вентилацията. Ловко развинтихме решетката, запречихме перката на огромния вентилатор с една пръчка и се промушихме вътре. След това извадих пръчката и перката отново се завъртя.

— Чудесна идея — каза Зъба.

Цели две думи повече от всичко, което беше казал цял ден.

Повдигнах рамене.

Знаех колко самодоволна беше Макс, но това не значеше, че и аз трябваше да ставам такава. Тръгнахме напред по вентилационната тръба. Непрекъснато си повтарях да изглеждам напрегната, да се озъртам, да се преструвам, че се чудя накъде трябва да тръгнем. От време на време спирах останалите и слагах пръст пред устните си, сякаш бях доловила нещо. Пълна лудница.

Стигнахме до основната тръба на вентилацията. Престорих се, че се колебая, след което ги поведох по тръбата, която водеше към мазето. Още няколко минути, няколкостотин метра и мисията ми щеше да приключи.

Заедно с тях самите.

След срещата с Джеб връщането в изолационната камера беше страхотно облекчение — за около две хилядни от секундата. После се замислих над думите му. Спомних си за ятото, което разчиташе на мен. Спомних си, че бях Макс Непобедимата и че Белите престилки, които ме караха да тичам през лабиринта им, бяха нещастници.

Което обаче не отговаряше на въпроса как да се измъкна оттук?

Пак не можех да се изправам, нито да почувствам каквото и да е. Отново започнах да смесвам мечти и халюцинации — беше страшно трудно да се концентрирам и да си спомня какво трябваше да направя, вместо да се отнеса в кукуландия.

Мисли, Макс.

Внезапно си спомних, че имам Глас в главата си. *Глас, някакви идеи?*

Какво искат от теб? — попита Гласът за моя изненада. Никога дотогава не беше отговарял пряко на мой въпрос. Поне доколкото си спомнях в този момент.

Хм... Какво искаха от мен? Просто да съм тук. За да могат да вършат разни работи с мен, да ме накарат да скачам през техните обръчи, да ме превърнат в опитното си зайче.

И какво би станало, ако попречиш на плановете им?

Замислих се. Доста биха се ядосали?

Усмихнах се. Как обаче можех да им попреча? Вече бях почти напълно сигурна, че не мога да се измъкна от тази консервена кутия.

Помисли.

Замислих се, осъзнах колко ограничени са възможностите ми всъщност и истински се изплаших. Бях в ситуация, в която бързината, физическата ми сила и находчивостта ми бяха напълно непотребни.

Това просто ме срази.

Ако не бях толкова замаяна, вероятно щях да изпадна в паника.

В случая обаче проблемът ми изглеждаше някак странно отдалечен. Бях уплашена, но в същото време сякаш го гледах от страни. Губех себе си. Губех разсъдъка си.

Губех себе си... губех мен. Биха се ядосали, ако изгубеха мен. Защото нямаше да могат да ме карат да скачам през обръчите им. Предвид че физическото ми движение беше напълно ограничено, това да изчезна изглеждаше практически невъзможно.

Освен...

Имаше и друг начин да ме изгубят — ако загинех.

Но това би обезсмислило както техните, така и моите цели. А ако... ако можех да ги накарам да решат, че съм мъртва?

Готова бях да се обзаложа, че в камерата имаше все някакви сензори. Когато пуснеш опитното зайче в лабиринта, продължаваш да го следиш, за да видиш какви ще са резултатите. Вероятно от самото начало записваха налудничавите ми приказки и плача ми.

Така. Как да се престоря на мъртва?

Отпуснах се в плътната течност. Тя ме задържа напълно — дори не трябваше да надигам глава, за да дишам. Забавих дишането си. Вдишай, издишай, едно, две, три, четири. Отпуснах всичките си мускули. И после просто... потънах в себе си. Представих си, че съм машина и постепенно изключвам отделните си уреди. Просто *накарах* всичките си системи да забавят действието си все повече и повече.

Пулсът ми намали ход в ленивата тишина, после забави още. Затворих очи. Всичко застина в тишина. Може би щях да остана в тази влажна гробница завинаги.

Нямаше време, мисъл, движение.

Надявах се, че не съм умряла наистина.

В противен случай щеше да е *наистина* трудно да открия родителите ни и да спася света.

Не виждам смисъл да ви занимавам с отегчителните подробности, но накрая успяхме да стигнем до компютърната зала на „Айтекс“. Засега планът се развиваше идеално.

Изшътках на останалите да се скрият в най-тъмния ъгъл на помещението, а те дори ме послушаха. След това пузнах един от компютрите. Машината заработи с тихо жужене. Бяха ме инструктирали, че Ръч разбира от компютри, затова ѝ направих знак да се приближи.

— Виж какво можеш да научиш за „Айтекс“ — прошепнах. — Побързай, не знам колко време имаме.

Според часовника ми имахме точно шест минути и четиридесет и седем секунди.

— Добре — отговори Ръч шепнешком.

Настани се на табуретката и веднага отвори менюто „Изброй програмите“. После включи операционния прозорец и затрака някаква неразбираема поредица букви.

Въздъгнах и зачаках да запецне, за да се намесе аз. Бяха ме научили на всичко необходимо, за да доведе останалите, където трябваше.

— Ето, готово — прошепна Ръч.

Пред удивения ми поглед на екрана заизскачаха прозорец след прозорец с информация, всички с надпис: „С ограничен достъп“. Хм. Тази мутантка може и да беше по-умна, отколкото изглеждаше. Току-виж все нещо се беше получило както трябва с нея.

— Добре, започвай да четеш — наредих и надникнах през рамото ѝ.

Времето на изродчетата изтичаше.

Аз, Максимум Райд, бях мъртва, но явно никой не го забелязваше.

Дали пък *наистина* не бях умряла? Бях на път да ми стане все едно.

Най-сетне — най-сетне! — похитителите ми се усетиха, че вместо интересен лабораторен екземпляр си имат доста пасивно мъртво тяло.

Потънала в дълбок транс, имах само част от секундата, за да се подготвя, преди да отворят с трясък капака на камерата и вътре да нахлуе изпепеляваща ретините ми ослепителна светлина. Да остана неподвижна беше най-чудовищното предизвикателство в живота ми.

Чуха се гласове.

— Какво става? Кой я наблюдаваше? Ще ни откъснат главите!

Нечии ръце отново ме сграбчиха и ме извадиха от камерата. И за пореден път това беше най-ужасното и болезнено нещо, което можех да си представя. Този път обаче се насилих да отворя очи, да стъпя на земята и *да изрева*.

С разтреперани колене разперих криле и се постарях да изтръскам течността по тях. Потресът по лицата, които зърнах за кратко, бързо се замени от гняв. С втори дрезгав и прегракнал вик, който прозвуча далеч по-безобидно, отколкото целях, се хвърлих напред. Видях неясните очертания на прозорец и се затичах към него, като едва се задържах на омекналите си като гума крака. Щом стигнах, се хвърлих към стъклото с ръце, сграбчили мокрите ми дрехи и криле.

Дано стъклото да не е армирано — ми мина през ума в последния момент.

Явно не беше, защото успях да го разбия с трясък. Почувствах се сякаш върху всички клетки в тялото ми беше връхлетял камион. Изпищях от болка, усетих влажния въздух по кожата на лицето си и полетях надолу.

Опитах се да раздвижа криле и да си припомня познатото усещане на вятъра по тях — по леките ми прекрасни платна от

мускули, пера и кости. Усетих единствено вкочаненост и безжизненост, сякаш ме бяха потопили в упойка.

Действай, за Бога, действай! — помислих и си представих как се превръщам в купчина останки на земята около пет етажа по-надолу.

Навън беше тъмно — облекчение за очите ми. Отворих ги и съзрях земята, която се носеше към мен прекалено бързо. Отново разперих криле отчаяно с надеждата да ме подхванат и да ме понесат във въздуха.

И се получи — точно когато голите ми стъпала се удариха в тревата. Заиздигах се тремаво нагоре, като се опитвах да си спомня как се лети — как да движа мускулите си и как да отпусна плешките си, за да им позволя да се движат по-свободно. Издигнах се на нивото на счупения прозорец, от който стърчаха няколко ядосани лица. С изключение на едно — това на Джеб. Той протегна, вдигна палец и викна:

— Ще се видим скоро, съкровище!

Зарях се нагоре. Вятърът издуха мокрите кичури коса от лицето ми.

Този човек беше напълно побъркан!

— Леле, колко работи има тук — прошепна Газопровод, докато четеше през рамото на Ръч.

Ами, не думай — помислих си аз. Не бях подготвена за чак толкова много информация за „Айтекс“. Замислих се дали са очаквали хлапето да ги хакне толкова успешно.

Ръч преглеждаше бързо документите. От време на време надзъртах към часовника си, готова да поведе останалите към втори етап на тазвечерното представление.

— Интересно... — каза Ръч и внезапно застина като камък над клавиатурата. — Интересно дали Джеб е бил тук. Усещам нещо.

Олеле — помислих си. — *Взе да става зловец.*

— И какво би търсил Джеб тук? — троснах се на глас. — Той няма нищо общо с „Айтекс“.

— Макс, усещам енергията му. Бил е тук. Може би в документите на „Айтекс“ има нещо за него, за нас.

Пръстите ѝ затракаха по клавишите.

— Какво правиш? — прошепнах аз. — Без импровизации. Придържай се към плана!

С раздражение огледах останалите. Газопровод и Иги се бяха скрили под едно бюро и Газопровод се беше втренчил в нещо. Зъба пазеше до вратата.

Ейнджъл и противният ѝ бълхарник стояха напълно неподвижни плътно до Зъба. С досада забелязах, че Ейнджъл е затворила очи. Намерила кога да дреме! Внезапно тя ококори очи и ме погледна право в очите. Усмихнах ѝ се окуражително и се обърнах към Ръч.

— Боже мили! — прошепна тя и посочи екрана. — Гледай, гледай!

Пред недоумяващия ми поглед той се покри плътно с купища документи. Най-отгоре имаше снимка на някакво бебе с бяла болнична гривна, на която пишеше: „Аз съм момиче! Името ми е Моник“. Моник беше добавено на ръка.

— Това съм аз като бебе! — възкликна Ръч.

Нямах представа откъде ѝ хрумна това, но нямаше значение. Започна да прехвърля документите и се натъкна на цял куп чертежи, технически планове, схеми и проекти. Вгледах се по-отблизо и повдигнах вежди. Бяха плановете за рекомбинация на бебешка ДНК с присаждане на птича ДНК в стволите клетки.

— Макс, Макс, виж само! — прошепна Ръч и посочи.

И ето, в края на някакъв дълъг медицински формуляр се мъдреше подписът на Джеб Бачълдър.

— Боже мили! Макс, това не е за вярване! Зъб?

Зъба се приближи безмълвно, зачете над рамото ѝ и присви очи. Не разбирах — защо Джеб Бачълдър се появяваше в документацията на „Айтекс“? Нали трябваше да намерим информация за това какви злини се вършеха в компанията, а не за учени от Училището?

Ръч цъкна върху един линк и отвори малък видеоплейър. Файлът се казваше „Родители, два дни по-късно“.

Започна размазан запис на двойка чернокожи. Жената плачеше, а лицето на мъжа беше застинало в болезнено изражение, сякаш току-що беше станал свидетел на ужасен инцидент. Жената заговори: „Бebчето ми! Кой би откраднал моето бебе? Името ѝ е Моник! Ако някой знае къде е бeбчето ми, моля, моля, нека да я върне. Тя е всичко за мен!“ Жената избухна в плач и не можа да продължи.

Това не бяха нещата, които *се предполагаше* да открием. Трябваше да изровим купища документи, разкриващи, че „Айтекс“ замърсяват планетата, унищожават природните богатства, използват детски труд и прочее. Против волята си се заинтригувах от откритията на Ръч.

— Няма логика — казах, след като записът свърши. — Нали преди малко видяхме медицинското разрешително.

Ръч подсмръкна и се върна на разрешителното. Отдолу стояха подписите на родителите на Моник, с които те упълномощаваха някакъв човек на име Роланд Тер Борщ да „изследва“ детето им.

Като се вгледахме обаче, установихме, че подписите и на двамата родители бяха досущ като този на Джеб Бачълдър.

Това ме свари неподготвена. Прочетеното беше в пълно противоречие с онова, което ми бяха казали. Къде беше истината? Ръч продължи надолу в документа през сълзи. На екрана изплува голяма

снимка на жената. Изглеждаше състарена и невероятно тъжна. През снимката беше сложен червен печат: „Елиминирана“.

Внезапно главата на Иги щръкна над бюрото. В едната си ръка държеше някакви жици.

— Някой идва — каза той.

Свободата си е свобода, дори и човек да е подгизнал, практически да е загубил здравия си разум и да не може да овладее собствените си мускули.

Първа спирка — „Туайлайт Ин“. Огледах внимателно, но беше чисто. Тойотата все още си стоеше на паркинга. В стаята обаче нямаше никого, въпреки че нещата ни бяха вътре. Дали ятото не беше тръгнало да ме търси?

Изгълтах няколко залъка и набързо опаковах целия ни багаж. Взех всичко и отлетях — след около шестметрова засилка по паркинга скочих във въздуха, разперих криле и се понесох по вятъра.

Непрекъснато се оглеждах за летящи Заличители, но от тях нямаше и помен. Раниците бяха прекалено тежки — трябваше да ги оставя някъде и да освободя ръцете си.

Скрих багажа на върха на един бор. Следваща спирка — обратно на мястото, от което се бях измъкнала. Заприличвах все повече на предишното си аз, а предишното ми аз в момента беше жадна за мъст разгневена маниачка. Стрелнах се в нощното небе, движена от мощта на гнева си. Цял живот Белите престилки ми бяха причинявали ужасни, нечовешки, непрости неща — на мен и на останалите. Бяха отвлекли Ейнджъл. Сега обаче наистина прекалиха.

Да ме затворят в някаква *проклета консерва!*

Учудвах се, че изобщо можех да мисля в подобен момент, както и че бях в състояние да летя. Криех се между короните на дърветата и се стрелках под, над, между боровете.

Когато излязох от гората, описах стремителен кръг около целия комплекс от седем огромни постройки. Върнах се по следите си и затърсих счупения прозорец. Открих го и получих така желаното потвърждение, че наистина ме бяха затворили тук, че компанията стоеше зад всичко това. И че Джеб беше свързан с „Айтекс“.

Сега оставаше да намеря ятото.

Стрелнах се обратно към гората и спрях рязко в сумрака на дърветата. Спуснах се леко на земята и разтръсках криле. Чувствах се

прилично, сякаш бях изкарала грип, но вече се възстановявах. Свивах и отпусках юмруци до тялото си. Направо ми се *искаше* да се появи някой Заличител. Имах нужда да разкъсам нещо на парчета.

Свих криле и се промъкнах в сенките към главната сграда.

Движех се приклепнала, заковала очи в осветените ѝ прозорци. Нещо ме докосна по главата и посегнах разсеяно, за да го махна. Ръката ми докосна гладко, хладно... и живо тяло.

Сепнах се и дръпнах ръка. Тялото падна глухо върху мен. Змия!

Успях да сдържа писъка си, но все пак изскимтях ужасено.

И внезапно навсякъде наоколо плъзнаха змии. Двуметровите черни гадини се сипеха отгоре ми, увиваха се около краката ми, гърчеха се на пътя ми, плезеха езици срещу мен. За да ги махна от себе си, се завъртях в някакъв лудешки танц, с който се надявах да ги разкарам, но те сякаш нямаха край.

Бях на път да обезумея. Единственото, което ненавиждах повече от тесните тъмни пространства, бяха гнусните змии!

— О, Боже, Боже, Боже — редях задъхано и дърпах поредното тяло от себе си.

Усетих, че ме завладява истерия и скоро ще се сриня.

Приклекнах, стегнах мускули и скочих право нагоре във въздуха. Разперих криле с всички сили. Усетих как змиите се плъзгат по тях и потръпнах погнусено. Боже, *помощ, помощ, помощ!* Във въздуха смених скоростта и преминах в свръхзвуков режим. Змиите взеха да се изхлузват — падаха и се стопяваха в тъмнината под мен. Така се бях разтреперила, че едва овладявах полета си, но най-сетне се отърсих и от последната от тях.

Змии! Гнусни змии! Откъде се бяха появили? Ненавиждах, ненавиждах, *ненавиждах* змии.

Страхуваш се от тях — обади се Гласът ми с обичайното си хладно равнодушие.

Благодаря за информацията — изкрещях му наум.

Страхът е слабото ти място. Трябва да се пребориш с всичките си слаби места.

Бях толкова ужасена и ядосана, че се уплаших, че ще повърна. Това поредното изпитание ли беше? Или си го бях въобразила? Стомахът ми се бунтуваше, а адреналинът в кръвта ми кипеше. Главата ми щеше да се пръсне.

Ятото. Трябва да намеря ятото.

Браво, Макс. Не изпускай целта от очи.

— Майната ти, Глас.

Изпънах рамене, стиснах зъби и обърнах на 180 градуса —
обратно към „Айтекс“.

Отлично, Макс. Понякога наистина ме впечатляваш.

Този, слепецът — Иги — откъде научи, че някой идва? Беше като прилеп! Дали не му бяха сложили и ДНК от прилеп...

Тряс!

Ари нахлу през вратата на компютърната зала.

— Пръснете се! — извика Зъба и се хвърли към кучеликото момче.

Какво търси този дървеняк тук? — удивих се аз. Очаквах да се появи специалният отряд за елиминация на „Айтекс“, а не някое от смотаните вълчета. Къде беше отрядът? Погледнах часовника си и реших да видя как двамата мутанти се налагат един друг на пода.

Поне докато Газопровод не извика:

— Паяци!

Под вратата се появи огромно количество паяци, черен килим с космати крачка, който пълзеше към него като лава.

Ари внезапно се откъсна от Зъба и се огледа кръвожадно наоколо.

— Ето! — обадих се аз.

Сграбчих Ейнджъл за тънките мишници и я задържах. Тя се опита да ме блъсне към изхода, но се запънах с пети.

Ухилен, Ари се метна към нас и ухапа Ейнджъл под лакътя. Тя нададе пронизителен писък, който ме накара да потръпна.

— Не-е-е! — изрева Зъба от другия край на помещението, но някаква клетка се появи от нищото и се стовари отгоре му.

— Плъхове! Плъхове! — нададе вой Ръч и се покатери на едно от бюрата.

Взе да скача от маса на маса, насочвайки се към изхода, но накъдето и да тръгнеше, след нея се понасяше орда цвъртящи плъхове с голи розови опашки. Няколко се покатериха по крачолите ѝ и я накараха да спре на място. Тя закри лице с ръце и се разпищя.

Накрая всички пищяха с пълно гърло. Настана пълен хаос. Всички присъстващи, с изключение на мен, преживяваха най-ужасния си кошмар и се бяха сблъскали с най-големия страх в живота си —

дори и псето. То се беше пъхнало под една маса и гледаше ужасено купа обикновена кучешка храна.

Все още държах Ейнджъл, която се бореше далеч по-ожесточено, отколкото си бях представяла. Риташе и мен, и Ари, въпреки че от огромната рана на ръката ѝ шуртеше кръв.

Не се сдържах и се усмигнах — ама че упорито малко мутантче!

С крайчеца на окото си забелязах Зъба, който ме изглежда невярващо и взе да блъска решетките на клетката си.

— Банда! Банда! — извика той. Плътният му глас надвика пронизителните им писъци. — Това не може да е истина! Не е истина!

Ще ти се да не е, изрод — помислих си аз.

Представете си: можех да проследя миризмата им. Не знам дали това беше някакво новопоявило се умение, или просто се бяха поомирисали, но можех да проследя пътя, по който беше минало ятото.

Бяха влезли през вентилационната система. Последвах ги, като дори се върнах назад няколко пъти, както бяха направили и те. Накрая усетих, че са наблизко, и когато се съсредоточих, успях да доловя шепот. Стигнах до отдушник, който гледаше към компютърна зала в мазето, донякъде подобна на онази в Института. Дали пък някой интериорен дизайнер не специализираше в работата за луди учени?

Ето го Зъба! *Охраняваше* вратата. Ейнджъл следеше Тото да пази тишина. Огледах другия край на залата. Ръч седеше на компютъра и четеше нещо. По бузите ѝ се стичаха сълзи, от което сърцето ми се сви. И внезапно... видях нея.

Другата аз.

— Макс, Макс, виж само! — каза Ръч и се обърна към нея.

Кръвта замръзна в жилите ми.

Изглеждаше точно като мен. Отметна нетърпеливо коса точно както го правех аз.

В гърдите ми се надигна нов прилив на гняв и се задъхах. Бяха си позволили да направят *резервна Макс* и просто ме бяха заменили. Това получаваше *седемнайсет* точки по скалата за злодеяния от едно до десет.

Щях да убия другата Макс. Ами ятото ми? Защо не се усещаха? Нима тя беше толкова свършена имитация? Вярно, можех да се закълна, че сякаш гледах холограма или видеозапис как самата аз общувам с Ръч.

Огледах се отново — и видях, че Ейнджъл е впила очи право в мен през отдушника.

Скрих се моментално, за да не ме издаде. След което ми мина ужасяваща мисъл: ами ако Ейнджъл решише, че аз съм измамницата? Ако фалшивата Макс ги беше заблудила?

Боже, трябваше да сложа край на това на мига!

Мрачно се заех да отворя скобите, с които беше закрепена решетката на отдушника. И изведнъж видях как под мен любимият ми противник влита в компютърната зала. Ари. Този път трябваше да приключа с него веднъж завинаги.

Същевременно трябваше да се справя и с най-ненавистния си враг — мен.

Посред целия хаос и писъците някакъв трясък ни накара да обърнем глави. Не можах да повярвам — старата Макс, Максимум Райд, се спусна през отдушника и влезе в залата. Откъде се беше взела? Нали уж щяха да се погрижат за нея!

Но не, беше ни открила и изглеждаше *наистина бясна*.

— Поканата ми явно се е загубила по пощата — рече тя язвително, — но нямам нищо против да дойда на празненството ви неканена.

В същия миг паяците, плъховете и клетката изчезнаха. Докато останалите се оглеждаха объркани — съвършено олицетворение на думата *тъпаци*, — аз изругах под нос. Чуден момент за срыв в последната свръхсекретна холографска система за виртуална реалност на големите шефове! Това — заедно с несвоевременната поява на очарователната ми предшественичка — щеше малко да затрудни изпълнението на задачата ми.

— *Макс?* — удиви се Ари и зяпна другата Макс.

— *Макс!* — извика Ръч.

— Да — отговорихме и двете.

Другата Макс ме изгледа и присви очи.

— Казват, че имитацията е най-искреното ласкателство — рече с презрение. — Така че, предполагам, че много държиш да ми се подмажеш.

— Коя си *ти*? — казах аз и се опулих. — Измамница!

— Не, не е. — Онова, плашещото хлапе, Ейнджъл, се обърна и ме изгледа. Ръката ѝ кървеше на мястото, където я беше ухапал Ари. — Ти си измамницата.

Преглътнах яростта си. За коя се мислеше тази, с тъпото си кученце? Усмихнах се загрижено.

— Но, Ейнджъл — пропях с пропит с искреност глас, — как може да говориш така? Знаеш коя съм аз.

— Знам, че аз съм Ейнджъл — каза тя. — И кучето ми не е тъпо. Ти си тъпата, щом си мислиш, че можеш да ни изиграеш. Мога да чета

мисли, *идиотка* такава.

Стомахът ми се сви на топка, твърда като гранит. Никой не ме беше предупредил за това.

— Да, *идиотка* такава — каза кучето.

Зяпнах насреща му. Говореше ли? Това някакъв номер ли беше?

Максимум Райд огледа мутантите един по един. Те я запрегръщаха, а аз я стрелнах със злобен поглед. Не можех да *повярвам*, че се беше появила и беше съсипала *всичко*.

— Хайде, време е да излекуваме личностното ти разстройство — изръмжа другата Макс и се обърна към мен.

Лицето ѝ беше преbledняло, а ръцете ѝ бяха свити в юмруци.

— Взе ми думите от устата — изръмжах и аз и се приготвих за бой. — Да не си посмяла да пипнеш ятото ми!

— Чудесно, двете сте се запознали.

И двете се обърнахме. На прага на залата стояха група учени в бели лабораторни престилки.

— Макс, добре ли си? — попита Джеб Бачълдър.

Понечих да кажа „да“, но осъзнах, че не гледа мен. Притесняваше се за *другата* Макс, за *нея* го беше грижа. Мен можеше да ме прежали.

В гърдите ми се надигна гняв. Бях точно като Макс, бях Макс, бях *по-добра* от нея във всичко. Но за всички тук бях боклук. Бях самото нищо. Никой.

Един от другите учени пристъпи напред и каза с плътен глас:

— Ликвидирай старата версия. Непотребна е. Срокът ѝ на годност изтече.

Гледаше ме — явно честта да го направя се падаше на мен.

Без да мисля, се хвърлих с главата напред към другата Макс, право през една от масите.

Тя го очакваше, но безумната завист и яростта бяха на моя страна. Забих се в нея и я блъснах в стената. Тя мигновено се окопоти и зае бойна позиция.

— По-добре не го прави — каза застрашително. — Не съм за теб.

— Лъжеш се! — отвърнах с презрение.

— Ъ-ъ, Макс? — обади се Газопровод. — Да знаеш, че...

— Млъквай! — изляях насреща му и отново се хвърлих към Максимум Райд.

Учените и Джеб се дръпнаха от пътя ни. Затъркаляхме се по масите, вкопчени една в друга. Тя успя да вдигне юмрука си и ме удари в главата. Извиках от болка.

Забих коляно в корема ѝ и чух удовлетворително „Уф!“.

Силите ни бяха равни — прекалено равни. Удряхме бясно, размахвахме юмруци, нанасяхме ритници, оставяхме синини. Но накрая се раздалечихме и взехме да се обикаляме предпазливо.

— Може да има само една Макс — каза Джеб тихо.

— Да, истинската — обади се Ари.

Ученият с плътния глас скръсти ръце на гърдите си.

— Да видим дали онова, което твърдиш за нея, е вярно, Бачълдър.

Изкресях, спуснах се отново към Макс и я съборих. Тя ме хвана за косата и ми нанесе такъв удар с глава, че ми излязоха свитки, но не я пуснах. Заблъсках тялото ѝ с юмрук — един, два, три удара. На третия бях убедена, че чух реброто ѝ да се пука. Чувството беше върховно.

— От вас зависи коя ще оцелее — каза Джеб. — Нека победи по-силната Макс.

— Млъквай, глупако! — излая Максимум Райд срещу него точно преди аз да кажа същото.

Двете скочихме на крака и се спогледахме. Сякаш се виждах в огледало. Чувството беше много странно.

Но трябваше да я премахна. Имаше една Макс в излишък. Отново изревах, метнах се напред и я изненадах със страничен ритник, който отново я събори на земята. Скочих отгоре ѝ, седнах на корема ѝ и я фраснах право в носа. Тя потръпна, главата ѝ се отметна встрани, а от носа ѝ рукна кръв.

— Мислиш се за голямата работа — изсъсках аз.

Тя взе да се боричка под мен, но аз притиснах ръцете ѝ към тялото с колене и я хванах за гърлото.

Това можеше да приключи само по един начин: с моята победа. Бях създадена, за да оцелявам. Съдбата ми беше да надвивам всяко по-слабо от мен същество, което се изправеше на пътя ми. Само това ме интересуваше. Слабото място на Макс беше, че тя мислеше и за всичко останало — за тъпото си ято, за тъпите си родители, за предателството на Джеб, за куп други неща, но не и за онова, за което *трябваше*.

При мисълта колко жалка беше, се изкикотих с глас. Бях готова да я смачкам.

Но внезапно тя изви гръб, изръмжа и ме блъсна силно встрани. Скочи на крака и ме изрита в брадичката с такава сила, че ударих глава в пода и едва не загубих съзнание. Възседна ме точно както го бях направила аз преди секунди, хвана ме за гърлото с две ръце и започна да стиска. Течащата от носа ѝ кръв ѝ придаваше освирепял, неудържим вид. Едното ѝ око се беше затворило от отока, но въпреки това ме държеше в стоманена хватка. Сграбчих ръцете ѝ и се опитах да ги махна, но не можах да я помръдна.

— Макс? — обади се Газопровод отново. Нито аз, нито тя му обърнахме внимание. — Важно е...

Боже мой — помислих си с лека изненада, без да спирам да се съпротивлявам. — *Тя ще победи.*

Никога не ми беше минавало през ума, че това е възможно. Във всички възстановки, през които бях преминала, във всички упражнения, винаги побеждавах аз. За свое учудване обаче зрителното ми поле взе да се свива и започна да ми притъмнява. Опитах се с всички сили да я отърся от себе си, но тя беше по-силна от мен.

— Може да има само една Макс — дочух в полусъзнание думите на Джеб. Долетяха някъде отдалеч и прокънтяха в главата ми.

Това... е... всичко... — помислих си замаяно. — *Това... е... краят.*

Изведнъж хватката около гърлото ми се отпусна.

Въздухът нахлу в гърдите ми като бесен разпенен поток. Картината пред очите ми изсветля и с хриптене отново започнах да дишам.

Старата Макс слезе от гърдите ми. Закашлях се, хванах се за гърлото и с усилие успях да седна на пода.

— Аз съм по-силната — изкрещя тя на учените. — По-силна съм от вас. Защото няма да ви доставя удоволствието да убия това момиче. Няма да падна на вашето жалко ниво!

— Макс — каза Джеб с изненада в гласа. — Не може да има две Макс.

Погледнах към фалшивата Макс под мен, която гълташе въздух като риба на сухо. Бях видяла как зениците ѝ се свиват до размерите на карфица и бях усетила колко близо съм до това да я довърша. Но опитното зайче беше решило да избяга от лабиринта.

— Тогава не трябваше да *правите* втора Макс — казах студено. — Проблемът си е ваш.

— Не разбираш — започна един от учените. — Само една от двете може да осъществи съдбата си и да изпълни мисията.

Това прозвуча тъпо и високомерно. Без да изпускам фалшивата Макс от очи, се върнах при ятото и се подготвих или да бягаме, или да се бием.

— Честно казано — обърнах се към Бялата престилка, — струва ми се, че не сте премислили нещата добре. Сериозно. Включили сте ни в уравнението и сте предвидили някакъв резултат. Е, имам новини за теб, умнико.

Огледах групата учени, Джеб, Ари. Адреналинът все още бушуваше във вените ми, от носа ми течеше кръв и ми се искаше да сригам още нечий задник.

— Във вашето уравнение ние сме *променливите*. И се *променяме*. — Думите ми излизаха като злобно съскане. — Онова, което вие, тъпи боклуци, не можете да проумеете, е, че аз всъщност съм *човешко същество*, по дяволите. — Посочих другата Макс, която беше застанала на четири крака и се опитваше да се изправи. — Тя също е истинска. И е човек. С всички ни е така! Писна ми да скачам през вашите обръчи. Може да се самозалъгвате, че го правите, за да спасите света, но всъщност сте орда ненормални кукловоди, които вероятно не са можели да излязат с момиче и в гимназията.

Обикалях наоколо наистина ядосана. Потта, която се лееше от челото ми, започна да смъди в драскотината на бузата ми.

Неочаквано се разнесе вой на аларма. Чуха се викове и тропот на обувки.

Джеб и останалите учени се спогледаха. Все още не можех да осмисля какво точно става. Те бяха ли част от „Айтекс“, или не?

— Макс? — каза Газопровода.

— Трябва да се омитаме — казах трескаво.

Огледах се за възможни пътища за бягство, след което ми просветна — намирахме се *под земята*. По дяволите. Играта определено щеше да загрубее.

Джеб и другите Бели престилки отстъпиха назад към Заличителите. Фалшивата Макс изглеждаше объркана — явно не можеше да реши на чия страна да застане. За малко да ми стане жал за нея.

— Макс, наистина...

— *Какво?* — троснах се и се обърнах към Гази. — Ако не си забелязал, в момента е доста напечено. Какво толкова *важно* има?

Той ме погледна чистосърдечно с големите си сини очи, които толкова приличаха на тези на Ейнджъл.

— *Залегни*.

За части от секундата се озовах на пода, претърколих се под една маса и захрих глава с ръце. Когато някое обикновено осемгодишно момче каже „залегни“, вероятно ви очаква струя от воден пистолет. Когато Гази каже „залегни“, подгответе се за сътресение с адски мащаби, при това много скоро.

БА-А-АМ!!!

Тъпанчетата ми писнаха от силата на взрива. В устата ми на мига нахлуха прахоляк, власинки от килима и някаква течност, за чийто произход предпочитам да не се замислям. Ударната вълна ме изхвърли на около метър и двайсет, както си бях на кълбо, след което отгоре ми падна нещо и ми изкара въздуха. Вторичните гърмежи и новия по-слаб взрив ме накараха да се свия още по-плътно, но на мига, щом експлозиите престанаха, изправих гръб, изстенах и успях да отърся отломките от себе си.

— Докладвайте! — извиках аз и се закашлях яростно от нахлулия в дробовете ми прах.

Бях засипана с големи парчета от масите и мазилка от тавана. Щеше да е същинско чудо, ако няхах счупени кости. Имах чувството,

че ме е блъснал огромен камион, може би дори два.

Успях да се изправя несигурно между пристъпите кашлица.

— *Докладвайте!* — извиках отново на ръба на истерията.

Залата беше пълна с облаци прахоляк и навсякъде се носеха влакна от килима. Червените аварийни лампи бяха светнали и оцветяваха всичко наоколо в злокобно кърваво сияние.

Все още не бях получила отговор от никого. Извиках още по-силно:

— Докладвайте!

Запровирах се между отломките. С един бърз поглед установих, че няколко от Белите престилки се бяха озовали на грешното място в грешното време — бяха се проснали в безсъзнание на пода. Не виждах Ари никъде, но изпод купчина отломки се подаваха два крака. Не ми бяха познати.

В другия край на стаята Джеб с мъка се опитваше да се изправи. Целият беше в прах, а от брадичката му течеше кръв.

— Тук съм! — каза Ейнджъл и изпитах първата вълна облекчение.

— Тук — изхриптя Ръч и изпълзя изпод останките на едно бюро, кашляйки.

— Тук — гласът на Тото дойде иззад един преобърнат стол, който изритах настрана. Целият Тото беше плътно сив, с изключение на очите. — И не съм доволен от този факт, повярвай ми — добави той мрачно.

— Тук — дочу се и тихият спокоен глас на Зъба и той се появи от вдлъбнатината, която беше оставил в отсрещната стена. Вероятно доста го беше заболяло.

— Това беше жестоко — викна Гази и скочи на крака. От тялото му се посипаха парченца от мебелите и стените.

— Определено е десетка — каза Иги и се измъкна изпод останките на едно бюро. — Заслужава я дори само за звуковата вълна.

За около минута след взрива беше настанала злокобна тишина, но сега от коридора прозвучаха гласове. Отново чухме нечии заповеди, щракане на оръжия, тичане. Само че сега стъпките не звучаха толкова уверено. Изпод отломките се дочуха стонове.

Огледах се отново и установих, че ятото беше невредимо и бяхме готови да тръгваме. Както и че...

... в стената на мазето зееше огромна дупка, през която можеше да мине и камион. Отворът водеше навън в нощта.

— О, прекрасно — каза Ръч.

Ухилих се и едва не се разплаках. Ятото за пореден път бе оцеляло. Животът ни непрекъснато увисваше на тънък косъм. Всеки път, когато се опитвах да ни победят, ние им доказвахме, че с нас шега не бива. Бях толкова горда, толкова бясна, а, като се замислих, и толкова охлузена.

— Напълно си права — казах и забързах към дупката.

Щом се изравних с Гази, протегнах ръка.

— Отлична *работа* — казах и плеснах длан в неговата.

— Макс? — каза Ейнджъл.

Изглеждаше като посипана със сиво брашно.

— Да, мъниче?

— Сега ще си тръгваме ли?

— О, да — казах аз. — Определено е време...

— *Да се омитаме оттук!* — извикахме всички в един глас.

— Тото! — плеснах и протегнах ръце.

Дребното кученце се затича и скокна в прегръдките ми. Изплезил език, готово да ме близне доволно, но видя изражението ми и се отказа.

Шестимата — седмината — се втурнахме навън през дупката и полетяхме право нагоре като същински виртуози.

ЕПИЛОГ

Ненужно е да описвам колко развълнувани бяхме, че отново сме заедно. Разказвахме си кой какво бе преживял, оглеждахме нараняванията си и отново и отново се ядосвахме.

Взехме багажа си и полетяхме на юг, докато не съмна. След това се спуснахме в блатата Евърглейдс и намерихме парче що-годе суха земя, на която да поспим. Изтощението ни нямаше граници, но бяхме изключително щастливи, че отново сме заедно. И че отново бяхме победили.

Иги, по-малките и Тото заспах на мига. Свиха се един в друг като котило кученца, мърляви и опърпани. Толкова се радвах, че са невредими и отново са до мен, че очите ми се напълниха със сълзи, които потекоха по ожулените ми бузи.

Зъба седна до мен и си разделихме една от последните ни топли коли.

— Закуска за шампиони — каза той и вдигна кутийката във въздуха.

— Видя ли какво се случи с другата Макс? — попитах аз.

— Всъщност не — отговори той. — Но може и да е успяла да избяга.

Отпих от топлата напитка и течността се стече в пресъхналото ми гърло. *Никога* повече не исках да виждам другата Макс. И все пак не успях да събера сили да я убия. Това би било същото като да убия Макс-Заличителката, която ме гледаше от огледалото понякога. Освен това просто не беше редно.

Бях изтощена, повече от изтощена, но последния път, когато заспах, се бях събудила със запушена уста в изолационна камера. Затова нямах намерение да затварям очи доста дълго време.

Камерата... Самата мисъл за нея ме караше да потръпна.

— Много зле ли беше? — попита Зъба тихо, без да ме поглежда.

— Аха — отговорих, без да вдигам поглед, и отново отпих от колата.

Слънцето се беше издигнало по-високо, въздухът беше натежал и ставаше все по-топъл. Беше декември. Имах чувството, че бягаме от цяла вечност. Нямах представа колко още щях да издържа. Бях изтощена, а и след камерата и Гласа имах чувството, че започвам да губя разсъдъка си. Все още не знаех със сигурност как точно ни следяха Заличителите. Спомних си, че Ейнджъл беше предложила да поеме водачеството. Не знаех как да постъпя.

— Усети ли се, че другата Макс не съм аз? — попитах.

— Да.

— Кога?

— Веднага.

— Как? — поинтересувах се. — Абсолютно *еднакви* сме. Дори имаше същите белези и драскотини. И носеше моите дрехи. Как разбра?

Той се обърна към мен ухилен и светът на мига ми се стори по-хубав.

— Предложи да ни направи закуска.

След секунда се смеехме толкова силно, че очите ми отново се насълзиха. Двамата се прегърнахме и продължихме да се смеем до пълно изтощение, неспособни да обелим и дума.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.